

Affären Costa Negra 11-02

Någonstans i Afrika finns landet Costa Negra med huvudstaden Puerto Negro. Dess namn återfinns inte på några kartor eftersom landet är påhittat.

Landet är en blandning av Västafrika, Östafrika och en aning Mellersta Östern. Huvudpersonen, Johan Greenlund, är radiotelegrafist och radioamatör och har tjänstgjort i Afrika och Mellersta Östern i mer än tio år för FN och diverse andra hjälporganisationer. Som tekniskt intresserad av radioteknik och kommunikation avskyr Johan radiotävlingar och dessa "13 på dussinet kontakter" utövade av några amatörer från ett "sällsynt" land i syfte att bara hamna på "ärolistorna" i radiotidningarna QST eller CQ.

Att ändå Johan låter sig värvas av en organisation för att just köra in mängder av radiokontakter kanske förvånar läsaren, men syftet med kontakterna blir inte alls vad arrangörerna hade tänkt sig ...

Tisdag, 23-okt-2001 kl 0113

Det var envist ihållande telefonsignaler som fick Greenlund att fumla och slutligen lyfta på luren på nattduksbordet. Nyss hemkommen efter en sk 4-vakt, kl 1500-2400 på Göteborg radio, och fortfarande inte riktigt vaken, lyckades Greenlund få fram ett mumlande "ja" i telefonen.

- *Mr. Greenlund, I am phoning from the Bahamas. I am very sorry to disturb you at this hour, men det här är viktigt! Lyssnar du?*

- Ja OK, fortsätt.

- Mitt namn är James Lawson, *Sales representative for Woodken radio i Orlando, FL*. Vi tänker erbjuda dig ett jobb. Några månader i Afrika. Närmare bestämt i republiken Costa Negra. Landet blev självständigt för några år sedan. All amatörradiotrafik har sedan självständigheten varit bannlyst från republiken, men vi tror oss skönja en lättnad nu. Det verkar inte vara helt omöjligt att få en E8 anropssignal idag – legalt – stämpel och allt - från Ministry of Transport & Communications. Vi vill att du reser dit och aktiverar landet. Du får ordentligt ersättning plus alla omkostnader givetvis betalda.

- Varför?

- Som radioamatör måste du förstå att tusen och åter tusen diplomjägare har länge legat på lur och väntat på aktiviteter från Costa Negra. ITU allokerade serien E8A-E8Z till landet strax efter självständigheten. ARRL, Radioamatörernas förening i USA, har naturligtvis godkänt landet som separat "Diplom-land" och kontakter under förutsättning att någon opererar med en godkänd licens från myndigheterna. Jag kan inte närmare gå in på detaljer just nu. Om du är intresserad vill vi att du kommer till London i morgon kväll, eller rättare sagt idag för ett första möte. Vi ordnar med en förbetald biljett med BA från Göteborg och bokar in dig på hotell i centrala London. Om du trots allt inte accepterar vårt erbjudande bjuder vi på en trevlig snabbvisit. Jag själv flyger sent ikväll till Heathrow, London. Klockan här är strax efter sju på kvällen. Vad sägs?

- OK, jag kommer. Hur kontaktar jag er?

- Bra! Jag själv är inbokad på Flemings Hotel, 7 Half Moon Street i centrala London. Jag ordnar ett enkelrum till dig på samma hotel. När du kommer fram, vila ut ordentligt och kontakta mig

sedan via receptionen.

När du hämtar biljetten på din närmaste flygplats, *Goteborg Int'l Airport I believe*, kommer det också att ligga ett fax till dig med ytterligare information, instruktioner, telefonnummer, E-mail adresser etc. Sov ut nu. Vi ses.

Tisdag, 23-okt-2001 kl 1600

När Greenlunds hustru kom innanför dörren, just hemkommen från sitt jobb i den närbelägna skolan, fann hon Johan fullt sysselsatt med att fylla sin gamla gröna FN-väska med diverse kläder och andra nödvändiga saker.

- Packar du. Vad skall du göra?
- Resa till Afrika. Följer du med?
- Afrika, tveksamt! Har du begärt tjänstledigt?
- Behövs inte. Har massor med kompledig tid att ta ut. Tar sedan vintersemester om det behövs. Har redan haft ett snack med Philip, personalchefen. Du får köra mig till Landvetter om en timme. Jag flyger med BA, British Airways, kl 1915 och är framme i London 2135.
- Det var snabba ryck – som vanligt! Inget förvånar mig längre. Vilket land i Afrika?
- Costa Negra.
- Vad skall du göra där, FN, Televerket, Swedtel?
- Nej, ett privat åtagande. Har med amatörradio att göra. Ät nu så att vi kommer iväg.

Tisdag 23-okt-2001 kl 1708 (1108 lokal tid i Florida)

Plats: Bahama Islands.

Efter det att Edward Johnson hade packat en mindre resväska och försäkrat sig om att pass och andra viktiga handlingar var med i handbagaget tog han telefonen och slog ett nummer tillhörande Woodken radio i Florida.

- *Frank Dunbar, can I help you?*
- Frank, det är bara jag. Är du upptagen?
- *No, go ahead!*
- Frank, jag tror att vi hittat den rätte för vår plan. Jag träffar honom i London sent ikväll.
- Är du säker. Jag vill ha en man som kan arbeta självständigt, har fantasi, löser alla problem som kan uppkomma såväl tekniska som byråkratiska och inte minst viktigt – tål mat och klimat i Västafrika.
- Frank, jag har snokat reda på en hel del om honom. Jag tror han uppfyller alla dina villkor.
- OK Eddie, låter bra. Jag litar på dig. Rapportera tillbaka när du träffat honom.
- Skall bli. Hej då.

Tisdag, 23-okt-2001 kl 2310

Plats: Baren Flemings Hotel.

- Får jag bjuda på ett glas rödvin Mr Greenlund? Som en välkomstdrink till vårt kommande samarbete! Du gillar Cotes du Rhone eller hur?
 - Ni är tydligen välinformerad Mr Lawson. Ja tack.
 - I affärsvärlden måste man veta allt om sina blivande medarbetare – och motståndare!
- Du skall ha klart för dig att vi har haft mer än ett dussintal radioamatörer på tal för det här speciella uppdraget. Vi vet en hel del om dig – i varje fall vad du sysslat med de sista femton åren. Du är absolut den som är mest lämpad för jobbet. Det gäller först och främst att få visum

till landet, vilket inte är lätt. Vi vet att du har ett Laissez-Passer, FN-pass, liggande hos UNOG i Genève. Med det dokumentet får du visum. Sedan gäller det att se till att du får en godkänd licens och en attraktiv *callsign* av telemyndigheterna. Det kan innebära förhandlingar och övertalningsmetoder med kommunikationsministerns närmaste man, ”förhandlingar” på någon lyxrestaurang eller nattklubb med vackra värdinnor. Du kommer att få ordentligt med gröna sedlar för sådana ”utgifter”. Du lyckades registrera och exportera en Mercedes diesel i Saudi Arabien för ett antal år sedan – en manöver som inte många européer lyckats med. Sist, men inte allra viktigast du måste kunna använda telegrafi, ”tävlings-style”, för att kontakta per amatörradio så många stationer som möjligt på kortast möjliga tid...
Ett ögonblick – jag ser att vår sena supé är serverad. Jag tog mig friheten att beställa friterad *red snapper* med bakade potatisklyftor åt dig. Föreslår att vi förflyttar oss in i matsalen.

Middagen avnjöts utan att samtalet kom in på väsentliga saker. Det var först efter att Lawson på begäran beställt in ytterligare en flaska rödvin som han drog upp syftet med det kommande uppdraget.

- Som du kanske förstår Mr Greenlund, den här missionen går egentligen bara ut på en sak; tjäna pengar, så mycket som möjligt, och göra reklam för Woodken radio. Jag skall lägga korten på bordet. Hur skall detta gå till? Som du kanske har läst i bl a amatörradiotidningen QST så har Woodken utlyst ett nytt diplom för att bli a firma att vi gått in i ett nytt millennium. Det nya diplom heter DXC-2001 och går ut på att kontakta så många länder som möjligt utanför den egna kontinenten. Endast kontakter efter 1:a januari 2001 får räknas och samtliga radiokontakter måste bekräftas med ”radiovykort-kort, ett sk QSL-kort, loggutdrag gäller inte. Tävlingen gäller bara under år 2001 och slutar 31 december 2359 GMT. Tre stationer i varje kontinent med de flesta verifierade kontakterna kommer att erhålla DXC-2001 diplom och till varje diplom en check från Woodken på hundratusen dollar! Det innebär att jakten på QSL kort kommer att bli mycket intensiv. *Hams*, radioamatörer, kommer att betala vad som helst för att få det eftertraktade kortet. Vi har därför med avsikt valt årets två sista månader när de flesta dx-jägare säkerligen har hunnit avverka över 300 länder. Vid det här laget är säkerligen radiofrekvenserna ”utfiskade” på nya länder – tänk dig, när det plötsligt – i början av november - dyker upp ett nytt land, Costa Negra med en skicklig operatör som dessutom skickar radiovykort 100 %. Att du begär 15 dollar, ”porto och omkostnader”, för varje vykort kommer inte att bekymra någon. De 100,000 dollarna kommer att hägra som ett ”grönt” skynke framför varje långdistans radiooperatör. Vi, du och jag, kommer att drunkna i brev fyllda med dollarsedlar, det blir...

- Förlåt Mr Lawson, men var kommer pengarna för de utlovade diplomerna in i bilden. 6 kontinenter och USD 300,000 i varje kontinent blir 1.8 miljoner. Jag kan inte inbilla mig att ens komma i närheten av det beloppet även om vi håvar in 15 dollar per kontakt. Det innebär ju över hundratusen QSO och även om jag kunde närma mig den siffran så innebär det ju ingen vinst med tanke på de utlovade diplompengarna.

- Rätt tänkt Mr Greenlund, men ett företag kan ju gå i konkurs eller hur? OK, jag vet hur du tänker. Fordringsägarna kommer att begära tillgångarna frysta, men hur skall det gå till - alla vykort med pengar kommer att hamna i en postbox i huvudstaden Puerto Negro som du vittjar då och då. Begära pengar eller personer utlämnade från Costa Negra – glöm det! För tre år sedan blåste det upp en konflikt omkring en last med *crude-oil* till landet. En Maltaregistrerad tankbåt med förmodade 16,000 ton råolja lossade i hamnstaden Puerto Negro. Lasten var betald i förskott av landet. Vid kontrollmätning visade det sig att endast cirka 14,000 ton hade levererats. Myndigheterna anklagade kaptenen för att ha ”sålt” en del av lasten under resan från

Nigeria, satte kaptenen i fängelse och resten av besättningen i husarrest ombord på fartyget. Det tog rederiet i Pireaus 6 månader att få ut kapten och besättning ur landet, men fartyget ligger fortfarande kvar – troligen permanent beslagttaget.

- Nå vad sägs? Lättförtjänta pengar, spännande land – allt betalt, det är väl sådant du egentligen gillar?

- Jag vet inte riktigt. Det är ju snart jul. Tjänstledighet och andra praktiska saker måste ordnas, jag...

- Försök inte med mig Mr Greenlund. Vi vet att du redan förberett ledighet med personalchefen och att allt är grönt. Som du förstår kan du inte slingra dig. Vi kan ta reda på allt – allt som vi behöver veta. När tänker du bestämma dig?

- Jag skall fundera på saken men...

- Fundera kan du alltid men tänk på en sak – vi vet mer än du kan ana – saker och händelser som kanske inte vore så hälsosamt om dom kom ut.

- Vadå? Jag fattar inget.

- Jo som ett litet exempel. 1984 var du ombord på ett angolanskt fartyg i Göteborgs frihamn. Detta på uppdrag av rebellerna i Angola. Fartyget hette Ebo och besättningen var portugisisk. Du hade med dig broschyrer från Televerket Radio på utsändningstider från Göteborg Radio. Detta var bara en täckmantel. Du träffade telegrafisten på fartyget och från radiohytten passade du på att ta flera bilder när kranar lyfte ombord volvolastbilar målade i orange rostskyddsfärg. Avsikten var att dessa fordon efter ankomst till Luanda skulle målas om i grön färg för att tjänstgöra som trupptransporter åt FAPLA - angolanska armén - i kampen mot rebellerna. Efter framkallning av filmen skickade du kopior och negativ till en adress i London. Bilderna användes sedan av en PR-firma anlitad av rebellerna för att peka ut Sverige som krigsmaterielexportör...

- Förlåt mig men detta var ju mer än tio år sedan och är idag preskriberat.

- Ja det är kanske preskriberat i Sverige men vad tror du att en rekryterare på FN tänker när han får reda på att du stöttat en rebellrörelse som försökt störta en legal regim speciellt om du söker ett jobb i Afrika? Som sagt vad – tänk noga över saken tills vi träffas nästa gång.

- OK, jag är schack matt! Kan vi träffas imorgon kväll vid åttatiden – i baren t ex?

- Ja – då hoppas jag att du har tagit ditt förnuft tillfång och accepterar uppdraget – föresten, kan jag friska upp ditt minne när jag påstår att du blev *persona non grata* i - utvisad från Angola någon gång i mitten av sjuttioalet. Inte bra om du av en händelse skulle söka ett uppdrag i någon av de f d portugisiska kolonierna i Afrika.

- Stopp – jag kan förklara incidenten. Det var...

- Ja du har säkert en förklaring men det hjälper föga när du troligen finns registrerad som icke önskvärd i Angola. *Anyway*, låt höra din version av händelsen.

- Jag var vid den tidpunkten anställd som radiotekniker hos en transportfirma i Zambia. En dag ringde Swedtel – min uppdragsgivare – att jag skulle resa till Angola för ett korttidsuppdrag. Det gällde att skissa ett radionät – teleprinternät – från huvudstaden Luanda till provinshuvudstäderna. Jag arbetade intensivt i tre veckor på ett förslag som accepterades av avdelningsdirektören – har glömt hans namn – på Ministry of Power Transports and Works. Mitt korttidskontrakt var på en månad. Efter cirka tre veckor hade jag slutfört det som efterfrågades i kontraktet vilket innebar att jag hade en vecka kvar i Angola. Jag frågade då direktören om jag kunde avlägga ett besök på kustradion – Luanda Radio.

- Varför?

Jag förklarade för direktören att min egentliga bakgrund var maritime radio och kanske kunde jag åstakomma något – t ex förslag på eventuella förbättringar såväl tekniska som trafikala.

På min arbetsplats i Zambia hade jag av rent intresse avlyssnat både Luanda och Benguelas telegramutväxling från de två kuststationerna. Operatörerna på bägge stationer var orutinerade och något samarbete mellan de två stationerna förekom inte. Det sista nämnde jag aldrig för direktören.

Nästa dag ställdes en bil från ministeriet med chaufför till mitt förfogande och jag tillbringade en hel arbetsdag på kuststationen. Jag diskuterade både tekniska detaljer och sändningsscheman med chefen för stationen.

Följande dag avlade jag en muntlig rapport för avdelningsdirektören. Jag påpekade de brister jag hittat och tryckte hårt på att samarbetet mellan de två kuststationerna måste etableras för att erbjuda en förbättrad service till de fartyg som av någon anledning ej kunde nå endera stationen.

- Känner Mr Greenlund möjligen till att Benguelastationen är i händerna på rebellerna en rörelse som strävar efter att störta den legitima regeringen här i Luanda?

- Nej – jo jag vet att det finns en rebellrörelse i södra delen av landet – men det hindrar ju inte samarbete med telegramutväxling på ett strikt opolitiskt plan. Under andra världskriget när all diplomatisk aktivitet var bruten mellan England och Nazityskland uppehöll kuststationerna på var sin sida om Engelska kanalen inofficiella förbindelser. Det hände t o m att när ett tyskt bombplan på väg hem efter att ha släppt brandbomber över London blev nedskjutet över öppet vatten och hann sända nödsignaler innan han hoppade i fallskärm över vattnet. Engelska kuststationer uppfattade nödanropet och informerade sina tyska kolleger på andra sidan kanalen så att tyskarna kunde påbörja en räddningsoperation.

Direktören lyssnade tålmodigt på min redogörelse och det verkade som han ”köpte” min ide. Han bad mig komma in på sitt kontor nästa dag och ta med mig mitt svenska pass. Jag tolkade det som han ville förlänga mitt kontrakt för att jag skulle göra ytterligare undersökningar om den maritima trafiken och komma med förslag till förbättringar.

Nästa dag infann jag mig på hans kontor med mitt pass. Han bad att få titta på passet – hittade snart den sidan där visumet till Angola var instämplat och rev ut bladet samtidigt som han informera mig att jag hade 48 timmar på mig att lämna landet. Han mumlade något om att jag hade *insultad the revolution* – förolämpat revolutionen genom att föreslå ett samarbete med kontrarevolutionärer. Så var det med den saken Mr Lawson.

- Jag tror er Mr Greenlund – jag vet att ni talar sanning – men faktum kvarstår – ni har begått två allvarliga ”brott” – i varje fall i afrikanernas ögon – och om denna information kommer i ”fel” händer kan det innebära ett stopp för ett uppdrag i Angola – ja inte bara i Angola – vi vet att ni tjänstgjorde som radiooperatör på ett amerikanskt transportplan som levererade mat till det svältande Biafra. År 1969 om jag inte minns fel. Matleveranserna får anses som kontraproduktiva eftersom det förlängde inbördeskriget med tusentals mer dödsoffer. När Biafra slutligen besegrades i januari 1970 kungjorde general Gowon, dåvarande Nigerias president, att Nigerias säkerhetstjänst hade namnen på alla de som deltagit i luftbron och att dessa borde ställas inför rätta för ”brott mot Afrikas folk”. Ert namn Mr Greenlund, finns hos säkerhetspolisens register i Lagos, Nigeria.

- OK, jag lovar att noga tänka över saken tills imorgon - måste rådgöra med hustrun bl a.

- *Now you talk!* Så skall det låta. Sov gott och tänk på saken.

Onsdag 24-okt-2001 0930.

Efter en stadig frukost i hotellets matsal hämtade Greenlund sin ryggsäck på rummet. Här förvarade han alltid sin dagbokskalender med aktuella telefonnummer ihop med diverse andra viktiga saker. Liksom många andra som ständigt är på resande fot föredrog han att som

handbagage och shoppingbag använda en ryggsäck istället för den nu mindre vanliga attachéväska. Ryggsäcken kan man ha i handen eller om man vill ha händerna fria – på ryggen. Ryggsäcken är mjuk och kan i allmänhet stuvas in var som helst och kan i nödfall även användas som huvudkudde. Greenlund promenerade de cirka 150 meterna till närmaste större gata där han bordade en röd dubbeldäckad buss efter att först ha köpt en endagarsbiljett i en automat vid hållplatsen. Som tur var hade han kvällen innan växlat till sig småpengar för just sådana här utgifter.

En hållplats efter Picadilly Circuit steg han av, gick lugnt in på ett café och beställde en kopp kaffe vid baren med ett wienerbröd. Så fort han betalat och knappast smuttat på koppens innehåll reste han sig kvickt och gick ut på gatan. Genom att titta i ett skyltfönster som speglade caféts ingång förvissade han sig om att ingen lämnade café. Ett klassigt knep för att förvissa sig om att han inte var skuggad och ett enkelt sätt att skaka av sig en eventuell övervakare. En förföljare är ju tvungen att praktisera samma förfaringssätt och skulle på det viset avslöja sig själv.

Greenlund fortsatte raskt gatan framåt, vek av på en mindre trafikerad sidogata och gick in i en tobaks- och tidningsaffär där han köpte ett BT telefonkort. Greenlund ville inte riskera att använda hotellets telefonsystem eftersom Lawson valt hotellet. Risken för avlyssning var naturligtvis liten, men det kostade ju inget att vara försiktig. Greenlund fann snart en ledig telefonkiosk, stoppade in kortet och slog ett nummer från sin anteckningsbok.

- *Good morning, Sunoil Prospecting, can I help you?*
- *Yes, morning to you. I want to have a word with Rick Williams.*
- *Rick is not in at the moment, I am afraid. Can I have your name and number please?*
- *No, I rather wait until he is in. When do you expect him back?*
- *Around eleven, I guess.*
- *OK, thanks. Will call you back.*

Onsdag 24-okt-2001 kl 1130.

- *Good morning, Sunoil Prospecting, can I help you?*
- *Morning again. Is Rick in?*
- *Yes, hold on!*
- *Rick Williams, can I help you?*
- Rick, har du hämtat dig från shocken när schalkärningen försökte kasta en tegelsten genom vindrutan vid vägspärren utanför Mogadiscio?
- Johan, vad i helvete – var fan är du – London, Sverige eller Afrika?
- Här i London. Rick jag behöver din hjälp.
- *Shoot man, shoot!*
- Jag vet att du nyss är hemkommen från Costa Negra. Behöver några ”detaljer”.
- Javisst, *go ahead.*
- Inte här över telefonen. Föreslår vi träffas – i eftermiddag kanske?
- Johan, du valde en svår dag. Jag har ett möte efter lunch med representanter från Harris Corp Microwave system. Vid tretiden måste jag jäkta bort till Liberias ambassad. Vi har en av våra tekniker ”beslagtagen av afrikanerna” på Immigration, Robertsfield Monrovia. Måste få loss honom från häktet och sedan ut ur landet illa kvickt. Vet inte hur lång tid jag behöver. Kan ta tid. Kanske vi kan mötas vid sjutiden. Passar det?
- Javisst, var?
- Var bor du?
- Flemings Hotel, Half Moon Street, men vi kan inte träffas på hotellet – helst inte ens i

närheten.

- OK, om du känner till Tottenham Court Road, som är i närheten av vårt kontor – du går mot centrum - i slutet av gatan ligger det en trevlig bar på södra sidan – Britannia Pub. Det ligger en stor herrekiperingsaffär alldeles intill. *You can't miss it!* Jag försöker vara i baren vid sjutiden. OK? Kan bli en kvart senare – i värsta fall.
- Bra, jag kommer. Du kommer ensam förmodar jag?
- *Sure thing, Johan!*

Onsdag 24-okt-2001 kl 1900

Johan hade just avslutat sin första Lion Beer och vad på väg att beställa in ytterligare en när Rick dök upp i dörren, oklanderligt klädd i sin kritrandiga mörkgrå kostym.

- Rick hur gick det med förhandlingarna på ambassaden. Får ni loss er man?
- Ser mörkt ut Johan. Ambassadpersonalen anklagar honom nu för att vara en MI6 agent, vilket han naturligtvis inte är – men hur skall vi kunna bevisa det. Du vet hur det är med sådana affärer. "Firman" nekar ju alltid in i det sista. Nå vad kan jag stå till tjänst med när det gäller Costa Negra?

- Jag vill veta allt. Vad sysslar du med där nere?
- Jag är numera chefstekniker för all telekommunikation för oljeletningsbolaget. Efter Somalia började jag som tekniker hos Sunoil Prospecting som har huvudkontoret på Bahamas. Installerade UHF länkar mellan land och plattformar strax söder om huvudstaden Puerto Negro. Enligt s k experter från USA skall det finnas stora mängder råolja i området. Hittills har fynden varit måttliga. Rent ekonomiskt ligger man troligen back med tanke på investeringar kontra inkomster. Detta är naturligtvis inte officiellt -industriministern presenterar helt andra siffror. Landet blev som du vet självständigt för 8 år sedan. Efter självständigheten har mycket förfallit. Sjukhus, skolor, vägar och annan infrastruktur är nästan borta. Man skyller allt på den förra kolonialmakten. Under de åtta åren har man bara haft en statskupp – i och för sig ett rekord – en oblodig sådan. Förrre presidenten Ndege Kibundo gick i landsflykt till Zambia och sitter nu dagligen och bälgar i sig öl i baren till Pamodzi hotell i Lusaka. Var väl smått alkoholiserad redan som statschef och den dag han trillar av pinnen hålls han definitivt tillbaks på flaskorna. Nuvarande presidenten, Patrick Chitembo, är inte mycket bättre – han har bl a lyckats göra sig osams med nästan alla grannländerna. Det gäller gränstvister mot landet i norr, fiskevattnen i sydväst utanför flodmynningen till Kiringundi River, järnvägen med malmtransporterna genom en flik av östra Costa Negra. Chitembo har begärt hutlösa transittullar som ett av grannländerna har vägrat att betala vilket gjorde att myndigheterna beslagtogs ett helt godståg och satte stopp för vidare genomfartstrafik. För att höja säkerheten och förvissa sig om sin egen position som statschef, har Chitembo rekvirerat ett okänt antal cubanska "rådgivare". Min egen uppskattning eller gissning är att det rör sig mellan två till trehundra, de flesta paramilitära. En del ingår i presidentpalatsets personliga livvakter till Chitembo, andra utgör en del av nationalarmén och många tjänstgör som poliser.

Som en första åtgärd, när Chitembo övertog makten, var att göra sig av med ett hundratal nordkoreanska militära rådgivare som hade tränat upp den del av armén som var lojal mot förrre presidenten Kibundo. Fö lever president Chitembo ett tillbakadraget liv. Visar sig sällan offentligt. Rykten går att han lider av någon obotlig blodsjukdom. Tror att han också lider av någon slags förföljelsemani. Misstänker allt och alla, i synnerhet européer, vilket har haft till följd att ytterst få västerländska ambassader är representerade i landet. Vad jag vet är det bara Polen, Nederländerna och Norge som har beskickningar i Costa Negra, de två sistnämnda på oljeletningen ute i havet. Costa Negra har föresten etablerat ett litet konsulat i Den Haag. Nu

Johan vill jag höra varför du vill veta allt detta. Det här kostar – en del av uppgifterna är konfidentiella och...

- Hur mycket Rick?
- OK, en flaska rödvin t ex – som en första början på avbetalningen.
- Beviljas, jag beställer så fort kyparen kommer förbi.
- Nu vill jag veta vad du har i kikaren?
- Jag tänker turista i Costa Negra.
- *My ass!* Kom med något bättre. Jag kommer ihåg tiden i Zambia – 4 år var du där utan att ens ha besökt någon *game park*.
- Jag skall turista och köra radio. Amatörradio.
- Jaha, varför just Costa Negra? – OK jag börjar fatta. Eftertraktat land och prefix..
- Rätt gissat.
- Då kan jag tala om för dig att du skall igenom tre flaskhalsar. Först, hur kommer du in i landet? Att få visum är nästan omöjligt. Nummer två; hur får du in utrustningen och sista flaskhalsen, hur skaffar du legal licens för jag antar att du vill ha dina radiokontakter godkända av den amerikanska föreningen som delar ut diplomerna.
- Rick, det är nu jag behöver din hjälp. Visum tror jag att jag kan greja med mitt FN-pass och några ”gröna” papperslappar. Införsel av utrustningen blir ett chanstagande. Har en preliminär plan som jag arbetar på. Licens – hur fick ni tillstånd för microvågslänkarna och HF-förbindelsen med teleprinter till Shell i Holland?
- Att få en radio genom tullen betecknar jag som mycket svårt för att inte säga omöjligt om du inte har sändningstillstånd ordnat i förväg. Licenser kan ej heller beviljas utan att telemyndigheterna har granskat utrustningen *i landet*. Alltså, ingen införsel utan licens – ingen licens utan demonstration av radioutrustning. Det gör det hela till ett typiskt moment 22. Hittar tullen en radio i ditt bagage, och bagaget genomsökt verkligen, blir den obönhörligen beslagtagen i synnerhet om tjänstemännen finner ordet *beat-osc* vid någon ratt. Man har fått *beat-osc* på hjärnan – någon tekniker har väl talat om för säkerhetstjänsten att med *beat-oscillator* kan SSB-samtal på radio avlyssnas och hos polis och militär finns säkerligen SSB-utrustning. Flera av våra borrexperter har blivit av med sina helt oskyldiga Sony World Radio för mottagning av t ex BBC. En annan faktor; är din radio attraktiv och tullkillen behöver en sådan kan du också säga adjö till apparaten. Licens ja - delas faktiskt inte ut av Telecom, även om dom har en viss roll som tekniska experter. Tillstånd att inneha och utnyttja radio inom landets gränser utfärdas av Ministry of Foreign Affairs, MOFA, ej kommunikationsministeriet. MOFA är dessutom högsta instans för landets säkerhet- och underrättelsetjänst. Du kan räkna ut resten själv. Chefen för MOFA heter Omar Clement och honom kan du glömma, d v s begära att få träffa honom kan ta månader om ens då. Hans närmaste man, överste Emanuel Kone, är den du måste förhandla med. Han kan ingenting om radio och har troligen som ordspråk att ”har jag ingenting gjort – har jag inte gjort något fel”! En liten fördel hos karlen är att p g a hans dåliga kunskaper om kommunikation, frekvenser och anropssignaler är att du har stor chans att få välja din egen call-sign. Han är föresten gift med presidentens systerdotter och har troligen fått jobbet för att hålla ett öga och rapportera ”uppåt” om MOFA-chefen Omar Clement, som presidenten inte litar på. Tillbaka till Emanuel Kone. Vi har haft en hel del att göra med honom. Vi misstänker, men är inte helt säkra på det, att karlen är analfabet. Har aldrig sett honom underteckna något papper eller föra anteckningar. Kan vara bra att veta. Kones stora svaghet är whiskey som han själv knappast dricker men har mani på att bjuda och imponera, på de obligatoriska tillställningar han måste hålla i sitt eget hus. Whiskey kan enligt Kone bara stavas på ett sätt CHIVAS REGAL. Som första råd, köp ut minst två

helflaskor innan du bordar sista delen av resan till Costa Negra. Hans andra svaghet är klockor – herrarmbandsur! Han samlar på dem. Har säkerligen hundratals. Råd nummer två: köp ut en – en dyrbar sådan – helst en Rolex. Försök inte komma med någon Seiko eller Samsung! Då har du gjort ett stort oreparerbart misstag.

- Rick jag tror jag har lösningen.

- Låt höra!

- Du nämnde att presidenten lider av någon blodsjukdom. Ett sätt vore att ta reda på exakt vad han lider av. Därefter snokar jag runt i WHO:s stora medicinska bibliotek i Genève – hittar åkomman i någon tidskrift eller bok där det kanske finns tips på mediciner eller nya metoder för att bota sjukdomen. Kan faktiskt ta hjälp av Dr Khalid Adan som jobbar i samma byggnad. Beväpnad med dessa fakta kanske det finns en stor chans att få träffa presidenten och efter att ha visat honom faktabladet och tips om sjukdomens bot eller lindring och lirka med honom till att ge order till MOFA att sändningstillstånd skall utfärdas.

- Rätt tänkt Johan – till hälften. Det är bara det att det är Omar Clement, MOFA, och ingen annan, som har sista ordet med tillstånd. Som jag förut nämnde är han och presidenten inte speciellt goda vänner. Det verkar som om Omar Clement har någon hållhake på presidenten som daterar sig tillbaka till befrielsekampen för landets självständighet. Vad det rör sig om har jag inte en aning om. Faktum kvarstår att MOFAs aktiviteter och beslut lägger sig ingen i, inte ens presidenten. Något mera Johan?

- OK Rick, hur är det med ditt fortsatta engagement i Costa Negra. När reser du tillbaka?

Kanske vi har en chans att svepa ett glas öl på någon yxbar i någon hamnrand – precis som vi snek iväg efter jobbet i Dar es Salaam. Antar att du fortfarande är på Sunoils avlöningslista?

- Jo det sista stämmer. Har beviljat mig själv långledighet. Återvänder i början av januari.

- Vem är egentligen boss för Sunoil Prospecting?

- En grek med amerikanskt medborgarskap. Verkställande direktör är en yankee, Edward Johnson. Är också delägare av Woodken Radio med ett av sina försäljningskontor i Orlando, Florida. Skum och hänsynslös typ, men oljebolaget kan inte vara utan honom. Lyckas besegra allt vad byråkrati heter i Afrika – troligen med hjälp av ”gröna” papperslappar. Ja det vore kul att mötas över en öl i Costa Negra – precis som i gamla tider. Jag har glömt att ytterligare nämna en fjärde flaskhals; antennen. Jag vet att du behärskar detta område – men det finns en praktisk faktor att räkna med. Antennen, vad det än är, kommer att väcka uppmärksamhet hos grannarna eller hos personalen, om du bor på hotell. Räkna med att var tjugonde person i Costa Negra står på MOFAs avlöningslista. Det är chaufförer, städare, kypare, rörmokare etc – *you name it!*

Även om du har tillstånd och grönt ljus från Omar Clements departement kommer du att få oväntade, mycket otrevliga besök. Detta på grund av att information inom MOFA är mycket bristfällig. Högra handen vet inte vad vänstra har för sig. Dessutom väntar extra ”belöningar” för den medborgare som kommer på handlingar som kanske kan äventyra landets säkerhet. En sådan inspektion kommer inte klockan fem på eftermiddagen annonserad med en försynt knackning på dörren. Den kommer med största säkerhet mellan fyra och fem på morgonen. Du vaknar av att ytterdörren slås in med brandyxor, ett gäng maskerade individer sätter på all tillgänglig belysning, du blir förhörd och din radioutrustning beslagtagen på obestämd tid. Du blir troligen transporterad till polisstationen med handfängsel för ytterligare förhör och förvar. Det kan ta dagar – ja veckor innan misstaget blir uppdagat. Johan, du vet lika bra som jag att ett dygn i en afrikansk finka motsvarar tio dagar i ett europeiskt häkte.

- Rick, jag vet, jag har redan tänkt på detta, men tack för tipset. Det gamla TV-antenn tricket bör komma till användning här.

- Förklara.

- Du inhandlar lokalt en stor kombinerad VHF/UHF TV-antenn, ju större desto bättre, plus ett högt maströr av stål. I själva fästet använder du plattor av delrinplast eller svarvade muffar av samma material så att maströr och TV-antenn är galvaniskt isolerad från ”jord”. Istället för att mata yagiantennen med 75-ohms koaxialkabel köper du ett antal meter av svart tändkabel som du ansluter någonstans till botten av maströret och för syns skull också till TV-antennens matningsbox. På bara några meters avstånd går det inte att skilja tändkabeln från t ex 75-ohms TV-kabel.

Du har nu en topploaded allband vertikal i skepnad av en oskyldig TV-antenn. Med en lämplig tuner nere vid riggen är du nu aktiv och redo på alla band med nära 100 % verkningsgrad där tändkabeln plus maströr är minst 1/8 våglängd v s 10m för 3.5 MHz bandet. Man måste naturligtvis sträva att hålla tändkabeln något så när borta från murar, tegelpannor e d. I handeln finns massor med lämpliga distanser för koaxialkabel att fästas i stuprännor och andra lämpliga föremål.

- OK Johan, bra idé! Du klarar det säkert. Men tiden lider, och det gör säkert också min senaste sambo som väntar med middagen. Vi ses. Behöver du mera så har du min E-mail adress. Svarar alla 100 % samma dag jag får meddelandet.

- Rick, ett stort tack. Jag hör av mig. *Kwathere bwana!*

Onsdag 24-okt-2001 kl 2230.

Plats: matsalen Flemings Hotel

- *Good afternoon Mr. Greenlund. Are we ready to talk and sign an agreement?*

- Snacka ja, kontrakt tål att tänkas på.

- Varför?

I korta ordalag upprepade Greenlund de fyra svåra hinder som kanske skulle kunna utgöra stora problem för projektets genomförande, utan att gå in på känsliga detaljer eller avslöja källan till informationen.

- Det var raskt marscherat general! Får man fråga vem som har läckt allt detta?

- Träffade en lekkamrat från kindergarten på en restaurang här i närheten. Hon har just kommit tillbaka från Costa Negra där hon verkat för MSF (läkare utan gränser) i två...

- Det räcker Mr Greenlund. Låt oss sluta med att leka kurragömma. Vi sitter nu båda inne med värdefull information för att kunna genomföra vår plan. Stora pengar väntar oss båda. Vi, jag, tänker erbjuda dig en väl tilltagen skattefri lön plus naturligtvis alla omkostnader, flygresor, logi och mat betalda. Dessutom delar vi upp ”QSL-svars-brevens” innehåll i tre delar. En del går till Woodken, en del till mig och tredje delen tillfaller dig. Det gör att du kommer att anstränga dig ytterligare för att avyttra så många radiokontakter som möjligt under dessa två månader. Vi börjar med lön – enklast om vi talar om pengar per månad.

- Jag tänker mig 12 000 i så fall.

- Det låter inte mycket. 12 000 kronor är väl en bråkdel vad du har hos FN? Den summan...

- Jag pratar inte om kronor. Vi befinner oss i London. Här handlar det om British Pound Sterling!

- 12 tusen pund i månaden. *Are you out of your f---n mind?* Det snuddar ju på 18 tusen dollar. Inte ens er statsminister i Sverige kommer i närheten av den lönen.

- Vår statsminister riskerar inte sitt liv i en korruperad afrikansk stat som i stort sett saknar diplomatiska förbindelser med västvärlden. Händer något mig där kan jag hälsa adjö till både pengar och ett vidare liv. Mr Lawson, låt oss sluta leka kurragömma. Jag har också fått reda på att Sunoil Prospecting betalat otroliga summor i mutor till industriministern som är ansvarig för oljeletningen i Costa Negra...

Här ryckte Lawson märkbart till när han hörde ordet Sunoil nämnas. Det var ytterligare ett bevis på att Rick visste vad han pratade om, tänkte Johan.

- Hur i helvete Mr Greenlund – är det lekkamraten igen?
- Rätt gissar – men låt mig fortsätta. Min lön under två månader är i så fall en droppe i havet. Du nämnde igår att ni inte kunnat hitta någon annan lämplig kandidat till uppdraget. Fortsätt därför att leta efter någon annan illa kvickt innan det är för sent. Jag kan ge dig ett halvt dussin namn lämpliga för jobbet – om du kan komma överens ekonomiskt med dom. Jag tar flyget tillbaka i morgon förmiddag. Tack för god mat och...
- *Hold on* Mr. Greenlund. Sakta i backarna. Gör inget förhastat. Vad sägs om halva beloppet - £ 6 000 i månaden?
- Nej och åter nej. Men, eftersom du visat god vilja att kompromissa skall jag också visa god vilja. Mitt slutliga krav är £ 10 000 per månad – *British Pound Sterling* – och inget annat - plus de omkostnader du nämnde.
- *Jesus Christ*, du ligger fortfarande åtskilliga tusenlappar över er statsminister som dessutom betalar skatt! Men OK, tio tusen pund i månaden – *you have a deal Mr Greenlund*.
- Nu till några praktiska detaljer. Jag vill ha en månadslön i förskott innan jag överhuvudtaget startar ”tjänstgöringen” vilket innebär en del förberedelser här i Europa. Dessutom beräknar jag som start behöva USD 6 000 för nödvändiga utgifter. Nödvändiga omkostnader är t ex 33:e sidan i passet...
- 33:e sidan? Vad är det?
- Ett uttryck som är vanligt i vissa länder i Afrika – speciellt i Congo och Nigeria, de mest korrupta länderna söder om Sahara. Ett pass innehåller alltid ett jämnt antal sidor när den svarta plastpärmen är borträknad – det svenska EU-passet 32 eller 64. Den 33:e sidan består av en ovikt 100-dollarsedel som en ”gåva” till immigrationstjänstemannen för att allt skall gå snabbt och smidigt.

Omkostnader innefattar närmast en flygresa till Genève för att få ut mitt Laissez-Passer plus en flygresa till Amsterdam och därefter en tågresa till Den Haag för att erhålla och ”köpa” visum till Costa Negra etc. Dessutom vill jag ha en av era nya produkter Woodken TRX-150 som motsvarar ICOM 706 eller Kenwood TS-50, med dioden bortplockad för att kunna använda sändardelen på hela kortvågsområdet, en bärbar PC med nödvändiga interfacekablar till transeivern för att kunna köra ett radiotävlingsprogram. Genom att jag kör computer-generated-telegrafi har du möjlighet att *intercepta* trafiken med ett lämpligt program och förhoppningsvis logga all kontaktade stationer till en hårddisk som sedan automatiskt genererar och printar ”Radiovykort” s k QSL-kort. All svars-QSL sköts av er Mr Lawson, från t ex the Bahamas eller Florida. Utrustningen bekostas av er och returneras till Woodken efter uppdragets slut. Blir den beslagtagen eller på annat sätt fördärvad – risken är stor - är det inte mina grejor.

- Genialiskt Mr Greenlund. Bra ide - jag gillar era idéer.
- Jag vill att ni skall få valuta för pengarna.
- Det uppskattar jag.
- Det börjar bli sent och jag föreslår därför följande: efter frukosten i morgon förflyttar jag mig till hotellets *business centre* där dator med printer står till förfogande. Omkring lunchtid hoppas jag kunna presentera en handlingsplan inklusive inköpslista för diverse nödvändig kringutrustning till er Woodken TRX-150. Kan vi komma överens att första arbetsdagen startar i morgon, 25:e oktober?
- Ja, men inte med den skyhöga afrikalönen i Europa.

- Mr Lawson, det rör sig om några dagar – högst en vecka. Under dessa dagar köper ni mina kunskaper, planeringsförmåga och mina kontakter. Med mitt FN-pass har jag stor chans att få ett visum vilket jag tror är omöjligt för de flesta européer. Jag riskerar också att i framtiden bli utan FN-jobb om det skulle komma fram att jag använt passet för privata resor. Stannar jag, eller reser jag till Sverige i morgon förmiddag?
- OK, du stannar. Full lön fr o m imorgon.
- *Now you talk Mr. Lawson.* God natt.

Torsdag 25-okt-2001 kl 1310.

Plats: matsalen Flemings Hotel

- *Hallo partner, Mr. Greenlund.* Hur känns det att tjäna mer än Sveriges statsminister? Vad önskas att dricka till maten – kan jag beställa in en flaska Cotes du Rhone?
- Beträffande första frågan: bra! Andra frågan: nej. Ingen alkohol innan solen går ner.
- Men solen har ju gått ner i Singapore, ha ha.
- Vi är inte i Singapore. Beställ Tonic water med is och citron. Låt oss nu gå in på betydligt viktigare saker. Här är min rapport med förslag och en inköpslista som vi måste effektuera omedelbart. Det är bara 5 dagar till 1:e november.
- OK låt mig läsa ditt förslag medan vi väntar på maten. Jag har föresten beställt in rostad *guinea fowl* med champinjonsås och kokt potatis – inget saltat enligt dina önskemål. Duger det?
- Ja, som vanligt väl underrättad om mina matvanor. Jag har även satt ett namn på vårt projekt med akronymen ACN!
- ACN vad då, växelström och...
- Läs!

Affären Costa Negra (ACN)

London, Oktober 2001

Ändamål och syfte:

Att införa och installera en amatörradiotransceiver med tillhörande kringutrustning i *Republic of Costa Negra* för att under november och december månad 2001 genomföra så många kontakter som möjligt med andra amatörstationer i syfte att erhålla Radiovykort i ett brev med omkring USD 15 eller motsvarande i varje kuvert.

Svårigheter och hinder:

1) Att införa radioutrustning i Costa Negra kan stöta på stora svårigheter vid passerande av tullkontrollen på flygplatsen. Jag kommer därför att förbereda ett 12 volts batteripack bestående av 8 st 1.5 volts seriekopplade D-celler. Eftersom transceivern både i utseende och storlek påminner om en vanlig bilradiokassett, kan radion packas upp och visas för tullare och andra tjänstemän. Genom att batteripacket är kopplat kan sedan radion tillfälligt demonstreras genom att ta emot musik och tal från de lokala FM stationerna. Det bör övertyga tullen om att radion är en oskyldig apparat för avlyssning av rundradio. Rattar med tillhörande text t ex "MIC GAIN" etc målas över med tusch. I värsta fall får några

Affären Costa Negra 11-02

diskreta sedlar överlämnas inuti en förfalskad instruktionsmanual.

2) Att erhålla en legal anropssignal i Republiken Costa Negra är heller inte lätt. Pålitliga källor gör gällande att den tjänsteman som synar ansökningar är svag för dyrbar whiskey och har fobi på att samla armbandsur av dyrbar sort. Jag avser därför att på nerresan passera Dubai där Chivas Regal och klockor av märket Rolex finns tillgängliga med relativt låga priser. Det andra hindret är att chefen för Ministry of Foreign Affairs har sista ordet när det gäller att erhålla en giltig licens och anropssignal. Genom att locka med en rejäl påfyllning av hans innevarande bankkonto i Luxembourg, är en licens inte helt omöjlig, om han nu skulle vägra. Jag tror att det räcker med en antydning att vi känner till såväl kontonumret som den månatliga summan som varje månad flyter in i takt med att pengar i hans budget minskar med motsvarande belopp. Föreslår vidare att i ansökan E8CN, E8 Costa Negra, föreslås som lämplig anropssignal på radion.

Utrustning:

Nedan är en lista på de nödvändiga apparater och utrustning som krävs för att genomföra operation ACN.

Jag förutsätter att uppdragsgivaren snarast ser till att en Woodken TRX-150, modifierad för att vid behov kunna sända på hela kortvågsområdet (diodspärren avlägsnad), finns tillgänglig ej senare än 30 oktober 2001 i London.

Själv tar jag med ett SWISS PTC-II Teleprintermodem för att kunna hålla kontinuerlig kontakt via Internet E-mail från Costa Negra.

<u>QTY</u>	<u>Item and Equipment Details</u>	<u>Approx.USD</u>
1	Codan 9114, Power Supply, 13.8v 16A	455.00
2	12v 100Ah Gell-Cell, Maintenance free Batt.	666.00
2	Interconnecting Cable SWISS PTC-II to TRX 150	120.00
1	PC Lap top Pentium(r)3.0GB Harddisk 64 MB RAM	980.00
1	75m roll of RG-58 fitted with two PL-259 conn.	60.00
1	100m roll of 0.5mm monofilament fish line	10.00
1	Thuraya Sat.phone, excluding SIM-card	850.00
<u>Grand Total 3 141.00</u>		

Anmärkning.

På grund av den opålitliga strömförsörjningen, (240V AC) i Costa Negra har Codans power supply med underhållsladdning och två Gell-cell 12v batterier utgörande tillsammans 200Ah inkluderats och specificerats i inköpslistan. På det viset har stationen avbrottsfri kraft och kan operera utan nätspänning i åtskilliga timmar. Den bärbara datorn i inköpslistan skall kunna drivas från

13 (89)

Av SM6APQ, Bengt Lundgren

en 12V DC spänningskälla även om detta innebär att det inbyggda batteriet ej laddas. En passande batteriladdare inköpes lokalt på platsen.

- Ok Mr Greenlund, det hela ser bra ut. En fråga; vad är en Thuraya phone för något och vad kan en sådan apparat?

- Thuraya sat.phone är ett relativt nytt koncept i satellitkommunikationens värld. Ett arabiskt företag i Emiratena har nyligen skickat upp tre satelliter som f n täcker ett område från Bangladesh i öster till Kanarieöarna i väster. I norr begränsas täckningsområdet av en latitud som skär genom södra Danmark och i söder till ungefär 05 grader N. Det innebär att Väst- och Nord Afrika inkluderat Costa Negra, Kenya, Somalia, Mellersta Östern, Indien och Pakistan har full täckning. Mobiltelefonen annonseras nästan dagligen på CNN. Thuraya-telefonen fungerar i en stad som vilken GSM-telefon som helst. Utanför staden, t ex i Afrika där nätet ej är helt utbyggt, förlänger man antennen genom att dra ut en plastcylinder, cirka 15cm lång, och riktar den mot himlen i lämplig vinkel över horisonten. Ett grovt diagram med ungefärlig riktning och elevationsvinkel för var tionde latitud och longitud finns innanför locket. Plastcylindern innehåller en helicalantenn för satellitfrekvensen. Efter någon minut tänds en grön lysdiod vilket indikerar att du har kontakt med en av satelliterna och att systemet är redo att koppla dig var som helst. Kostnad ligger f n på cirka 1 USD per minut vilket oftast är billigare än att använda landets GSM-system om man skall ringa till ett annat land! En finess är att denna mobiltelefon accepterar ditt eget personliga SIM-kort vilket innebär att du behåller ditt mobiltelefonnummer – en stor fördel eftersom man slipper underrätta bekantskapskretsen om ett nytt telefonnummer. De samtal du gör över satelliten lagras och debiteras av Thuraya till din vanliga operatör, i mitt fall Telia Mobil. Men det är inte slut med finesserna här. Den tredje funktion gör att telefonen fungerar som en GPS-mottagare. Positionen kan också lagras i ett minne och sedan sändas som ett SMS (Short Message Service) över GSM-nätet eller via satellit.

- Låter fantastiskt Mr Greenlund, utvecklingen går verkligen framåt. Varför tar du med ditt radio modem, SWISS PTC-II?

- För att kunna hålla kontakt med yttervärlden, bl a med dig – sända ändringar i planerna, *progress and situation reports* osv.

- Varför inte Thuraya-telefonen?

- Sat.phonen är avsedd som back up, reserv. En sak jag lärt mig under alla dessa år i utvecklingsländerna är att inte placera alla ”ägg i en korg”. Dessutom är inte Thuraya systemet 100 % säkert mot avlyssning eftersom transmissionen inte är ”scrambled”...

- Varför just SWISS-modemet med Pactor. Codan har ju ett mycket snabbare modem som säkert går att koppla till vilken transceiver som helst.

- Det är riktigt, men bandbredden är större vilket innebär att transmissionen blir betydligt mer känsligare för störningar. Codan systemet fodrar med andra ord en relativt störningsfri kanal, annars står utrustningen bara och ”tuggar”. Vad jag vet är det bara WFP (World Food Program) som använder Codans modem och enligt WFP:s operatörer som använder det dagligen är max. användbar distans endast cirka 1,500 km, men som sagt vad mycket snabbare. Därför har WFP byggt upp en gateway i varje region där dom är verksamma. Detta har dom råd med eftersom WFP är ett ofantligt stort FN-organ med ett stort och effektivt distributionsnät av mat till hungrande människor. Självt föredrar jag Pactor-2 som är robust, uthålligt men betydligt långsammare. Jag har själv under en månad använt Pactor-2 mellan Luanda i Angola och

Genève med bredbandsantennor i bägge ändrar av förbindelsen och låg effekt. Jag är också av den uppfattningen att E-mail primärt är avsett för korta viktiga meddelande när det gäller "katastrofkommunikation" och då spelar det mindre roll om ett meddelande tar 2 min med Pactor eller 15 sekunder med Codans modem. Man kan uttrycka skillnaden så här: Om jag vill ta mig via Autobahn från låt oss säga Hamburg till Milano är en sportbil det bästa valet, även om en Toyota Landcruiser också når målet åtskilliga timmar senare. Vill jag däremot ha en bil som både tar sig fram på motorväg och kan nå sommarstugan via leriga, gropiga vägar med höga stenbumlingar och som här och där korsas av översvämmade bäckar, ja då väljer jag självklart Toyotan. I detta fall är Toyotan synonymt med Pactor-2. En annan fördel med det schweiziska modemmet är att det är "tillbaka-compatibelt" dvs modemmet kan användas för SITOR (AMTOR) och PACTOR-1. Det betyder att jag kan använda det för amatörtrafik eller kontakter med många andra organisationer som använder dessa mod.

- OK, tack för lektionen. Detta hade jag ingen aning om. Risken med min position som administratör är att man blir en dj---a annons eller broschyrtekniker som slukar och tror på allt vad fabrikanterna skriver. Kan vi gå över till praktiska detaljer nu – t ex hur du vill ha dina pengar, kontant, resecheckar etc.

- Vi kan börja med lönen. Som jag förut nämnde och kom överens om, vill jag ha en månadslön i förskott. Första arbetsdagen är ju idag och jag föreslår att du omgående överför USD 15 000 till detta konto (Greenlund skrev ett cleringsnummer och ett kontonummer på en papperslapp) som går till Barclays International Bank på Cayman Island. Jag har ett VISA-kort utställt av banken och bundet till kontot. Klockan är nu närmare två här i London och på Cayman har man ännu inte öppnat banken. Jag har en kontaktman på banken som jag telefonledes kan kontakta med ett överenskommet lösenord och sedan har vi en kod där jag får reda på hur mycket pengar jag har på kontot och vad som eventuellt kommit in och gått ut. Föreslår föresten att du omgående överför USD 21 000 utgörande lön och det överenskomna beloppet för löpande utgifter. Beträffande inköpslistan som jag har presenterat är dessa prylar tillgängliga omgående, med undantag av fisklinan, hos *Fair Radio Shack, Broadhurst Garden, West London*. Kommer inte ihåg gatunumret, men det har mindre betydelse – telefonnumret finns i katalogen. Gjorde en del affärer med killen för en 15 år sedan – köpte bl a sändare och mottagare för kortvåg här. Jag tror att han är litet dyrare när det gäller datorer, men eftersom det faktiskt gäller ett ganska stort belopp – killen handlar mest med radioamatörer – kan du säkert pressa priserna. Beträffande interfacekablarna mellan modem och radio behöver han nog en dag på sig och jag föreslår därför att du efter banköverförandet omedelbart beställer prylarna efter listan. Sedan tycker jag att det är lämpligt att all utrustning inklusive Woodken transceivern samlas här och förvaras i hotellets *strongroom* färdigt för mig att ta med det som övervikt till Costa Negra.

Själv har jag bokat in mig för Cross Airs kvällsflygning till Genève via Bruessel. Avser att i morgon försöka få ut mitt FN-pass hos UNOG (United Nations Office in Geneva). Det bör vara avklarat före fyrtiden då jag tänker ta ett direktflyg till Amsterdam, sedan tåget till Den Haag, övernatta där och på lördag morgon söka upp Costa Negras konsulat eller beskickning.

Chansen att det är öppet är visserligen liten men det är en chans jag måste ta. I värsta fall får jag vänta till måndag och då skriver vi redan 29 oktober.

- OK, Johan, jag är införstådd. Hur när jag dig? Du kan ju uppge vilka hotell du tänker ta in på.

- Nej, här i Europa kontaktar du mig via min mobiltelefon med mitt svenska abonnemang. Du slår alltså först landsnumret till Sverige och sedan det nummer jag uppgav till dig igår. Jag har den på mig dag och natt – när jag sover ligger den på nattduksbordet påslagen. Ända gången du inte kan nå mig är när jag flyger. Då är telefonsvararen på. Bästa sättet är SMS, om du vet

förfaringssättet. Tänk på att mobiltelefonsamtal med lätthet kan avlyssnas. Föreslår därför en enkel kod mellan oss. När det gäller pengar – låt oss hädanefter bara tänka och prata om US dollar. Tusen dollar är en banan. När jag ber dig skala av tre bananer innebär det att jag behöver tre tusen dollar så fort som möjligt på det överenskomna kontot. Om jag eller du säger att solen går ner fort innebär det att jag eller du inte kan prata fritt och vi avslutar samtalet bums. Ordet Costa Negra får överhuvudtaget aldrig nämnas eller skivas. Använd projektnamnet ACN i alla sammanhang.

- OK, införstådd. Nu tänker jag rusa till banken och sedan kontakta radioaffären i West London.
- Och jag checkar ut och tar en taxi till Gatwick International.
- *Good luck Johan*, vi ses – jag menar vi hörs.
- *Same to you Sir!*

Torsdag 25-okt-2001 kl 2140.

Plats: Geneva Airport

Det blev en lång resa för Johan. Som vanligt var det trafikstockning i Bryssel vilket betydde två timmars extra väntetid i transithallen. När Johan slutligen bordade sista flighten till Genève föll han i djup sömn så fort planet lyft från banan. Under väntetiden i Bruessel hade Johan passat på att ringa Savoie Hotel i St Julien utanför Genève och försäkrat sig om att ett rum för en natt var ledigt. Ann-Christine, ägarinnan, hade svarat och det tog några sekunder innan hon fattade vem det var.

- *Johan, where is you? Welcome. You come late. I and daughter sleep. We see tomorrow.*
- OK, vilken kod till ytterdörren?
- *Code same. 3-7-1-7. You make code last time OK?.*
- *OK Good night.*

Jaha, samma kod. Johan visste att värdinnan hade bekymmer med alla gäster som inte kunde komma ihåg portlåsets kod. Fransmän och siffror – afrikaner och nycklar, tänkte Johan, samma sak – två saker som aldrig går ihop.

Efter att ha passerat passkontrollen gick Johan raka vägen ut till kön av resenärer väntande på taxibilar. Han hade inget incheckat bagage vilket kändes skönt. Väntetiden blev kort och resan till St Julien på motorvägen mot Lyon gick snabbt. Strax efter tio var Johans taxi framme, Johan betalade chauffören de 63 schweizerfrangen, slog 3717 på portlåset och smög upp till rum 15 där värdinnan som vanligt hade lagt en chokladbit på huvudkudden som en hälsning.

Fredag 26-okt-2001 kl 0810.

Savoie hotel, St. Julien, Frankrike

Efter en stadig frukost i hotellets matsal där den nyfikna värdinnan hade ställt tusen frågor var det tid att betala och checka ut.

- När kommer du igen och bor lång tid? Du måste hjälpa Anna-Bell med läxor England!
- Vet ej. Vad är jag skyldig?
- Ingenting, du bara sovit, inte gjort oreda rum.
- Jag vill betala. Firman betalar denna gång.
- Betala frukost då, 10 France.
- OK, jag skall köpa en elefant, *woodcarving* i ebony till dig.
- *Merci, welcome, you and elephant!*

Busshållplatsen låg 15 minuters promenad från hotellet. I tobaksaffären vid ingången till Champion Super Marche köpte Johan en enkelresa till centralen i Genève som sedan var giltig

för byte till Linje 8 till Palais des Nations.

Fredag 26-okt-2001 kl 0945

Plats: Palais des Nations, 4:e våningen, rum 411 tillhörande Frederick Hipolito.

- Johan, hur i h-e kom du in. Du jobbar ju inte längre här! Ditt passerkort gick ut för hundra år sedan. Efter elfte september är vakterna mycket strikta.
 - Det är sant. Jag passerade stora ingången mitt emot Internationella Röda Korset och där råkade *security-guarden*, en nigerian och ibos från Biafra stå. Kände honom sedan tidigare. En gång träffades vi i pressbaren och då berättade jag att jag var med om hjälpflygningar in till den omringade enklaven i slutet av 60-talet. Sedan dess behandlar han mig som en bror.
 - Han gjorde ett grovt tjänstefel. Du också! Kan du aldrig göra något legalt någon gång – en enda gång? Vad hade hänt om han inte stått där?
 - Då hade jag ringt dig från vakten och du hade fått komma och möta dig. Nu besparade jag dig det besväret.
 - Tack, jag är rörd till tårar av tacksamhet. Nå vad kan en sådan herre vilja en fredag morgon?
 - Jag behöver mitt Laissez-Passer.
 - Jaha, vem skall du jobba för, UNOG, OCHA, WHO? Kan du visa kontrakt eller *Travel Authorization*?
 - Ingenting, skall på semester - i Afrika.
 - Kommer inte på frågan – *out of the question* – det vet du. Ingen privat användning av FN-passet. Vilket land?
 - Tanzania.
 - Där behövs väl inte visum för någon svensk. Det landet kommer du in i utan problem med ditt svenska pass. Jag skall kolla här i mina pärmar.
 - Du behöver inte kolla. Dom fodrar numera visum av svenskar. Efter terroristdåden 98 mot USAs ambassad i Dar es Salaam införde Sverige visumtvång för tanzanianer – troligen efter påtryckningar av yankarna för att kolla upp alla som reste till Europa. Som en motåtgärd eller ”hämnad” införde Tanzania visumtvång för svenskar. En skam med tanke på alla miljoner i bistånd vi skänkt till det landet.
 - OK Johan, men sök visum med svenska passet.
 - Hinner inte. Har redan bokat paketresa med excursion till Zanzibar osv. Med Laissez-Passer kan jag resa in obehindrat utan visum.
 - Jag vet. Men det går inte, det borde du förstå. Jag riskerar mitt eget jobb och du riskerar att aldrig mer få ett FN-uppdrag om det blir uppdragat.
 - Jag såg att dom hade grillad färsk laxöring från Lake Geneva på matsedeln till lunch när jag passerade i korridoren på väg hit...
 - Johan, du är hopplös. Ger du aldrig upp? Inget FN-pass utan ett officiellt uppdrag!
 - Tänk om jag har ett litet, litet officiellt ärende i landet.
 - Vadå, förklara?
 - Jo, jag har en svag känsla av att jag måste träffa WHO:s platschef i Dar es Salaam för att diskutera den slutrapport jag lämnade till kontoret, via E-mail, för en tid sedan. Har inte fått några kommentarer eller respons.
 - Det fodras en reseorder innan jag kan lämna ut passet.
 - Den reseorden kan jag skriva själv och underteckna egenhändigt.
 - OK, fyll i det här formuläret. *Reason for LP use and Description of Mission*.
- Underteckna längst ner. Nu är åtminstone jag skyddad. Suck! Vi ses i matsalskön vid 12-tiden!
- Javisst, tack. Jag visste att jag kunde lita på dig.

Två och en halv timme senare.

Plats: stora matsalen Palais des Nations.

Efter en utsökt lunch med helstekt laxöring och en karaff med vitt vin lämnade Frederick över ett ljusbrunt kuvert till Johan.

- *Johan, here is your UN passport, extended and valid until 30-June-2002. Good luck in Tanzania!* Måste återlämnas till min byrå efter avslutat uppdrag. Allt enligt FN:s regler!

Fredag 26-okt-2001 kl 1515 (0915 lokal tid i Florida)

Plats: Rum 312 tillhörande James Lawson, Flemings Hotel, London

Det tog bara några sekunder för Lawson att slå landsnumret och direktnumret till Frank Dunbar i Orlando FL.

- *Woodken radio, can I help you?*

- *Frank*

- *Speaking.*

- Jag tror mig ha gjort ett fynd. Den svenske radiokillen som jag inbjöd till London uppfyller alla våra villkor för vår plan. Bra planerare och troligen duktig operatör men hal som en ål. Kan bli "besvärlig". Har snokat reda på mer grejor än du och jag kunde ha gjort på en vecka. Känner också till att vi hjälper Sunoil Prospecting med "besvärliga" saker. Han reser nästa vecka till Costa Negra. Kommer att köra in massor med radiokontakter och dollar. Vi kan se framåt mot en bra slant i början av januari.

- Hur f-n kommer vi åt pengarna då? Skall vi ta oss in i Costa Negra, eller skall han föra ut dem. Bägge alternativen verkar svåra och har sina risker, och föresten, hur gör vi oss av med honom?

- Tål att tänkas på. Jag tror vi skall göra som skattemyndigheterna – håva in pengarna vid källan. Vi eller något "ombud" får ta sig in i Costa Negra hämta pengarna och arrangera någon slags "olycka"!

- Det är ju omöjligt att komma in i det landet om man inte har något ärende som har med landets intresse att göra.

- Det är sant Frank, men vi har en liten öppning. "Vår svensk" har snokat reda på att chefen för MOFA har ett bankkonto i Luxembourg där han månatligen sifonar pengar från "säkerhetsbudgeten". Vi får se hur det går för svensken.

Fredag 26-okt-2001 kl 1735

Plats: Geneva Intl. Airport

Medan Johan väntade på att borda KLM:s direct flight till Amsterdam passade han på att slå ett nummer på sin mobiltelefon. Efter att ett tiotal signaler gått fram svarade äntligen en behaglig kvinnoröst:

- *Barclays Bank, can I help you?*

- *I am phoning from Europe. Can you give me Robert Brandhof?*

- *Moment Sir!*

- *Robert Brandhof speaking.*

- *"African Leopard".*

- *Good morning Johan, what was your mother's maiden name?*

- *Mellander.*

Att uppge moderns efternamn som ogift var den överenskomna koden för att styrka att det verkligen var Johan banktjänstemannen hade kontakt med.

- *Just a second – hold on Johan. Yes 21,000 bucks transferred to you account, yesterday at around 10 am – our time.*
- *Thanks Bob. That's all I want to know. Bye.*
- *My pleasure. Take care.*

Så fort KLM:s DC-9 landat på Schiphol tog sig Johan kvickt genom dom ändlösa korridorerna fram till utgången, vinkade till sig en taxi och beordrade chauffören till Amsterdams centralstation i ändan av Dam Straat. Väl framkommen fann han till sin glädje att nästa snabbtåg till Den Haag avgick om 20 minuter, precis lagom för en iskall Heineken i centralstationens bar.

Lördag 27-okt-2001 kl 0830

Plats: Matsalen, Hotel Aston, Cornelius Laan, Den Haag

Vid frukostbordet begärde Johan att få låna en telefonkatalog.

- Den Haag, eller hela Holland? - frågade kyparen.
- Det räcker med den här stan.
- Moment Sir.

Det tog inte lång tid att hitta Costa Negras konsulat. Enligt katalogen var konsulatet beläget på Hugo de Groot Kade 3. Där fanns även ett telefonnummer angivet. Kanske värt ett försök efter nio tänkte Johan. Under tiden vinkade Johan till sig kyparen.

- Var ligger Hugo de Groot Kade – långt härifrån?
- Utkanten av stan. Södra delen. En halv timme med taxi.
- OK, jag checkar strax ut. Räkna ut vad jag är skyldig och beställ en taxi. *Dank U well.*

Klockan var nu strax efter nio. Johan slog numret på sin mobiltelefon. Han lät ett dussintal signaler gå fram innan han tryckte på ”off”.

Det tog taxichauffören mer än en halvtimme att hitta adressen på Hugo de Groot Kade. En smutsig skylt i porten till en illa underhållen tegelbyggnad gav upplysningen att här fanns *General Consulate. Republic of Costa Negra*. Instucken mellan skylten och tegelväggen fanns en papperslapp med text. Johan bad taxin vänta, steg ur bilen och gick närmare för att kunna läsa. Texten upplyste att i brådskande ärende kunde ett telefonnummer ringas. Johan knappade in numret i mobiltelefonens *phonebook* och satte sig bredvid föraren.

- Vänta ett tag. Jag behöver dig säkert en stund till.
- OK

Efter fyra signaler hörde Johan hur luren lyftes och en sömnig röst fick ur sig ett hest ”Jaa”

- Costa Negras konsul?
- Jaa
- Mitt namn är Greenlund. Jag reser nästa vecka till Costa...
- Kom igen på måndag till kontoret mellan 0930 och 1200. Tag med två *passport size photographs*. Kostnad för *single entry* är 87 floriner eller 35 dollar, amerikanska! Kan ta upp till tre...
- Vänta ett tag. Jag reser nästa vecka. Behöver visumet senast idag.
- Finns inte en chans. Kom igen på måndag eller glöm av det hela.
- Jag vet att jag inkräktar på konsulns privata tid, men...
- Generalkonsul om jag får be! Men, vad då?
- Jag är beredd att betala lite extra eftersom det är lördag, men generalkonsuln måste förstå att Omar Clement skulle bli besviken om jag inte infinner mig enligt vårt överenskomna arrangement.

- Såå, du skall jobba för MOFA?
- Jag kan inte diskutera detta över telefonen.
- OK, ge mig en kvart. Förstår att du är utanför konsulatet. Hur kom du dit?
- Taxi.
- Kan du hämta mig. Ge mig chauffören så skall jag beskriva vägen.

Plats: Costa Negras Generalkonsulat

Konsuln var en stor kraftig afrikan med en jättestor ölmage, ej olik Idi Amin. Från munnen kom en stank av gammal ölfylla och cigarrök.

- Konsuln är från Costa Negra?
- Generalkonsul, för andra gången. Jag är från Surinam, om det intresserar. Fyll i det här formuläret. Två fotografier om jag får be. Det blir 70 dollar – dubbel taxa under helgen. Medan Greenlund fyllde i alla uppgifterna i formuläret bladdrade konsuln nervöst i Greenlunds FN-pass.
- Du jobbar för vem?
- FN, bland annat.
- Ser att du varit i Nigeria. Vad har du gjort där?
- Bara en natt i Lagos – stop-over mellan Accra och Brazzaville.
- Vi gillar inte Nigeria. Det landet försöker behärska hela Västafrika – tror dom. Sänder ECOMOG, s k *peace-keeping force* till Liberia och Sierra Leone med ett ändamål – plundra och trakassera civilbefolkningen. På sextioalet försökte centralregeringen i Lagos med general Gowon i spetsen, att utrota hela ibofolket i östra Nigeria – Biafra hette det visst. Dessutom är Nigeria det mest korrupta landet i hela Afrika. Rövare och banditer hela högen. *Republic of Nigeria* – ett mer passande namn vore *Robpublic of Nigeria!* Vi utfärdar normalt inga visum för passinnehavare med nigerianska stämplrar.
- Det här är ett FN-pass. *Laissez-Passer* betyder ju "låt passera" Costa Negra är ju sedan självständigheten en medlemsstat! Har ju bara övernattat i Lagos.
- Jag vet. OK. Jag gör ett undantag – låt oss säga för 30 dollar – så slipper jag leta efter växel på din 100-sedel.
- OK. När är visumet klart?
- Strax, men får jag fråga vad du skall göra? Du nämnde Omar Clement. Vad är ditt verkliga ärende?
- Jag kan inte kommentera detta här, det borde generalkonsuln känna till. Officiellt är det en rekreationsresa som ett företag bjuder på. Jag skall försöka få några bra bilder på de färgrika fjärilarna i dalen utanför Puerto Negro.
- Har du kamera?
- Ja en Cannon A1
- Det blir 50 dollar extra.
- OK, jag betalar. Kan jag få ett kvitto?
- Har du kameran med dig?
- Nej.
- Hur kan jag då skriva ut ett kvitto. Kanske har du ingen kamera?
- Om jag inte har någon kamera kan väl generalkonsuln inte avkräva någon avgift?
- *You trying to get smart, eh?* Ett dumt ord igen och det blir ingen stämpel och ingen återbetalning av de 100 dollarna. Hit med 50-dollarsedeln nu så att vi får det här överstökot. Och ett gott råd - försök med något bättre nästa gång – fjärilar, ha ha.
- Här är passet med ett *single entry visa*. Ni kan stanna maximum 90 dagar. Går ej att förlänga

i landet. *Welcome to Costa Negra Mr. Greenlund - enjoy your stay!*

Efter att ha släppt av konsuln vid bostaden och taxin kört Johan till järnvägsstationen ställde sig Greenlund i biljettkön. Han hade åter igen tur. Nästa snabbtåg till Amsterdam avgick om en halvtimme. Greenlund fiskade upp mobiltelefonen, bläddrade sig fram i phoneboken till Lawson, tryckte på "OK" och hade Lawson i andra ändan på mindre än 10 sekunder.

- *Yes*
- *Part of the first mission completed Mr. Lawson.* Har FN-pass och visum till CN.
- *I will be damned!* Det var som f-n! Jag visste väl att vi valt rätt man. Jag är imponerad. Var är du nu?
- I Holland.
- OK, mer bananer?
- Nej, har bara ätit en liten bit. Skalet fortfarande kvar. *What next?*
- Gör vad du vill. Vi kan inte åstadkomma så mycket under helgen. Woodken Trx-150, modifierad för *general coverage* och på plats. Övriga prylar levereras måndag middag.
- OK, då tar jag flyget tillbaka till London söndag kväll. Reservera ett enkelrum. Vi ses vid frukosten måndag morgon.
- Skall bli partner! *Have a nice weekend – in Holland I suppose. Don't do anything I wouldn't do!*
- Skall försöka. Hälsar nog på en väninna till frugan i Sandport utanför Amsterdam.

Måndag, 29-okt-2001, kl 0745

Plats: matsalen Flemings hotell, London

- Uppe med tuppen ser jag, Mr Greenlund!
- Ja, skall det bli något med ACN så får här handlas. Det är bara två dagar kvar till 1:e november.
- Det är inget krav att du sätter igång just förste november, men jag håller med, ju snabbare du blir du sätter igång dina radiokontakter desto fler kontakter och dollar.
- Jag har ytterligare en ide. Jag kan ju omöjligt vara igång ensam hela dygnet. De tider jag vilar och inte kör telegrafi-kontakter startar jag en s k kontakt-brevlåda med AMTOR/PACTOR. Jag har ju ändå med mig modemmet och software WorldLink Plus.
- Hur går det till? Jag är novis när det gäller digital kommunikation. Berätta.
- Först måste jag be en god vän i Sverige göra några enkla ändringar i programmet. Det gör han säkert på någon dag – han är ett snille på just sådan här kommunikation och dessutom pensionär. Det kommer att fungera så här: När jag slutar mina telegrafikontakter någon gång kanske vid midnatt annonserar jag att E8CN är öppen för AMTOR/PACTOR-kontakter på en viss frekvens t ex i 10-MHz-bandet och uppmanar alla stationer att försöka radiokontakt den vägen.

En station som connectar E8CN får efter handskakning följande message tillbaka:

W1XYZ FROM E8CN. THANKS YOR CONTACT YOUR READABILITY AND SIGNALSTRENGTH IS 599. PSE SEND RADIOCARD DIRECT TO P O BOX 73, PUERTO NEGRO, REP. OF COSTA NEGRA. INCLUDE USD15 TO COVER RETURN RADIO-CONTACT-POSTCARD END OF MESSAGE

I bästa fall kan detta kanske ge 60 kontakter i timmen, kanske inte så mycket i sig själv, men en natt kan innebära mellan 400 och 500 "extra" radiokontakter.. Två månader är cirka 60 nätter och...

- Du har mitt fulla stöd. Du behöver inte förklara mer. Vad kostar det?

- Vi får väl ge min vän programmeraren en tusenlapp – svenska kronor – för kanske en timmes jobb. Jag ringer honom omgående. Jag vet att han har en kopia hemma på WorldLink Plus. Han kan sända det som ett attachment till din eller hotellets e-mailadress eller i värsta fall med Pactor till Costa Negra när jag är på plats. Jag ringer honom nu.

- OK, använd den här mobilen, firmans, så slipper du ligga ute med pengar!

Det tog inte många minuter att övertyga Ingvar i telefonen vad WorldLink Plus borde kompletteras med för att kunna utföra de önskade finesserna. Det var ytterst få frågor som Ingvar behövde ställa. Ingvar hade en gång varit en hängiven långdistanslyssnare på radio och en mästare i att hålla kortvågskontakt med Sverige när han i sin ungdom var telegrafist på ett kylfartyg som gick regelbundet mellan Australien och Sydamerika. Det var en av fördelarna att anlita en programmerare som både kunde data och radiokommunikation.

- Johan, jag skickar programmet som ett attachment till dig - kanske redan imorgon. Vilken adress skall jag använda?

Johan uppgav sin E-mail Pactor adress över Genève.

20 minuter senare.

Johan fiskade kvickt upp sin mobiltelefon och hade Lawson "på tråden" efter endast två ringsignaler.

- *Hello, Johan here.* Nu till några viktiga praktiska detaljer och frågor – vem sköter bokningen med flyg etc?

- Kanske klarar du det bäst själv. Då kan du bestämma alla stop-over, övernattningar etc.

- Bra, om utrustningen kommer hit i eftermiddag kan jag flyga redan i morgon, tisdag 30-okt.

- OK

- Låt mig slå en signal till Fair Radio och be dem skicka med en konstantenn så att vi kan testa utrustningen hjälpligt – på mitt rum t ex.

- Är det nödvändigt?

- Jag har en del ”käpphästar” Mr Lawson. En av dem är just att prova grejorna innan dom skickas iväg. Jag brukar använda ett stort tomt bord, placera ut och koppla ihop alla apparaterna med samtliga *interconnection cables* och köra utrustningen. Om allt fungerar skall sedan samtliga apparater packas tillbaka i kartongerna med alla kopplingsladdar och kablar.

Ingenting på bordet får avlägsnas innan allt är packat. På det viset förvissas man sig om att stationen med kringutrustning fungerar och att all utrustning är med. Inom parentes sagt – är det inte ovanligt i FN att t ex en interface kabel saknas när radion packas upp i ett flyktingläger vilket resulterar i att utrustningen är obrukbar!

- Jag förstår och är böjd att hålla med dig.

- Klockan har nu hunnit bli strax efter nio. Jag ringer Fair Radio och frågar när dom kan köra hit grejorna och frågar också om jag kan få låna en konstantenn. Hur gör vi upp med betalning till radiofirman?

- Jag betalar med VISA-kortet.

Lawson räckte åter över sin mobiltelefon till Johan. Samtalet var snabbt avklarat. Lawson nickade belåtet när Johan talade om att leveransen beräknas anlända till hotellet strax efter två.

- Det här går ju som smort, anmärkte Lawson.

- Ja, *so far so good.* Nu tänker jag sätta mig uppe på rummet och ringa resebyrån, Green Hills Safari och snickra ihop en flygresa från London till Puerto Negro via Dubai, med minst två timmars stop-over. Jag räknar till 99 % att radio och modem fungerar. Skulle det inte vara så får jag väl göra en ombokning

- Gör så. Ses vi här vid lunch?

- Risken är stor.

Måndag, 29-okt-2001, kl 1240

Plats: matsalen Flemings hotell, London

- Gick det bra med bokningen?

- Ja nästan - om jag bortser från en okristlig avgångstid tidigt i morgon från Gatwick. Flyger med MEA, Middle East Airways till Dubai, gör ett stop-over på två och en halv timme. Har sedan ett direktflyg med Kenya Airways till Nairobi dit jag anländer strax efter midnatt.

Spenderar sedan en hel dag i Nairobi och bordar Air Afrique på kvällen med avgång 2345.

Framme i Puerto Negro någon gång mellan fem och sex följande morgon.

Blir trevligt att besöka Carnevous i Nairobi.

- Carnevous – vad är det? Nattklubb?

- Nej specialresturang för kött. Du betalar ett fast pris vid ingången. Mitt i restaurangen finns en jättestor grill. Där halstras och steks olika köttstycken, från zebra, giraff, gasell, antilope, krokodil, struts – ja allt du kan tänka dig som går på två eller fyra ben. Flera kypare cirkulerar runt bland borden och skär på begäran bort en bit från ett grillat stycke efter att först ha talat om för gästen vad det är. Mycket uppskattat ställe bland européer.

- Får väl pröva någon gång.

- Nu till nästa mycket viktiga fråga; kommunikationen oss emellan. Som jag förut nämnde tar jag med mitt schweiziska radiomodem där jag kan utväxla internet e-mail över Genève.

Förbindelsen över radio är ganska säker mot avlyssning eftersom modemmet innehåller ett microchip som kodar all text. Varje organisation har sitt unika microchip och kod och operatören måste tillfälligt gå "public mode" för att kunna korrespondera med annan

organisation eller radioamatörer. Jag kommer då och då att avge ett *sitrep* (*situation report*) till dig och dessutom meddela vilket frekvensband och vilka frekvenser jag använder. Föreslår att du ställer en lämplig mottagare kopplat till ett modem som kan dekodera morsetelegrafi (CW) t ex PK-900 för att följa trafiken. Genom att jag sänder "computer generated morsecode" kommer modemmet att utan svårighet tolka tecknen. Härigenom underlättas ditt

radiovykortsarbete. Du kan t ex låta datorn generera ett radiovykort för varje anropssignal som ditt system tar emot. När så behövs sänder jag över en förteckning på alla erhållna radiovykort innehållande "green stamps", som du sedan skickar svar till. Som reserv har jag Thuraya-telefonen som jag hoppas kunna demonstrera för dig i eftermiddag. Du kan alltså nå mig i stort sett under vilken tid på dygnet som helst genom att slå mitt svenska mobiltelefonnummer. För löpande utgifter, hotell och måltider o d, tänker jag använda mig av resecheckar som jag växlar till lokal valuta på den "grå" marknaden.

- Grå marknad?

- Ja, de halvofficiella växlingskontoren som växt upp i de flesta afrikanska länder kallas så. För ungefär 20 år sedan existerade en officiell valutakurs och en svartkurs. Skillnaden var ofta enorm. I Uganda 1981, fick en turist 8 shilling för en US dollar på banken. För samma dollar erhöll man mellan 25 till 30 shilling på gatan eller av ägaren till någon asiatisk super market eller bilverkstad med reservdelar. En enkel måltid på någon av Kampalas restauranger gick på cirka tvåhundra shilling. Du kan lätt räkna ut att en middag med legalt erhållen valuta betingade astronomiska summor. Asiaterna smugglade ut pengarna för att kunna köpa in nödvändiga varor och reservdelar för sina verksamheter. Det var annars omöjligt för privata personer att legalt köpa någon större summa utländsk valuta på en inhemsk bank. Någon gång i slutet av 80-talet försökte världsbanken städa upp i eländet. Man fann att den lokala officiella valutan var övervärderad och satte press på dessa länder bl a genom att uppmana besökare att hellre gå till

den svarta marknaden än till landets officiella växlingskontor. Officiella bedömare från världsbanken ansåg faktiskt att svartkursen avspeglade den lokala valutans verkliga köpvärden. Det gjorde hellre inte saken bättre att en legal växling oftast innebar timplång väntan på banken p g a en vansinnig byråkrati. Den som önskade få växla några 100 dollars sedlar måste visa upp giltigt pass, flygbiljett och ett papper från tullen på flygplatsen att pengarna var legalt införda. I de flesta av dessa länder existerade också en lag att det var illegalt att inneha utländsk valuta värd mer än USD 10!

- Varför resecheckar. Är det inte bättre med cash?
- Jo, på sätt och vis, men risken är stor att man blir av med en del av pengarna i tullen eller valutakontrollen. Resecheckar däremot brukar man inte vara intresserad av eftersom de ej är giltiga förrän de "kontrasignerats" och sedan bara kan växlas i banker eller i vissa affärer mot erhållande av varor eller tjänster.
- Jag förstår, men är det så klokt att gå till den "inofficiella" marknaden med resecheckar som har din namnteckning. Om något skulle gå snett kan pengarna spåras till dig?
- Rätt tänkt – men jag har en ganska säker metod som jag inte vill avslöja. Medan vi ändå pratar pengar har jag gjort en överslagsberäkning hur mycket jag behöver för sextio dagars uppehälle. Jag räknar med USD 80 per natt för ett enkelrum, USD 40 för 3 måltider per dag och USD 10 för diverse utgifter, taxi, etc. 60 x USD 130 blir 7 800, låt oss säga att du sätter in USD 8 000 på kontot. Föreslår därför att du omgående ordnar med överföring av beloppet. Med hjälp av VISA-kortet tänker jag köpa resecheckarna på flygplatsen i Dubai vid mellanlandningen. Jag utgår från att flygresan, t o r, betalas av dig i eftermiddag.
- Inga problem Johan. Du reser alltså i morgon?
- Javisst, men jag kom just på att jag måste ju handla "julklappar" i Dubai – sprit och rolexklocka åt den där vilden på MOFA. Bäst att du ökar på med ytterligare tusen dollar till 9,000.
- OK, jag ringer banken strax.
- En sista sak när det gäller dokument eller pengar, kontanter, som i yttersta nödfall måste skickas via vanlig post till Costa Negra, gör så här: Gå in på vilken resebyrå som helst och begär att få en broschyr på något lyxhotell eller en safaritripp e d. Be också att få ett kuvert med researrangörens namn och logo på. Använd vanligt maskeringstejp och tejpa fast pengarna, eller vad det nu är du måste skicka, inuti reklambroschyren och klistra inte igen kuvertet. Chansen att någon obehörig öppnar och synar ett sådant "öppet" brev är försvinnande liten.
- OK, när det gäller pengar är det fortfarande bara amerikanska dollar?
- Ja, i detta fall bara cash i nya hundradollarsedlar p g a att många affärer, hotell och andra inrättningar vägrar befatta sig med dollarsedlar om dom inte är nya och ovikta. Jag tänker nu göra några ärenden innan utrustningen kommer hit från radiohandlaren. Sedan kan jag i lugn och ro testa radio, modem och dator.

Det tog inte Johan många minuter att hitta en bokhandel på samma gata som hotellet. Han sökte omgående upp avdelningen för skrivmaterial och valde omsorgsfullt ut en mörkblå färgpenna, samma typ som ser ut och är gjord som en vanlig blyertspenna. I en annan disk hittade han en kulspeppenna där patronen med lätthet kunde bytas.

Radioutrustningen anlände strax efter kl två. Efter att ha packat upp alla apparaterna med alla mellankopplingar på sitt hotellrum och kollat att allt var med, kopplade Johan upp hela stationen till den medskickade konstantennen. Allt fungerade klanderfritt ihop med Woodken transceivern och det schweiziska modemmet. Belåten packade Johan all utrustning tillbaka i

originalkartongerna.

Måndag, 29-okt-2001, kl 2000

Plats: matsalen Flemings hotell, London

- Alla prylar är GO, Mr Lawson. Har även testat Thuraya satphonen från balkongen med ett samtal hem.
- Över en satellit?
- *Yes Sir!*
- Hur får du in modemmet? Det ser ju mycket avancerat ut. Tänk om någon i tullen får för sig att det är någon spionavlyssningsapparat.
- Jo, jag har tänkt på det. Jag kör med kalsongknepet.
- Kalsongknepet?
- Enkelt, man tar rena underkläder och smetar lite brun skokräm på ett lämpligt ställe och använder detta som emballage runt modemmet. Jag vill se den tullare som vill ta i sådana kalsonger när det ser ut som ägaren haft diarré!
- Genialiskt! OK, jag har beställt det vanliga. Red snapper med citronpeppar och kokt skalpotatis att sköljas ner med en flaska rödvin.
- Låter bra. Jag tänker knoppa av tidigt. Har beställt frukost till rummet halv fem och taxi från hotellet kvart över. Avgång med Middle East kl 0725 från Gatwick.
- Good luck Johan!
- Ja, det kan verkligen behövas. Det är för många saker som kan "go hay-wire"!

Innan Johan gick till sängs plockade han fram den inköpta blå färgpennan. Med hjälp av schweizerkniven skalade han försiktigt av träet runt det mörkblå stiftet som då helt frigjordes. Därefter skruvade han bort hatten på kulspetspennan och avlägsnade patronen som han sedan försiktigt ersatte med stiftet från färgpennan. Till sist vässade Johan ändan på stiftet till en skarp spets. Det fodrades en mycket skarp blick på nära håll för att kunna avslöja den "falska" kulspetspennan.

Som en sista åtgärd gick han ånyo igenom sitt bagage, kläder och fickor. Ingenting som kunde hänföras till militär utrustning – kamouflerade väskor, gröna livremmar etc fick finnas. Om tull eller andra myndigheter i Afrika råkar hitta sådana saker i bagaget är det ett hundra procentigt sätt att försätta sig i obehagliga situationer.

Tisdag, 30-okt-2001, kl 1600 lokal tid

Ombord flight ME117

Johan vaknade med ett ryck när flygvärdinnan rörde vid hans axel och talade om att det var knappt en halvtimme till landning på Dubais internationella flygplats. Han måste ha slumrat till strax efter mellanlandning i Larnaca på Cypern. Planet gjorde en vid sväng över Persiska vikens blågröna vatten. Små bruna prickar, troligen fiskebåtar eller pärlfiskare, skymtades utanför kusten. Landningen var mjuk och behaglig. Johan var bland dom första att gå ner för den branta trappan till den väntande bussen. En ljummen, 30-gradig vind mötte resenärerna.

Så fort bussen släppt av sina passagerare skyndade sig Johan genom rulltrappor och korridorer fram till Gulf Arab Bank. Han hade knappt en timme på sig att utföra sina ärenden. Som vanligt hade resebyrå räknat fel på uppehållet i Dubai på grund av tidsskillnaden. Kenya Airways flight till Nairobi beräknades avgå redan kl 1800. Med sitt VISA-kort begärde Johan

att få köpa nio tusen US dollar i resecheckar. Kassören gjorde den rutinmässiga kontrollen och frågade sedan Johan vilka denominationer som önskades. En av fördelarna med att göra affärer i denna del av världen är att inget ifrågasätts så länge ditt kort eller dina dokument är giltiga.

- Sjutusen i 100-dollars sedlar, tusen dollar i femtiodollar sedlar och de resterande tusen i tjugodollar sedlar.

- OK, inga problem. Ett ögonblick.

- *Shukran, rafiq!*

- *Afwan! You speak Arabic?*

- *La, nej, bara några hälsningsfraser.*

Kassören räckte över bunten med sedlar, pekade med ett finger där Johan skulle signera. Johan tog fram den preparerade kulspetspennan med blått blyertsstift och skrev under samtliga sedlar. Araben bakom glasrutan kunde aldrig drömma om att signaturen med lätthet kunde avlägsnas med ett vanligt radergummi!

Efter penningtransaktionen var det tid för julhandel. Två flaskor Chivas Regal var snabbt avklarade i tax-free shoppen. Inköpet av en Rolex, modell Oyster, tog lite längre tid. Det var garanti, och andra papper som skulle fyllas i.

- Vi har också en billighetsmodell av en Rolex här. Kostar bara 390 rials. Kan vara bra att ha i vissa situationer.

Det tog bara några sekunder för Johan att bestämma sig. Priset var strax under USD 50.

- Är det en efterapning?, frågade Johan medan han synade klockan.

- *Yes, manufactured in China – mainland, not Taiwan.* Nästan omöjlig att skilja från den äkta.

- Jag tar den.

När allt var undanstökat hade Johan 20 minuter till den utsatta boarding-tiden vid gate B09. Strax innan han bordade planet fiskade Johan upp sin mobiltelefon, slog kvickt numret till banken i Cayman och fick bekräftat att ytterligare niotusen dollar var insatta på hans Visa-konto.

Tisdag, 30-okt-2001, kl 2350 lokal tid

Plats: Nairobi internationella flygplats.

Det hade varit en gropig resa. Många av passagerarna led av åksjuka. Det var en lättnad när planet äntligen tog mark på Jomo Kenyattas internationella flygplats. Det tog en dryg halvtimme att komma igenom *immigration*. Som vanligt var det ovana resenärer som ej fyllt i *Arriving card* korrekt. Tjänstemännen i glasburarna är inte kända för att ha speciellt bråttom när det gäller formaliteter. När det äntligen blev Johans tur räckte han fram sitt svenska pass. Kenya är ett av dom få länder i Afrika som ej fodrar visum för svenskar. Johan ville inte använda sitt FN-pass i onödan.

- *Jambo bwana.*

- *Jambo, karibu sana,* hjärtligt välkommen.

Afrikanen bakom glasrutan ägnade bara några sekunder att flyktigt granska Johans pass innan han stämplade och allt var klart.

Johan skyndade sig snabbt nedför trapporna och gick igenom *baggage claim* salen. Allt bagage med 43kg övertikt var checkat till Puerto Negro. När Johan gick igenom *customs* viftade han däremot med sitt blå FN-pass i vänster hand. Tulltjänstemannen vinkade snabbt förbi Johan, som gick raka vägen fram till raden av telefoner som var och en har en direktlinje till de större hotellen. Johan hade redan bestämt sig i förväg och kollade snabbt att ett enkelrum för en natt på New Stanley Hotel var ledigt. Därefter tog Johan ett stadigt tag om sin ryggsäck

och styrde stegen mot ytterdörren där taxichaufförerna slogs om sina kunder. Kvickt banade han sig igenom hopen fram till trottoaren. Främst i raden av bilar stod en ljusgrön Ford Consul från sena femtiotalet med en gulröd taxiskylt på taket. Johan slängde in sin ryggsäck i baksätet och satte sig bakom chauffören och tryckte ner låsknapparna på bägge dörrarna. Risken att bli rånad vid denna tid på dygnet vid rött ljus i Nairobi är mycket stor.

- *New Stanley, please.*
- *OK bwana.*

Det tog en dryg halvtimme att komma fram till hotellet. Efter raksträckan förbi Nairobi Game park på vänster sida är det flera trafikljus. Trafiken var gles vid denna tid på dygnet. Chauffören saktade in vid varje rödljus, såg sig noggrant omkring och körde sedan igenom korsningen.

- *Mbaya zana, bwana (inte bra, min herre)!*
- *Usiko, hamna tabo (på natten inga problem)!*

Aha, tänkte Johan, vad är det taxichaufförerna i Oslo brukade kalla rött ljus – *droskegrönt!* När chauffören närmade sig ett av trafikljusen på Uhuru highway som visade grönt var han lika försiktig.

- *Why bwana, det är ju grönt?*
- Det kan komma någon som kör som jag!

Vid framkomsten betalade Johan taxin och gick raskt in till receptionen och fyllde snabbt i den obligatoriska registreringen. Efter att ha fått nyckeln till rummet tog Johan hissen upp till rummet som han med omsorg valt på tredje våningen. Det är ett känt faktum att de flesta hotellrumsinbrott sker på första eller andra våningen där tjuven har en lättare "escaperoute". Fjärde eller femte våningen eller där över kan lätt bli en råttfälla om en hotellbrand skulle utbryta p g a att brandkåren ofta har otillräckligt långa stegar.

Johan låste in sin ryggsäck i en av garderoberna, stoppade nyckeln i fickan och tog trappan ner till vestibulen och utomhusserveringen som vid denna tid på dygnet var sparsamt befolkad.

En kypare klädd i vitt och rött uppenbarade sig blixtnabbt så fort Johan satt sig. Skönt att vara tillbaka i Afrika med lite service tänkte Johan och beställde en iskall Tusker Beer och en hamburgare med hackad lök och tomater.

Onsdag, 30-okt-2001, kl 1135 lokal tid

Efter att Johan vaknat vid niotiden och intagit en stadig frukost tog Johan fram sin mobiltelefon på rummet och slog ett nummer till en plats utanför Zuerich, Schweiz, tillhörande fabrikanten av pactormodem och leverantör av både HF-utrustning och satellittelefoner till de flesta FN-organisationer och Röda korset. Dessutom var ägaren till firman amatör med signalen HB8FS

- *Fritz Schumacher, guten morgen.*
- *Hello Fritz, it is Johan.*
- Hallå Johan, var är du? Har inte hört från dig på ett tag. Har ropat dig i söndags på vårt skandinaviska sked.
- Nej, har varit ute och rest. Jag är i Nairobi just nu. Fritz, lyssna nu noga. Jag är på väg till Costa Negra.
- *Mein Gott in Himmel! Vad skall du göra där?*

I korta ordalag berättade Johan den senaste veckans händelser och vad uppdraget gick ut på utan att lämna ut namn eller personer på uppdragsgivaren.

- Det är ju för dj--ligt. 15 dollar för ett radiovykort – QSL-kort! Amatörradion har verkligen

spårat ut. Är detta verkligen en hobby numera. Till råga på allt kommer ju din uppdragsgivare att blåsa vinnarna på diplompengarna. Kan du verkligen acceptera att skurkarna lägger beslag på alla dollarna som trillar in med QSL-korten?

- Nej, men jag har en preliminär plan hur det hela skall lösas när den tiden är mogen.
- Du får passa dig i Costa Negra. Folk har spårlöst försvunnit i det landet. Som du vet fick dom ganska nyss sin självständighet och förhållandena har blivit mycket svåra för speciellt européer.
- Fritz, jag tänkte fråga dig om Schweiz har någon beskickning i något av grannländerna?
- Så vitt jag vet har vi en ambassad i Mali. Jag tror att ambassadören är krediterad för Costa Negra. Ambassadsekreteraren gör ett besök i huvudstaden Puerto Negro ungefär varannan månad. Jag råkar känna ambassadören personligen. Vi levererade nyligen Pactor-telepprinter till ambassaden för att kunna utväxla e-mail med Berna radio. Detta som en back-up och reserv för deras normala ambassadkommunikation. Ambassadören heter föresten Hans von Wartburg. Om du vill skickar jag över hans e-mail adress, telefonnummer etc till dig. Kan vara bra att ha om du råkar i knipa. Jag tänker även skicka ett mail till Hans där jag ger ditt namn, var du befinner dig osv så att han vet vem du är om du skulle råka i svårigheter.
- Tack Fritz, det var exakt vad jag ville be dig om.
- Johan, inte för att ha med det att göra, men jag fattar inte hur du kan sälja dig till dessa ”långdistansgalna” radioamatörer. Det här länderjagandet och radiopeditioner till nya och sällsynta länder där QSL-kort är färdigtryckta med högsta och falska signalrapporter. Vart är amatörradion på väg? Detta är ju en teknisk hobby och inte ett tävlingspektakel som starkt påminner om proffsidrotten där fusk, droger och pengar avgör vem som blir vinnare.
- Jag håller med dig Fritz, men vad kan vi göra?
- Mycket! Stoppa all försäljning av kringutrustning såsom tuners, SWR-metrar, el-buggar och antenner. Det är sådant som varje amatör kan tillverka själv. Att vi köper färdiga transceivrar må vara hänt – en transceiver är allt för svår och komplicerad för genomsnittet av hemmabyggaren. Amatörradio är i grund och botten en teknisk hobby med tillstånd att kommunicera med andra amatörstationer. Vi kan jämföra med en annan hobby, golf t ex. Den fritidsaktiviteten går ut på att tävla, komma ut i friska luften och få motion och inte minst viktigt – golf fyller en social funktion. Golf innebär att medlemmarna *köper* färdiganlagda gräsmattor, klubbar och bollar. Så hade inte teleförvaltningarna tänkt sig i början av förra seklet när experimenterade entusiaster tilldelades sändningstillstånd och exklusiva frekvenser för sina försök. Johan, tro mig eller ej, här i Zuerich saluförs ”super-antennor” för över 100 schweizerfrancs. – 80 meter kopparwire, två plastisolatorer och ett centrumfäste – otroligt när man kan tillverka en sådan antenn själv för en bråkdel av priset.
- Fritz, jag tror inte amatörradion i Schweiz är ensam om detta. Ta en titt i radiotidningen QST där färgglada annonser försöker överglänsa varandra. Detta du nämner är nog en trend över hela världen – kanske med undantag av öststaterna där det byggs mycket. Jobbade för några år sedan i Röda Korset med en tekniker och radioamatör från Georgien. Han hade byggt hela sin transceiver själv. Fritz jag måste sluta nu. Jag hör av mig på E-mail när jag kommer fram.
- Gör så Johan, *auf wiederhören, drei und siebtzig*.

Onsdag, 30-okt-2001, kl 2115

Plats: Jomo Kenyatta, Nairobi International Airport

Incheckningen vid disken till ett afrikanskt flygbolag är ofta ett äventyr i sig självt. Air Afrique är inget undantag. Långa köer med afrikaner från Västafrika, många klädda i sina traditionella kläder – nattskjortsliknande långa dresser och med huvudbonader påminnande om små runda gräddbakelser. Deras bagage vittnade om att de varit på rejäla shoppingronder i

Europa eller Nairobi. Bokstavligen gräl utbröt då och då vid incheckningsdisken när någon propsade på att få bära med sig flera väskor och paket som handbagage överstigande både max tillåtna kilon och storlek i centimeter. När definitivt personalen vägrat släppa igenom bärkassar och handväskor praktiserades nästa trick av resenärerna vilket gick ut på att hitta någon som flög med endast en väska, vilket resulterade i nya högljudda diskussioner. En mager afrikan framför Johan i kön ville absolut ha med sig ett stort reservdäck till en fyrhjuldriven jeep som handbagage.

Det var en lättnad för Johan att äntligen få sjunka ner i Air Afriques 747 bekväma business class säte efter att ha gått igenom Immigration och bagageröntgen.

Planet lyfte strax efter midnatt, försenat cirka 15 minuter.

Torsdag, 31-okt-2002, 0500 lokal tid

Plats: Lubuto International airport, Puerto Negro

Efter två mellanlandningar i Ndjamena och Kano var det tid för landning i Costa Negra. Det var fortfarande mörkt ute och ett lätt regn föll. En av de rullande avstigningstrapporna var ur funktion vilket hade till följd att över 240 passagerare fick ta sig ut genom den främre trappan.

Som vanligt var det enorma köer vid *immigration control*. Endast två kontrollbås var igång vid denna tid på dygnet. Johan fyllde noggrant i ankomstdokumentet där man förutom namn, passnummer, yrke etc även måste uppge sin fars namn och sin mors namn som ogift.

När det äntligen blev Johans tur räckte han fram sitt blå FN-pass med den ifyllda ankomstblanketten och en ovikt 50-dollarsedel inuti passet. Tjänstemannen nickade belåtet och stoppade sedeln i sin bröstficka.

- Varför denna generositet min herre?
- Det är ju snart julafton!
- Det är riktigt, tack, men vem har utfärdat detta visum? Varför har konsuln hoppat över flera sidor i passet?
- Vet ej, generalkonsuln var visst från Surinam, och...
- Jo det ser jag. Egentligen får bara våra ambassader utfärda sådana här visum. Ni får stanna i 90 dagar, men ni måste anmäla er till den lokala polisen efter två veckor. Var skall ni bo och vem betalar ert uppehälle?
- Hotell. Jag har resecheckar.
- Vilket hotell?
- Vet ej ännu. Detta är första gången jag besöker Costa Negra. Vill helst ha ett strandhotel.
- Hur mycket i resecheckar?

Johan plockade fram fyratusen dollar i resecheckar. Resten hade han gömt i strumporna.

- OK, skriv längst ner här Hotel Miramar. Bra standard. Min svåger är ägare. Efter 30 dagar måste uppehållstillståndet förnyas och gäller bara om ni bor på Miramar.

- Bra, jag gillar havsutsikt.

Efter att ordentligt ha synat första sidan i passet frågade tjänstemannen:

- Ni är schweizare?
- Nej svensk.
- Men bägge dessa länder ligger väl i Europa och hör ihop?

Det var ingen ide att argumentera emot tänkte Johan.

- Ja på sätt och vis. Bägge har hög levnadsstandard och bra bankväsende.

Det var en lättnad när äntligen den avgörande runda stämpeln hamnade bredvid visumet. Johan tackade för god service och stoppade ner passet i en ytterficka till ryggsäcken.

- *Enjoy your stay mister!*
- *Thanks.*

Nästa anhalt var *baggage claim area*. Här rådde något som närmast kan betecknas som organiserad kaos. Här fanns inte det vanliga löpande bandet. Istället rullades med jämna mellanrum in en kärra med passagerarnas bagage. För att få sina väskor måste man visa upp sina kuponger som var klistrade på flygbiljetten – en kupong för varje kolla. Samtliga passagerare trängdes runt bagagevagnarna, gestikulerade och skrek samtidigt som man viftade med kupongerna. När äntligen Johan såg sina åtta väskor och paket rullas in i salen tog det ytterligare tjugo minuter att förmå bärarna att lasta flygfrakten på två bagagevagnar som Johan betalt två US dollar för i hyra.

Med stor svårighet lyckades Johan navigera sig till nästa kö där hundratals afrikaner försökte övertyga tulltjänstemännen att TV-apparater, videobandspelare, kläder o s v bara var för personligt bruk.

Johan styrde långsamt sina två bagagevagnar mot den gröna skylten (inget att förtulla) och tog med avsikt kurs mot en av tjänstemännen. Bättre att ta tjuren vid hornen tänkte Johan.

- Vad har ni i väskorna?
- Bara leksaker, men i handbagaget min kamera och resecheckar.
- Öppna handbagaget, *please!*

Johan zippade upp blixtlåset och visade innehållet för mannen bakom disken.

- Har ni deklarerat kameran? Var är pengarna?
- Nej, det var just därför jag ville ta kontakt direkt med er. Hur deklarerar kamera och pengar?
- Fyll i det här formuläret. Sedan vill jag se pengarna.

Johan fyllde noggrant i deklarationsformuläret och tog sedan upp fyratusen dollar i resecheckar från en av fickorna inne i ryggsäcken.

- Resecheckar, värdelöst i det här landet. Behåll skiten.
- Men hotell och banker accepterar väl resecheckar?
- Jo, det är nog så.
- Vad är det för slags leksaker i väskorna?
- Radioapparater för kortvåg. Kan få in härliga rytmer från rumbamusiken i Kinshasa.
- Så, du gillar musiken från Congo. Ja, den är mycket populär här. Jag lyssnar nästan varje kväll på dem och oftast på ”Afrique Numero Un” från Libreville, Gabon. Vilket hotell kommer du att bo på?
- Miramar.
- Jag kommer och hälsar på dig – var så säker. Då får du bjuda på en öl. Välkommen och akta dig för svarttaxi. Dom kör oftast ut européer i bushen och rånar dom. Välj taxiföretaget Osman Enterprise. Står målat på dörrarna.
- Tack för tipset.

Så fort Johan passerat svängdörrarna ut till trottoaren attackerades han av alla bärarna. Johan valde med avsikt ut en äldre man som genast tog sig an uppgiften att lotsa de två kärrorna fram till taxirampen. Johan visste att den som vägrade att anlita bärare kunde räkna med bråk.

- Jag vill ha en Osman Enterprise och inget annat, sa Johan och försökte uppträda som om han var hemmastadd i Costa Negra.
- *No problem Sir.*

Det tog inte lång tid att hitta en Osman taxi, en gammal Renault L-4 från 70-talet, med ”Osman” målat med gula bokstäver på sidan. Vindrutans högra övre hörn var krossat – troligen avsiktligt av ägaren - med hjälp av en hammare. Detta trick praktiseras över större delen av Afrika för att hindra att rutan stjåls. Franska bilar är mycket vanliga och populära i Västafrika.

Tack vare den relativt höga takhöjden fick samtliga åtta väskor och kartonger plats i baksätet. Johan satte sig i framsätet bredvid chauffören efter att ha gett bäraren två endollarssedlar.

- Miramar hotel *please*.
- Ligger på andra sidan stan härifrån räknat. Kostar dig 30 dollar, amerikanska!
- Vi säger väl tjugo. Jag är ingen turist. Skall bistå det afrikanska folket med tekniska råd inom teleområdet.
- OK, tjugofem då.
- OK.

Efter flera startförsök hostade bilen äntligen igång. Färden in mot staden gick på en smal grusväg. Chauffören lotsade skickligt fordonet förbi talrika *potholes*. Så småningom övergick vägbeläggningen till asfalt. Djupa brunnar på bägge sidor av vägen framskyntades där många saknade lock.

- Stjäls av banditer från Sierra Leone som sedan säljer dom som skrot, anmärkte chauffören. Efter några kilometer övergick vägen åter till grusbeläggning. Landskapet ändrade också karaktär. På vänster sida om vägen bredde sig enorma mangroveträsk ut sig mot havet och på motsatta sidan växte enstaka baobabträd och palmer på en platt savann. Just när de passerat en vägkrök skyntades några människor på vägen vid några föremål. När de kom närmare förstod Johan omedelbart var det var frågan om.

- *Roadblock Massa*, mumlade chauffören och saktade in.
- Kan vara regeringssoldater, rebeller från grannländerna eller banditer, fortsatte chauffören. En ström av otrevliga minnen for genom Johans hjärna. Han mindes alltför väl vägspärrarna i Uganda bemannade av berusade vakter eller motsvarande hinder i Somalia med klanledarnas soldater drogade av *qat* och viftande med automatkarbiner mot bilens sidorutor. Här gällde det att ta det lugnt och inte säga fel saker vid fel tillfälle!

Vägen var delvis spärrad med stora vita tomfat – troligen fyllda med sand eller makadam. Faten var placerade på ett sådant sätt att man kunde bara passera hindren i extremt låg fart.

En av soldaterna, klädd i kamouflagebyxor och en röd t-skirt med en bild av Che Guevara, höll upp handen som tecken att han ville att fordonet skulle stanna. Samtidigt såg Johan i ögonvrån att den andra soldaten gått i ställning bakom en grusgrop siktande på bilen med en M-16 försedd med en M-203 *grenade launcher* under den finkalibriga pipan. Bakom grusgropen observerade Johan ett skyttevärn med sicksackgångar in mot bushen. Allt gjort enligt boken, tänkte Johan, och kommer säkert att fungera under förutsättning att fienden inte läst samma bok!

När bilen stannat närmade sig vakten som stoppat fordonet på höger sida. Johan vevade försiktigt ner rutan.

- *National Defence Force*, sa soldaten samtidigt som han klappade ett pistolhölster på vänster sida för att understryka sitt påstående.

- *Where are you – do you come from?*
- *Sweden*.
- Det blir 10 dollar.
- Varför? Vad för?
- Har Massa varit i Afrika förut?
- Ja, cirka tretton år.
- Då borde Massa veta bättre och inte komma med några dumma frågor.

Johan fiskade upp en dollarsedel ur bröstfickan och räckte över sedeln till soldaten.

- Som bonus eller rabatt kommer jag inte att genomsöka bagage eller bil.
- Det var hyggligt, anmärkte Johan, men vad letar ni efter?

- Vapen, utländsk valuta, narkotika, diamanter – ja allt som är värt pengar.
- Ni menar allt som ni kan få pengar för?
- Nu märks det att Massa varit i Afrika förut. Ha en trevlig färd – se upp för banditer på vägen. Alla är ju inte lika trevliga som vi! *Good bye.*

Efter cirka tjugo minuter stannande och parkerade chauffören framför ingången till Miramar Hotel. Två portierere i klädda i grönt och svart uppenbarade sig vid sidan av bilen.

- Har ni reserverat rum?
- Nej.
- Jag tror inte det finns lediga rum i huvudbyggnaden – bara i annexet, och där är det inte så bekvämt.

Johan bad chauffören vänta ett ögonblick och hålla ett öga på bagaget och gick in genom huvudentrén och fram till disken där en madam i hundratrettiokilosklassen härskade.

- Jag behöver ett enkelrum.
- Finns ej. Hotellet fullbelagt. Vi är mitt i den svala torrperioden och massor med rika afrikaner från Sahelländerna kommer ner hit för att svalka av sig.
- Annexet då?
- Svårt. Vi håller på att bygga om och renovera en del rum där.
- Jag är beredd att bo primitivt, åtminstone första tiden. Tänker stanna i två månader om ni erbjuder bra service. Föresten, det är ju snart jul och då behöver ni pengar till julklappar. Samtidigt som Johan sträckte sig efter den obligatoriska ankomstblanketten, tryckte han ner en tjugodollarsedel i afrikanskans stora fläskiga hand.

- Jo, vänta, ni kanske kan ta ett av de sista bungalows i raden tillhörande annexet som hantverkarna blev klara med igår. *Room number two.* Där är ni någotsånär ostörd på dagarna.

- Finns det TV på rummet?
- Ja och nej. Det står en apparat fastskruvad på en hylla mitt emot sängen men det finns ingen antenn bara de två teleskopstavarna på apparatens översida. Det ända ni kan titta på är en suddig bild från den lokala TVstationen.
- TV är viktigt för mig. Jag köper en antenn som ni kan behålla när jag reser. Vill gärna se CNN och BBC World. Det går rykten att grannlandet återutsänder dessa program på två markburna kanaler.

- OK, ni har fria händer, men var försiktig uppe på taket så att inget förstörs.

- Vad kostar rummet?
- Lokal valuta eller forex?
- Jag betalar med lokal pengar – Miranda eller vad dom heter.
- Mirando. Vi begär 3 500 Mirandos per natt. *Continental breakfast* ingår. Vill ni dessutom ha ett stekt ägg eller omelett blir det 300 Mirandos extra.
- Vad sägs om 2 500 per dygn och 30 dagar i förskott?
- Varför då? Vi har fullbelagt hela tiden. Vi har ingen anledning att sänka priset.
- Jag stannar i sextio dagar, minst. Jag betalar i förskott, är icke rökare och kommer inte ha några nattliga besök på rummet och lämnar dessutom en TV antenn efter mig.
- OK skall tala med chefen, som kommer i morgon från Johannesburg. Kan inget lova. Kan ni lägga någon deposit nu eller har ni något betalkort?

Av princip lämnade Johan aldrig ifrån sig ett kredit- eller betalkort i Afrika eller Asien. Istället hade han alltid den vita patientbrickan med sig med blå text och sin signatur på baksidan.

- Varsågod, här är mitt betalkort knutet till den stora FN-banken.
- Det var ett konstigt kort. Heter verkligen banken *Landstinget Halland?*

- Ja. Ser ni inte att det är ett FN-kort med organisationens färger – vitt och blå?
 - Jo, jag ber om ursäkt.
- Receptionisten drog en slip i maskinen.
- Här är kortet och nycklarna. Rum nr 2 längst ut mot havet. Behöver ni hjälp med bagaget.
 - Ja tack.

Johan gick ut till den väntande taxin som fortfarande stod och morrade på tomgången. Chauffören ville tydligen inte riskera att ej få igång motorn.

Efter att ha betalt av chauffören de tjugofem dollarna hjälpte han de två portiererna att lasta sitt bagage i en hemmagjord skottkärra. Ryggsäcken och sjösäcken med underkläder och grova skor bar han själv. Annexet blev en glad överraskning. De var byggda som separata traditionella runda afrikanska hyddor uppförda i vit mexisten med halmtak. Samtliga ”rum” stod på en kulle som på motsatta sidan från hotellet sluttade ner mot en havsvik. Solen höll just på att gå upp i öster och Johan bedömde att viken måste ligga ungefär i nordväst i förhållande till husen. Blir bra radoriktning mot framförallt Nordamerika tänkte Johan.

Efter att ha betalat de två bärarna med var sin endollarsedel och hängt ”*Do not disturb*”-skylten på dörren tog Johan en snabbdusch, kröp till sängs och somnade nästan omedelbart.

Torsdag 31-okt-2002, kl 1500

Plats: Hotel Miramar

Johan vaknade vid att någon av snickarna i en bungalow bredvid använde en slagborrmaskin. Efter att ha klätt på sig gick han de cirka 75 meterna till huvudentrén och fram till receptionen där fläskberget var fördjupad i en skvallertidning.

- Är restaurangen öppen, och var ligger den?
- Ja, öppen hela dagen från 0630 till midnatt. Mitt namn är föresten Fatima. Restaurangen är belägen i andra ändan av korridoren till höger.
- Tack, mitt namn är Johan.

Restaurangen var tom på gäster. En av kyparna satt behagligt och sov i en stol nära köksingången. En bartender läste dagstidningen samtidigt som han lyssnade på radion där det lät som någon politiker höll ett brandtal på något för Johan obegripligt lokalspråk

- Matsedel för i dag, *please!*

Bartendern räckte fram ett tillskrynklad papper, utan att titta upp från tidningen, där en massa rätter var uppräknade. Johan bestämde sig kvickt för färsk tonfisk kotlett med helstekta potatisskivor, tomater och rå rödlök.

- Det här ser gott ut sa Johan och pekade med ett finger så att bartendern kunde se vilken rätt som han ville äta.
- Fisk slut, sa bartendern och återgick till sin tidning.
- Då vill jag ha grillad fårstek med...
- Fårkött slut. Har vi inte haft på en vecka.
- Fläskkotlett?
- Nej
- Vad har ni? Jag är hungrig.
- Dagens rätt. Kidneybeans med köttärningar av oxfile plus grönsaker.
- Låter gott. Det tar jag. Börja ge mig en öl.
- Vilken sort? Vi har Castle, Lion, Stella och Primus.
- Stella, har alltid gillat egyptiskt öl.

Nu väcktes kyparen obarmhärtigt upp. Ett bord dukades i all hast och från köket hördes ett

slammer av grytor och andra köksattiraljer.

Efter 25 minuter stod maten på bordet. Johan hade redan hunnit dricka upp sin Stella och beställde ytterligare en. Maten smakade utsökt och Johan beställde en liten kopp kaffe.

- Hur tänker min herre betala?, frågade kyparen efter att Johan druckit upp sitt kaffe.
- Jag har betalkort, VISA och MasterCard och US dollar. Jag hade tänkt växla dollarna i banken, men den är väl stängd nu? Kan ni vänta tills imorgon och sätta det på rummet?
- Gå inte till banken. Dom ger bara 53 mirandos för en dollar.

Här beslöt Johan att spela dum.

- Jasså var går jag annars?
- Min bror har en mekanisk verkstad som tillverkar stålgrindar och dörrar. Han behöver utländsk valuta. Han ger dig över 200 mirandos för en dollar.
- OK, skall tänka på saken. Sätt notan på rum 2. Jag kvitterar så länge. Kanske vi kan göra upp i morgon?
- Javisst, här är min brors adress och telefonnummer.
- Hur får jag tag i en taxi?
- Behövs inte. Hotellet står för alla transporter för gästerna inom stan. Bilarna är violetta med namnet Miramar på dörrarna. Lätta att känna igen.
- Tack.

Johan skyndade sig att hämta en av resecheckarna på tusen US dollar som han låst in i rummets gästkassaskåp. Innan Johan lämnade rummet tog han fram en penna öppnade dörren och lämnade en liten springa när han kom ut i korridoren. Försiktigt lade han pennan på andra sidan dörren så att om dörren öppnades skulle pennan skjutas längre ut på golvet. På det viset skulle han kunna se om någon varit inne i rummet när han var borta.

Det tog inte lång tid att hitta hotellets lilafärgade bil på parkeringen. Chauffören satt och sov i framsätet. Chauffören vaknade med ett ryck när Johan harklade sig.

- *God morning Mr. driver.*
- *God afternoon Massa (master), where to?*
- In till centrum av stan. Behöver göra några ärenden. Måste ha en TV-antenn.
- OK, då har vi *Patel & Amin Radio and TV shack*. Har dom bästa grejorna när det gäller satellit-tv.
- Då kör vi dit.

Affären visade sig ha ett stort urval av TV-antenn, såväl yagi för VHF/UHF och parabol.

En av expediterarna en indier och troligen ägaren själv uppenbarade sig, tog Johan i hand och önskade honom välkommen till Puerto Negros bästa sortiment av elektronisk utrustning. Hela ansiktet präglades av serviceanda. Troligen vädrade karlen stora affärer av en europé tänkte Johan.

- Mitt namn är Chandrakant Patel. Vad kan jag stå till tjänst med?
- Jag är från Sverige, talar engelska och vill se på CNN och BBC via markburet från grannlandet. Jag bor på Miramar.
- Inga problem, vi har en stor kombinationsantenn, 9 element yagi på VHF, kanal 5 – 11 och på UHF 20 element. Täcker i stort sett alla kanalerna tack vare logperiodisk matning.
- Den tar jag. Jag vill dessutom ha ett 9 m maströr och ett fäste till en ventilationsrör.
- Det behövs inga 9 meter. Räcker med tre.
- Jag köper ett 9 m d v s 3 st tremeterslängder. Vill ha bra mottagning även under regnperioden då löv och buskage dämpar mera på UHF-kanalerna.
- OK. Har inget emot att sälja tre maströr. Kunden har alltid rätt.
- Jag vill att montering och allt ingår som ett paketpris. Räkna ut vad det kostar.

- Hur tänker ni betala?
- Jag har dollar, men jag vill först veta vad det kostar i mirandos.
- Ett ögonblick.
Indiern tog fram en kalkylator och efter att ha tänkt efter en stund kom svaret.
- 3 790 mirandos med montering och 25 m vit koax med anslutningskontakt inklusive 9 m mast med fäste till ventilationstrumman.
Johan bad att få låna kalkylatorn och räknade snabbt ut värdet i dollar enligt bankkursen.
- Jag får det till omkring 71 dollar, amerikanska.
- Riktigt.
- Men om jag betalar i direkt i dollar?
- Ge mig en tjugodollarssedel.
Johan räknade snabbt ut att indiern erbjöd honom 190 Mirandos per dollar .
- Det är ingen bra kurs. Jag erbjuder dig att växla 1000 dollar. Jag vet genom bekanta att du är i stort behov av *forex* för dina inköp i Sydafrika. Jag vill ha 300 Mirandos per grön sedel.
- Det finns ingen som du kan få den kursen av här i stan. Högst 250.
- Jag skall stanna här i flera månader. Jag behöver massor med lokal valuta. Jag levererar bara "stora" sedlar. Sista budet; 275 mirandos för en dollar, *take it or leave it!*
- Är det cash?
- Nej, resecheckar. Ej undertecknade.
- Jag kan inte ge så mycket för resecheckar. Cash 275 OK.
Här beslutade sig Johan för att dra en halvbluff.
- Mr Patel, jag vet att ni skickar dollar med kurir någon gång i månaden till en släkting i Canada. Om det är kontant och kuriren blir "bestulen" eller på annat sätt blir av med pengarna är det ni som förlorar. Om ni skickar resecheckar som är "blanka" kan mottagaren i Canada signera och kontrasignera sedlarna. Om av någon anledning kuriren åker fast finns inte ert namn på pengarna. Dessutom, om resecheckar i US-dollar växlas in i Canada till canadadollar får inlösaren någon procent mera jämfört med cash.
- Om resecheckar som ej är undertecknade kommer bort är dom förlorade.
- Riktigt, men så är det också med kontanta dollar och ingen kan spåra sedlarna eller checkarna till er eller er firma. *Do we have a deal?*
- OK, får jag se checken.
- Johan tog fram resechecken ur bröstfickan. Indiern granskade noggrant sedeln och utbrast:
- Hur har ni burit er åt för att köpa resecheckar utan att signera? I Sydafrika är kassören petnoga med att man skriver sitt namn på varje check vid inköpet.
- Inköpta på banken i ett arabland. Allt går att ordna. Nåväl, ge mig 275 000 mirandos minus 3 790 för tv-antennen. När kan ni installera antennen? Vill helst ha det gjort så fort som möjligt. Imorgon?
- Det går inte. Vi har fullt upp nu. Vi installerar satellit-TV och parabolerna på alla hotell och för en del privatpersoner med gott om pengar. Om en vecka är det African Cup, Soccer game i grannlandet Mali. Alla vill följa matcherna...
- Ni får 4 000 för jobbet. Jag betalar vid leverans och installation..
- OK, jag sänder en man imorgon med antenn och installationsmaterial.
- Bra. Jag glömde att nämna att antennen och maströret måste vara isolerat från jord. Ni måste sätta en plastkrage e d runt maströret där u-klamrarna drar åt.
- Varför det? Har aldrig hört talas om att mast och antenn skall vara isolerat från jord. Jag anser tvärtom...
- Jag vill ha det så. Jag har ett modem som är anslutet till nätet. Har hört talas om att om

maströret ej har kontakt med jord utan jordas i en punkt mot ett vattenledningsrör i rummet det då skulle kunna förhindra statisk urladdning att slå sönder TV och modem.

- OK, ni får som ni vill. Vi kommer imorgon efter halv nio.

Nästa ärende var att söka upp en biltillbehörsaffär. Johan valde med omsorg ut 25 meter lång svart tändkabel, betalade i lokal valuta och bad chauffören köra tillbaka till hotellet.

- Jag behöver dig i morgon. Skall träffa en snubbe på MOFA. Vet du var det ligger?

- MOFA, *Sweet Jesus!* Skall du jobba för dom?

- Jag har inga kommentarer just nu. Men var beredd och startklar vid tiotiden.

- Skall bli Massa (master)! *Goodnight.*

När Johan passerade receptionen räckte 130 kilogram Fatima över rumsnyckeln med ett leende.

- Mr Greenlund, det där vi sa om besök på rummet håller vi inte så hårt på här för långtida gäster. Jag stänger receptionen klockan elva och slutar kvart över.

Blixtnabbt fattade Johan vad det var frågan om. Här gällde det att vara försiktig samtidigt som det gällde att hålla sig väl med Fatima. Hon jobbade troligen för MOFA eller *The Office of the President* och hade till uppgift att rapportera vad utländska gäster hade för sig.

Djungeltelegrafan, att en vit man fått uppehållstillstånd i landet och kanske hade en anknytning till MOFA, hade spridit sig. Kanske tulltjänstemannen eller hotelltaxin var informerarna? Här gällde det att elegant ta sig ur situationen på något vis.

- Mitt rum är lite stökigt just nu – har inte hunnit packa up - men jag har inget emot ett glas rödvin i baren. Vad sägs?

- OK, vi ses i baren vid elvatiden.

När Johan kom tillbaka till rummet fann han att blyertspennan hade flyttat sig längre in på golvet vilket betydde att någon hade varit inne på rummet. Sängen var i samma skick som när Johan lämnade rummet d v s obäddad, vilket innebar att den objudna gästen inte kunde vara en städare.

Strax före elva satte sig Johan på en av barstolarna och beställde en flaska rödvin av bartendern.

- Vilken sort får det vara, frågade bartendern.

- Har ni Cotes du Rhone? undrade Johan.

- Nej, men vi har en utmärkt sydafrikansk sort som motsvarar Cotes du Rhone.

- OK, låt gå för det, svarade Johan.

Johan hade just hunnit smutta på första glaset när Fatima dök upp i dörren.

- Good evening Sir. Kom ihåg att det är jag som bjuder. Jag tar mig friheten att beställa ytterligare en flaska av samma sort.

- Inte mig emot, mumlade Johan.

Till en början rörde sig samtalet om vardagliga saker om prisstegringar, stigande dollarkurs, landets framtid m m. Johan såg med avsikt till att Fatima drack mer än han själv. Vid midnatt började Fatima lätta på sitt hjärta. Johan fick tålmodigt lyssna på hur hennes far först var verksam i en politisk underjordisk rörelse under kolonialtiden för att sedan gå med i gerillan som bekämpade kolonialmakten. Efter självständigheten hade fadern blivit erbjuden en post i *Ministry of Education*, ett jobb som han egentligen inte var kapabel att sköta. Efter flera *reshufflings* inom regeringen hamnade han så småningom som revisor hos MOFA.

- Det var min far som skaffade mig det här jobbet som receptionist, tillade Fatima.

Nu började puzzelbitarna falla på plats tänkte Johan. Här gällde det att vara på sin vakt samtidigt som det gällde att kunna utnyttja situationen.

Det var frestande att berätta för Fatima att han i morgon ämnade göra ett första försök att träffa

personer på MOFA, men beslöt att tiden ännu inte var mogen att begära hjälp av Fatima.

- Vad tänker ni på Mr Greenlund? Ni ser så frånvarande ut.
- Ah, inget speciellt, jag kanske tänker på att detta är mitt trettiofemte land i Afrika jag besöker och hur olika kulturen är i Västafrika jämfört med Tanzania, Kenya och Uganda.
- Ni tänker stanna här i landet i två månader efter vad jag förstår?
- Riktigt, och jag hoppas ni kan ordna en ordentlig rabatt på rumskostnaden. Det börjar bli sent och jag behöver ta igen en del missad sömn. Jag tackar för gott vin och trevligt sällskap. Kan ni se till att jag blir väckt vid 7-tiden?
- Skall bli. Vi ses kanske imorgon kväll här igen? God natt och sov ut.
- God natt själv.

Innan Johan gick till sängs placerade han en tom ölburk som han hade hittat utanför på gångstigen, på dörrhandtaget. Nedanför handtaget placerade han en bricka av plåt som tillhörde rummets självserveringsutrustning. Om någon försökte öppna dörren med en huvudnyckel skulle burken falla ner på brickan och Johan vakna av bullret.

Fredag, 01-nov-2001 kl 0800

Plats: Hotel Miramar

Efter frukosten gick Johan tillbaka till rummet för att iordningställa och packa upp sitt bagage. TRX-150, transeivern som också var utrustad med FM-bandet, placerade han på skrivbordet vid fönstret med power supplyet under bordet. Costa Negra hade som tur var brittisk standard på nätspänning och vägguttag. Johan hade varit förutseende nog att begära passande nätsladdar med ingjutna trepoliga pluggar av radiofirman i London. Efter att försett transeivern med en stump testsladd i VHF-antenningsången sökte Johan upp en lokal FM-station som spelade musik.

Vid 0830 tiden knackade det på dörren. Det var radiofirman med Mr Patel i spetsen åtföljd av en afrikansk tekniker med ett avlångt paket och några 3 meters maströr.

- Klart för installation av TV-antennen Mr Greenlund.
- Bra, jag själv måste tyvärr strax avvika. Har några viktiga ärenden att uträtta. Vill ni ha betalt nu?
- Ja tack.

Johan lämnade över det överenskomna beloppet och indiern skrev ut ett kvitto.

- Jag kommer tillbaka efter tolv. Om ni är färdig innan så lämna nyckeln i receptionen.
- Fin bilradio ni har men ni borde ha en större högtalare för att njuta av musiken. Den inbyggda högtalaren gör inte basen rättvisa. Kanske jag har en begagnad sådan i butiken som ni kan överta.
- Tackar.

Johan tog fram de två flaskorna innehållande Chivas Regal och den inköpta Rolex-klockan i sin förpackning och la dem i sin ryggsäck

Chauffören i Miramars transportbil satt som vanligt och sov med en färsk upplaga av *The Nation* över ansiktet. Det räckte med att Johan harklade sig för att han skulle vakna.

- *Good morning Mr. Driver.*
- *Good morning Sir. Where to?*
- Först till MOFA, sedan till närmaste bank.
- OK, skall bli. Mitt namn är Ibrahim och jag har varit anställd på hotellet i snart fyra år.
- Jag heter Johan och är från Sverige. Jag vill helst inte att du talar om för någon på hotellet vart du kör mig. Här är föresten ett litet bidrag till julhandeln.

Samtidigt räckte Johan fram en 5-dollarsedel som Ibrahim kvickt stoppade i vänster bröstficka.

- Det kommer mera om du sköter dig.
- Jag lovar att hålla tyst som muren Mr Johan. Ni kan lita på mig. Om en muslim sviker ett löfte ordnar Allah att han aldrig kommer till paradiset.

Ministry of Foreign Affairs visade sig vara ett stort fyrkantigt 5-våningshus. Huset var byggt i morisk stil – öppet i mitten och vilade på kraftiga betongpelare. Under byggnaden fanns en parkeringsplats och i mitten en trädgård med en damm och tillhörande springbrunn. Meningen var att vinden skulle svepa in under byggnaden och ta med sig svalka från springbrunnen upp till kontoren.

En snabb titt på en skylt bredvid hissen visade att Emanuel Kone hade sitt kontor på andra våningen. Efter att ha använt hissen tog det inte lång tid för Johan att lokalisera Kones kontor. En stor mahognybräda med bokstäverna konstnärligt utsnidade och ifyllda med vit färg informerade att här fanns: *Emanuel S. Kone, Executive Telecom Assistance*.

Försiktigt knackade Johan på dörren och utan att invänta svar klev han försiktigt in. En elegant dam i tjugooårsåldern med rastaflätor tittade upp från *Who is who in Hollywood* och frågade:

- *Can I help you Sir?*
- Ja, jag önskar träffa Mr Kone.
- Mr Kone är just nu i ett möte som beräknas vara klart tidigast klockan elva.
- Då kommer jag tillbaka efter elva. När har ni lunch?
- Mr Kone tar aldrig lunch. Han brukar bara äta en sandwich på sitt kontor klockan ett.
- Bra. Jag återkommer

När Johan kom tillbaka hade Ibrahim på nytt slumrat till. På sätt och vis avundades Johan afrikanerna som kunde koppla av och somna in nästan var och hur som helst.

- Mr Ibrahim, vilken bank ligger närmast vårt hotell?
- Måste vara Grindsly - bara tio minuters körning härifrån.
- Bra, då kör vi dit.
- Aha, Mr Johan skall öppna ett bankkonto. Alla *expatriates* har sitt *foreign account* där.
- Kanske det.

Banken visade sig vara en rosa byggnad – ett underverk i glas och betong. På det flata terrasstaket fanns två parabol och en stor log-periodisk antenn riktad norrut. Utanför huvudentrén stod två blåklädda poliser med basebollmössor och beväpnade med var sin AK-47:a. Inne i banklokalen var det iskallt med hjälp av två surrande a/c-aggregat. Innanför dörren stod en grönkädd vakt med en cowboyhatt på huvudet som stödde sig på ett avsågat hagelgevär. Johan styrde raskt stegen mot ett bås utmärkt med *Inquiries*. Bakom disken satt en stilig afrikanska utrustad med rastaflätor och grönmålade naglar. Rastaflätor var tydligen på modet just nu hos den unga generationen.

- *Can I help you Sir?*
- Jag önskar hyra en *depositbox* – bankfack.
- Det går bra. Lämna ert pass till *security guard* – det är han med geväret - och gå upp en trappa. Andra dörren till höger, *Mr F. Nsokolo, Customer Service*, han kan hjälpa er. Ni får passet tillbaka när ni lämnar lokalen.

Johan överlämnade med avsikt sitt svenska pass till vakten. Han visste mycket väl att bankledningen skulle dra kopior på hans pass så fort han gått uppför trappan. Det svenska passet hade bara en stämpel från in- och utresan i Kenya plus ett visum till Indonesien och en stämpel i Singapore för några år sedan.

Mr Nsokolo visade sig vara en vaken och effektiv man. Johan förklarar att han behövde ett

extra stort fack under november och december.

- Inga problem. Det ordinarie priset är USD 120 per år men månadsvis tar vi USD 15. Det blir alltså 30 dollar.

Johan fann ingen anledning att pruta här.

- Hur är det med nyckel, öppethållningstider och övriga procedurer?
- Vi har öppet alla vardagar mellan åtta till fyra och lördagar tio till tolv. Ni bestämmer själv en egen fyrsiffrig kod för låset, men en säkerhetsvakt måste samtidigt låsa upp med en huvudnyckel. Kan ni betala omgående så går vi ner i källaren och ordnar allt.

Johan räckte över tre tiodollarssedlar och efter att ha erhållit kvitto följde han Mr Nsokolo ner för en stentrappa som ledde till ett stort valv.

- Ni får fack nr 28. Nu kan ni själv välja kod genom att slå in ett fyrsiffrigt tal två gånger och trycka på enter. Jag går runt hörnet under tiden.

Johan valde 6-1-4-6, beteckningen på ett gammalt beamtetrodrör.

Efter det att Johan och Nsokolo kontrollerat att det gick att stänga och öppna facket, tackade Johan för god service och gick ut till bilen.

För ovanlighetens skull satt inte chauffören och sov. Klockan hade nu hunnit bli en kvart över elva.

- MOFA nästa, Sir?

- Rätt gissat.

Det tog drygt tjugo minuter att ta sig fram till MOFAs byggnad vid denna tid på dagen. Trafiken var tät och i varje gatukorsning stod en polis och försökte få ordning på kaoset. Väl framme vid byggnaden parkerade Ibrahim bilen i skuggan av ett stort *blue-gum tree* (eukalyptus).

Hissen, den enda i byggnaden, tycktes ha fastnat på tredje våningen. Johan använde sig istället av trappan. Väl framme vid Kones dörr knackade han och utan att invända svar öppnade han försiktigt dörren. Sekreteraren tittade försiktigt upp från *Who is who in Hollywood*, och mumlade:

- *Mr. Kone is expecting you.*

- Tack Madame.

Johan lossnade försiktigt ryggsäcken innehållande de två whiskeyflaskorna och rolexklockan, knackade på sidodörren och steg in.

Emanuel Kone var en mager liten man med ett gråsprängt lockigt hår. Endast hans huvud var synligt bakom enorma travar av mappar och papper på skrivbordet.

- *Good morning Sir.*

Nu reste sig Kone från sin stol och sträckte fram en högerhand prydd med guldringar på nästan vartenda finger.

- *Welcome sir. What can I do for you?*

Johan beslöt att gå rakt på sak.

- Mitt namn är Johan Greenlund. Jag är utsända av svenska amatörradiounionen. Först och främst vill jag å deras vägnar överlämna några presenter som en försenad gratulation till landets *independence*.

Johan ställde de två Chivas Regal flaskorna i sina fyrkantiga silverfärgade kartonger mellan två pappershögar.

- Tackar.

- Även Internationella Teleunionen – ITU - i Genève vill hälsa Republiken Costa Negra välkommen som en ny medlem av organisationen och ber därför att få överlämna en liten personlig gåva till chefen för telekommunikation i republiken.

Johan räckte fram den avlånga presentförpackning innehållande Rolex-klockan. Kone tog fram en bordskniv och avlägsnade försiktigt det yttre omslagspappret.

När Kone hade öppnat asken och fått syn på klockan sken hela hans ansikte upp.

- Fantastiskt! Exakt vad jag har önskat mig i många år. Hur kan jag tacka Internationella Teleunionen? Jag samlar nämligen på armbandsur – jag har en stor samling hemma. Ni måste besöka mitt hem någon gång. Nå, vad kan jag hjälpa er med och vad är ert egentliga ärende Mr Greenlund.

- Som ni vet har svenske kungen valt ut Republiken Costa Negra som sitt vänskapsland på den afrikanska kontinenten. Hela svenska folket har följt er hjältemodiga kamp under befrielsekriget mot kolonialmakten. Jag hoppas att jag fortfarande är kvar i landet när ni firar *Independence Day* den 6 januari.

- Fantastiskt Mr Greenlund. Jag finner nu att det är min skyldighet att rapportera detta till vår högst ärade president Patrick Chitembo – ja föresten, jag skall snarast ordna så att ni får träffa presidenten.

- Mr Kone, får jag föreslå att ni väntar med att informera er president till den 6:e januari nästa år. Då blir det en glad överraskning för honom på Nationaldagen.

Johan visste att han skulle var ut ur landet före 06-jan-2002!

- Däremot vill jag gärna ha den äran att träffa er president och personligen informera honom om detta med Sveriges vänskapsland i Afrika.

- Bra förslag Mr Greenlund. Nå vad kan jag göra för er?

- Som jag förut nämnde är jag utsänd av den svenska radioamatörunionen. Med tanke på att landet nyligen blev självständigt tycker amatörrörelsen att det är på sin plats att republiken Costa Negra ”får sin plats på världskartan”. Bästa sättet att få världens uppmärksamhet är faktiskt genom amatörradio. Mitt uppdrag, föreslagit av svenska amatörer, är att teleadministrationen i Costa Negra tilldelar mig ett tillstånd med en inhemsk anropsignal som jag använder under min vistelse här i republiken för att på det viset via etervågorna sprida ett budskap att detta fredliga och progressiva landet existerar.

- Jag är imponerad. Hur mycket kostar detta s k tillstånd? Är det ITU eller den här administrationen som utfärdar det? Jag är ganska ny på den här posten.

Aha, tänkte Johan. Då var det som Rick påpekade. Den här mannen var fullkomligt ”tappad bakom vagnen” när det gällde radiolicenser o d.

- Det kostar inte det här landet något. Jag vill bara ha ett officiellt papper på att jag får använda kortvågsradio – dubbelriktad kommunikation – under min vistelse här och naturligtvis en anropsignal.

- Anropssignal?

- Ja en slags identifiering så att andra stationer vet att jag sänder från Costa Negra. Får jag själv komma med ett förslag; E8CN. E – åtta - Costa - Negra

- OK, Mr. Greenlund. Vill ni vara hygglig att diktera ett sådant dokument för min sekreterare. Ni tycks vara familjär med sådana här procedurer. Efter det hon printat ut det skall pappret undertecknas av mig och chefen för MOFA, Mr Omar Clement.

- Kan vi fixa detta nu d v s jag dikterar texten till dokumentet och vi tar det med oss till Mr Clement efter utskrift?

- Ett ögonblick. Jag ringer Mr Clement nu.

Efter att ha slagit numret och pratat ett för Johan obegripligt lokalspråk vände sig Emanuel Kone till Johan.

- Mr Clement är inte inne f n. Väntas tillbaka efter lunch – omkring klockan två.

- Eftersom klockan nu hunnit bli över tolv kanske jag får lov att bjuda Mr Kone på en lunch?

Jag såg en kinesrestaurang snett över gatan.

- Tack, men jag har med mig smörgåsar idag som jag måste göra slut på, men gärna en annan dag.
- OK, jag kommer tillbaka hit till ert kontor efter lunch.

När Johan kom tillbaka till bilen satt chauffören och sov med vindrutorna på vänster och höger sida nedvevade. Inte underligt tänkte Johan med temperaturen nästan uppe på 40 grader och fullkomligt vindstill.

- *Wake up Mr. Ibrahim. Time for lunch!*
- *Are you inviting me?*
- *Yes, låt bilen stå kvar här så kliver vi bort till kinesen.*

Efter att ha beställt anka i sötsur sås till sig själv och friterade räkor till chauffören frågade Johan chauffören:

- Nå Mr Ibrahim, vart har du kört mig idag om någon händelsevis skulle fråga på hotellet?
- Först har jag kört Mr Johan på en rundtur i stan och sedan till yachtklubben där Mr Johan pratade med managern om att eventuellt hyra en segelbåt under helgerna. Därefter tog jag Mr Johan till Seafari Beach club där ni ville ha reda på öppethållningstiderna. Det var allt.
- Bra Ibrahim. Smaklig måltid.

Strax före klockan två var Johan åter uppe på andra våningen hos Kones sekreterare. Efter att ha förklarat vad han ville ha skrivit startade sekreteraren Word i datorn och nickade mot Johan.

- OK, då börjar vi: *Permission is hereby granted to Swedish National Mr. Johan Greenlund to operate an Amateur Radio Station in the Republic of Costa Negra...*

När sekreteraren var färdig bad Johan att få korrekturläsa texten och efter att ha ändrat på några ord bad Johan att få det utprintat. Efter det att Johan läst igenom pappret knackade han på Kones dörr.

- *Yes come in Mr. Johan, Welcome!*
- Här är mitt förslag Mr Kone.
- Låt höra. Läs upp det.

Karlen är analfabet, precis som Rick anade, tänkte Johan.

Johan läste upp dokumentet. När allt var klart nickade Kone med ett leende.

- Precis vad jag själv skulle ha skrivit. Jag lyckades faktiskt få tag i Mr Clement. Han vill gärna träffa er. Upprepa gärna för honom om svenske kungen, vänskapslandet i Afrika o s v. Be min sekreterare sätta en officiell stämpel på brevet längst ner till höger och underteckna med mitt namn genom hennes signatur. Clements signatur skall vara till vänster om min.

- OK, går vi till Clements kontor ihop?
- Nej, jag har en del samtal att ringa. Ni får besöka honom själv. Han är en våning upp – rum 312.
- Tack Mr Kone för allt. Vi ses.
- Ja det hoppas jag.

Johan tog det undertecknade dokumentet och sin ryggsäck och gick raskt uppför trapporna till tredje våningen. Rum 312 var i ändan av korridoren. Johan knackade på dörren, inväntade ett *come in* och fann en nästan exakt kopia av Kones sekreterare med undantag av rosafärgade fingernaglar.

- *Good afternoon. Mr. Greenlund?*
- *Yes, good afternoon.*
- *Mr. Clement is expecting you. Just go in.*

Sekreteraren pekade samtidigt på en elegant dörr med dörrspeglar av mörkbrun jakaranda. Johan gjorde artigt en försynt knackning och öppnade dörren och möttes av ett elegant möblerat rum med ett enormt skrivbord och ett mindre kaffebord med bekväma fåtöljer och en matchande soffa. Genom ett stort panoramafönster syntes södra delen av staden och en del av hamnen. Ett tystgående luftkonditioneringsaggregat spred en iskall vind genom rummet. En smärt afrikan med ett enormt skägg och en välvårdad mustasch reste sig samtidigt bakom skrivbordet och gick Johan till mötes. Hela hans gestalt utstrålade myndighetsperson och Johans första intryck var att här saknades humor.

- *I am Omar Clement*, chef för MOFA *an independent body* inom regeringen. Jag tar inte order av någon, inte ens av presidenten. Vad är ert ärende Mr Greenlund?

Johan upprepade i stora drag vad han föredragit för Kone, men Omar Clement visade inte samma entusiast som Kone. Här gällde det att vara försiktig och noggrant välja sina ord tänkte Johan.

- Ni vill alltså ha ett tillstånd att använda tvåvägs radioförbindelser på samtliga amatörband inom kortvågsområdet?

- Ja.

- Vi använder mycket kortvåg inom det här landet på ganska avstånden. *Ministry of Interior* har ett eget nät till alla provinshuvudstäderna. Er verksamhet får inte störa dessa förbindelser.

Dessutom har MOFA ett diplomatnät till alla våra ambassader i grannländerna plus en del europeiska huvudstäder. Samma sak här – inga störningar från er anläggning får förekomma.

- Jag kommer bara att använda telegrafi med omkring 100 watt. Risken att störa annan verksamhet är minimal. Varje kväll kommer jag att använda Pactor-teleprinter till Genève för att utväxla personliga E-mail. Då startar förbindelsen med cirka 80 watt för att sedan automatiskt reduceras till omkring 20 watt om det är en hygglig förbindelse.

- Har ni ett Pactor-modem med er?

- Ja.

- Vad har ni skaffat det? Är det tyskarnas lilla ”julgransburk”. Jag har sett den annonseras i tekniska tidskrifter-

- Nej, jag har det schweiziska PTC-II. Är Mr Clement radioamatör?

- Nej, jag är tyvärr inte radioamatör. Klarade inte telegrafiprovet som det gemensamma Teleorganet för hela Västafrika i Dakar har satt till 12 ord i minuten. Jag vill inte fuska genom att tilldela mig själv en licens. Får väl träna vidare. Det är inte lätt när man kommit över fyrtioårsåldern. Tillbaka till Pactor-modemet. Systemet innehåller en automatisk felkorrigering, eller hur?

- Ja, det är riktigt. PACTOR-teleprinter är snabbare och säkrare än SITOR-teleprinter.

- Intressant. Våra ambassadförbindelser på kortvåg går fortfarande med radioteleprinter utan felkorrigering.. Massor med fel i texten när förbindelsen blir dålig på kvällarna.

Aha, tänkte Johan. Här fanns en möjlighet till ett *break-through* att snabbt få den sista underskriften på sändningstillståndet.

- Jag kanske kan göra en demonstration av vad modemmet och Pactor-II kan åstadkomma – speciellt under dåliga mottagningsförhållanden. Men först måste jag ha tillstånd att kunna använda det i det här landet.

- Det tillståndet beviljar jag omgående.

- Mr Kones sekreterare har skrivit ett dokument som innefattar ett tillstånd att använda en amatörradiosändare på HF. Det är godkänt och undertecknat av Mr Kone. Allt jag behöver är er signatur också på pappret.

- OK, låt mig läsa innehållet.

Johan räckte fram dokumentet som Clement noggrant läste igenom.

- Ser bra ut Mr Greenlund. Det är dock en sak som jag inte gillar – det där ni sa om att ”sätta Costa Negra på kartan”. Varför? Jag är i princip mot allt vad PR och turism innebär. Titta på Gambia. Ett skräckexempel på hur det går när ett land bara satsar på turism. För cirka trettio år sedan var Gambia ett fiske- och jordbruksland. Idag är landet helt beroende av turismen. Alla stränder är t ex i princip avstängda för den inhemska befolkningen som känner sig utestängda i sitt eget land.

Kriminalitet och prostitution ökar varje år. Kusten exploateras och det byggs lyxhotell för penningstinna européer. Klyftan mellan fattig och rik har ökat. Den dag turismen går ner eller försvinner kommer Gambia att bli ett av jordens fattigaste länder. Detta får inte hända med Costa Negra oavsett vad Mr Kone eller vår president säger.

Återigen ett bevis på schismen mellan presidenten och Clement tänkte Johan.

- Hur länge tänker ni stanna Mr Greenlund. Jag ser att tillståndsbeviset är skrivet att gälla i 6 månader.

- Mitt visum gäller i 90 dagar. Jag ämnar stanna november, december och till slutet av januari.

I själva verket hade Johan redan bestämt sig att lämna landet omkring tredje januari. En sak hade Johan lärt sig under alla dessa år i Afrika; tala aldrig om för någon när du skall resa ur landet. Om någon myndighet av någon anledning vill ställa tillbesvär eller anklaga dig för något brukade immigration informeras att du ej betalt hyra, el- eller vattenräkning etc. – i och för sig kanske oriktiga uppgifter, men tillräckligt för att fördröja din utresa kanske en vecka.

- Bra, jag skriver nu under ert sändningstillstånd på ett villkor; nämligen att ni snarast infinner er på MOFAs fasta radioanläggning och demonstrerar ert pactormodem. Vi är definitivt intresserade att uppgradera vårt kommunikationssystem med något bättre än det gamla teleprintersystemet. Jag anser att det är lika bra att ta steget ut d v s vi ”hoppas över” SITOR som nu får anses *obsolete*, föråldrat.

- *My pleasure* Mr. Clement. Jag glömde nämna att pactormodemet innehåller ett microchip som kodar all sändning. Det innebär att t ex en radioamatör eller någon annan person med ett pactor-modem ej kan avlyssna trafiken. Endast modem med samma microchip kan kommunicera med varandra. Däremot kan man tillfälligt ”tvinga” modemmet att ”gå public” och då kan förbindelse med andra pactor-stationer erhållas.

- Fantastiskt, exakt vad vi behöver. Hur får jag mera info och framförallt de tekniska specifikationerna på systemet.

- Modemet och tillhörande program tillverkas av en firma utanför Zuerich. Detaljerad information finns på Internet. Gå in på www.fritz_schumacher.com

- OK. Jag vill att ni kommer upp här på mitt kontor nästa vecka. Här är sändningstillståndet undertecknat och försett med MOFAs officiella stämplor. *Have a nice weekend Mr.*

Greenlund!

- Tack, det samma Sir!

Med tillståndet instoppat i ett brunt kuvert tog Johan vägen ut via andra våningen där han utan att knacka klev in till Kones sekreterare.

- Är Mr Kone inne?

- Ja.

- Upptagen?

- Nej

Denna gång knackade Johan försiktigt och steg in. Kone stod vid fönstret och tittade ut mot hamnen.

- Hur gick det? frågade han utan att vända sig om.

- Bra, mycket bra. Tack för all hjälpen.
- Då blir det utsändning ikväll?
- Var så säker. *Good evening.*
När Johan kom ner till bilen satt Ibrahim med ett sugrör i en öppnad Cola.
- Var så god Mr Johan, sa chauffören och räckte fram en iskall Cola.
- Tackar. Nu kör vi till postkontoret.
- *Post Office* är *PTT* här – *Post, Telephone & Telegraph.*
- OK, hur långt.

- Strax intill. Fem minuter med bilen.

Chauffören stannade och parkerade bilen utanför en stor gul tegelbyggnad. Inmurade röda tegelstenar ovanför huvudentren bildade bokstäverna P-T-T.

Johan styrde raskt sina steg mot det enda öppna båset. Ovanför luckan var en skylt som löd: *Stamps and Money Order*. Innanför glasburen satt en man försjunken i en dagstidning. När Johan försiktigt knackade på rutan tittade mannen upp.

- *Stamps finished Massa. Come back tomorrow.*
- Jag behöver inga frimärken. Jag vill hyra en postbox.
- Ett ögonblick. Jag kommer ut. Vi skall strax stänga.
- Hur tänker Massa betala?
- Jag har US dollar.
- Bra, hur länge?
- Två månader till att börja med. November och december.
- Det blir tjugo dollar. Kvitto?
- Ja.

Afrikanen skrev ut ett kvitto och lämnade över en rostig nyckel dinglande i ett snöre. Varsågod, fack nummer 83.

Johan tog bort snöret och fäste nyckeln i sin nyckelring.

- Fackena är placerade innanför järngrinden som är öppen från åtta till sex varje dag utom söndag, tillade afrikanen.

Johan tackade för god service och återvände till bilen.

- Hotel Miramar, *please!*
- Redan Massa?
- Ja, nu räcker det för idag.

När chauffören parkerat på hotellets på planen utanför hotellet undrade han:

- Hur blir det imorgon Massa. Ny körning?
- Nej, jag tror inte det. Det är ju föresten lördag i morgon – men ikväll behöver jag en steg för att komma upp på taket till min bungalow och finjustera TV-antennen.
- Hotellets *handy-man* har en sådan. Jag ordnar att den kommer bort till ert rum snarast.
- *Thanks Ibrahim!*

Dags för en öl tänkte Johan och styrde stegen mot hotellets huvudbyggnad efter det att han låst in sändningstillståndet i rummets kassaskåp.

När han passerade receptionen ropade Fatima efter honom.

- *How was your day Mr. Greenlund?*
- Lyckad, måste jag säga. Varit på sightseeing och har bekantat mig med stan och omgivningarna.
- Ett glas rödvin ikväll efter elva?
- Kanske, får se.

Johan satte sig i baren så att han kunde se TVn och beställde en Stella. Klockan var strax sex

och den lokala TV-stationen återutsände BBC World vid denna tid.

Det var fortfarande halvljust ute när nyheterna var slut. Bäst att vänta med antennjobbet tills det blivit nästan mörkt tänkte Johan och beställde en Stella till..

Kvart över sju var det nästan mörkt när Johan reste stegen mot väggen till sin bungalow. Med sig hade han den svarta tändkabeln, avhållaren mot stuprännan och några enkla verktyg. Johan började med att varsamt sänka ner TV-antennen till terrassgolvet. Försiktigt lossade han originalkoaxialkabeln från antennens bredbandsbalun. Därefter fäste han tändkabelns innerledare direkt till den vikta dipolantennen vars symmetripunkt var ”jordad” till bommen och följaktligen också till maströret. Johan använde ett par svarta kraftiga buntband för att ”låsa” tändkabeln mot masten. Isolationsmuffarna vid U-klammarna var perfekta gjorda, allt enligt Johans önskemål. När mastöret åter var rest och antennen vriden mot den förmodade TV-stationen i grannlandet fäste Johan en avhållare mot kopparstuprännan precis ovanför fönstret. Därefter släppte Johan ner resten av tändkabeln till marken, klättrade ner för stegen och ledde in tändkabeln genom en springa i fönstret. Väl inne i rummet knäppte Johan på TV-mottagaren, kapade tändkabeln och skalade av en bit så att innerledaren blottades en centimeter. Efter att ha stoppat in tändkabeln i TV-mottagarens antenningång vred Johan på kanalväljaren. Den lokala TV-stationens bild var perfekt men CNN hade en diagonal ”rullgardin” över bildrutan. BBC World däremot hade en nästan perfekt bild, om än lite grymig. Bra att ha som förevändning för min verksamhet tänkte Johan. Medan Johan höll ett halvt öga på BBCs nyheter passade han på att koppla in pactormodemet och den obalanserade antenntunern till den kombinerade sändar- och mottagarutrustningen. En tillplattad skärmstrumpa hade Johan redan kopplat från tunerns chassi till en kallvattenkran i det närliggande badrummet.

Klockan var nu över åtta lokaltid och i Genève var det en timme senare. Försiktigt lossade Johan tändkabeln (antennmatarkabeln) från TV mottagaren och stack in den i antenntunerns utgång. 7 eller 9-MHz borde fungera tänkte Johan och valde 9-MHz-kanalen bland de förprogrammerade minnena. Med transceivern i telegrafi-läget började Johan stämma av tunern. Det tog en stund att hitta var rattarna skulle stå för minimum SWR. När allt var klart antecknade Johan på ett kladdpapper läget på samtliga rattar för framtida bruk. Med GlobeMail programmet startat klickade Johan på ”Receive Mail”. Efter 20 sekunder blev det napp och motstationens ID visades i modemets fönster, men signalen från Genève var knappt hörbar och en ”etta” indikerade att förbindelsen var obrukbar. Efter en minut kopplades förbindelsen ner automatiskt. Johan valde då en av 7-MHz-kanalerna, stämde av på nytt och försökte igen. Denna gång blev det en ”trea” vid ”Log in” och efter ”Message Requested ” en ”fyra” i kvalitetsrapport. Efter några sekunder ändrades texten i statusrutan till ”RX 1 of 1”. Aha, tänkte Johan, ett brev. Det tog drygt en minut innan den gula skylten med ”New Mail” dök upp i övre vänstra hörnet. Brevet var från Fritz Schumacher och löd:

Bäste Johan,

Tack för ditt samtal från Nairobi.

Vår ambassadör, Hans von Wartburg är informerad om din närvaro i Costa Negra. Om du behöver hans hjälp är enklaste sättet att nå honom via ambassadens E-mail: hans.wartburg@foreign.schweiz.ml eller i brådskande fall telefon Bamako 555 12 00.

Här är ett annat värdefullt tips. I Puerto Negro finns en schweizisk firma som säljer och reparerar borrarutrustning för

sprängningsarbeten. Firman heter Klaus Wicker AG och har även licens att sälja dynamit, stubintråd etc. för sprängning. Eftersom sprängämne är en mycket eftertraktad vara i denna del av världen har firman anställt en afrikan som har ansvaret för säkerheten. Hans namn är Patrice Mapulanga, och möjligheten finns att du har träffat honom i samband med dina uppdrag med FN:s fredsbevarande styrkor. Han är född i Bukavo, östra Zaire. Jag rekommenderar att du söker upp honom så fort du har tid. Han är rätta mannen att kunna hjälpa dig om du av någon anledning råkar i knipa i Costa Negra. Vad jag vet är han en mycket god radiooperatör, datatekniker och är troligen mycket väl insatt i Costa Negras polis och säkerhetstjänst.

F ö önskar jag dig lycka till med ditt uppdrag i Costa Negra, som jag ifrågasätter. Hoppas du så småningom hittar en "slutlig lösning".

Gruessen/ Fritz

Det blir bättre och bättre tänkte Johan. Nu måste jag kvickt ha iväg ett mail till James Lawson att jag är på plats och startar mitt verkliga uppdrag med legalt erhållet sändningstillstånd och en perfekt anropssignal.

Efter att ha skrivit några korta rader och informerat Lawson om situation sände Johan iväg meddelandet tillsammans med ytterligare ett med en hälsning till Fritz Schumacher. När allt var klart och statusen visade "Wait, end receive ACK" switchade Johan över till telegrafi-delen på 14-MHz. Efter avstämning lyssnade Johan på nedre bandkanten. Till sin förvåning hörde han några radioamatörer från Californien som kom igenom med stadigt dallrande signaler. Även stationer från USAs östkust hördes, men betydligt svagare. Från Europa dundrade med hög ljudstyrka några italienare och en och annan station från Kroatien.

Johan hittade en någotsånär ledig frekvens runt 14 009 och la ut sitt första CQ. Första kontakten blev en K5:a som ivrigt frågade efter QSL-information. Johan svarade med *P O Box 83 = Pse include 15 us dollar for airmail return = QRZ? de E8CN*

Nu tycktes bandet koka med stationer. Alla var ute efter ett nytt land. Vid midnatt hade Johan avverkat omkring 120 stationer, varav mer än hälften från den nordamerikanska kontinenten. Vid halv ett-tiden dök det plötsligt upp några japaner. Johan fullbordade ett dussintal kontakter och sände sedan ett kort meddelande att han blir QRV vid ungefär samma tid imorgon runt 14.009.

Strax efter klockan ett satte Johan ölburken på dörrhandtaget, placerade brickan på golvet inunder, kröp till kojs och somnade nästan omedelbart.

Lördag, 02-nov-2001

Plats: Hotel Miramar

Så fort Johan intagit sin frukost skyndade han tillbaka till sitt rum och startade upp datorn och transceivern med avsikt att kolla sin post i Genève. Efter att ha funderat en stund beslöt Johan att prova 19-MHz. Det blev omgående "napp" med en fyra i "displayen". Efter

handskakning visades "RX 1 of 1" i statusrutan vilket betydde att ett brev var på väg in. Efter 5 minuter hade bara 13 % blivit mottaget vilket betydde ett långt meddelande eller ett meddelande med attachment. Efter tjugofem minuter hoppade den gula skylten med *New Message* fram. Brevet var från Ingvar i Kungsbacka och mycket riktigt med ett attachment innehållande programmet för den automatiska Pactor-mail-boxen. Efter att ha lagt över programmet på en 3.5" diskett granskade Johan hur mailboxen fungerade.

- Påminner mycket om PAKRATT tänkte Johan och la in en passande svarstext som talade om att E8CN QSL:ade 100 % procent alla mottagna brev med USD 15 till P O BOX 83, Puerto Negro, COSTA NEGRA.

- Kanske värt ett försök redan nu på 21-MHz, mumlade Johan för sig själv, men först måste jag informera stationerna på CW. Klockan är nu tio här och borta i Japan är det lördag kväll – då borde massor med stationer vara aktiva österut.

Efter en kvick avstämning nära bandkanten sände Johan det första CQ-anropet på 21.010 kHz. Efter att ha avverkat några japaner och två stationer i Singapore dök en hel klunga stationer från östra Australien upp. Efter cirka en och en halv timme hade Johan avverkat mer än hundra stationer.

Nu ansåg Johan tiden mogen för att prova pactor-mailboxen. Efter att ha gett en stark VK6 från Perth QSL information minskade Johan telegrafihastigheten och gav följande information: "NW E8CN QSY PACTOR/AMTOR TO 21075 MARK FOR ADDITIONAL QSO = PSE INFORM ALL STATIONS ABT THIS POSSIBILITY + DE E8CN @

Därefter rattade Johan snabbt över till pactor-frekvensen och startade WorldLink Plus på sin bärbara dator. Det tog inte många minuter förrän sändarens RX/TX lampa började blinka och modemets indikerade CONN med röd lysdiod. Första stationen var en VK2 från Sydney som checkade in följt av flera stationer från östra Australien. Johan tittade fascinerad på dataskärmen allt eftersom QSO efter QSO avverkades. Efter en timme var cirka 50 stationer i loggen.

- Det här går ju som smort, tänkte Johan, reste sig upp, gick ut ur rummet och styrde sina steg mot hotellets reception och bar.

I receptionen var Fatima djupt försjunken i skvallertidningen *Gala*.

- *Good morning beautiful!*

- *Morning Johan.*

- Jag behöver en telefonkatalog för Puert Negro.

- Finns bara en katalog och den täcker hela Costa Negra. Den står i hyllan bakom dig. Varför kom du inte till baren igår kväll?

- Jag var för trött. Kanske ikväll.

Johan tog med sig telefonkatalogen bort till baren, satte sig på en stol och beställde en Stella.

Medan Johan smuttade på ölen började han först leta efter Mapulanga. Fanns bara en med det namnet men med förnamn Tiamaru och yrke *carpenter*.

- Patrice har väl troligen hemligt nummer, tänkte Johan och började bläddra efter firman Klaus Wicker, som han ganska fort hittade i dom gula sidorna under *Mining Equipment*.

Johan antecknade numret på en papperslapp som bartendern artigt räckte fram och stoppade lappen i bröstfickan. Drack sedan upp sista skvätten av sin öl och gick med raska steg förbi receptionen med avsikt att kolla radiokommunikationen i sitt rum då Fatima kallade på honom.

- Jag kommer ikväll om jag inte är för...

- Det var inte det jag ville säga Mr Johan.

- Jaha, vad har annars Costa Negras *beautiqueen* på hjärtat?

- Jo, i gårdkväll blev det så konstiga ränder på TVn. Har det något med Mr Johans TV-antenn att göra som kom upp igår. Kanske suger den all strålning från sändarestationen?

- Vilken kanal?

- Det var på vår lokala kanal, TV Costa Negra.

- Jag ser att receptionen har en mottagare. Kan vi ta en titt nu?

Fatima knäppte på TV-mottagaren. Efter en stund blev en grymig bild synlig med en afrikan klädd i mörkgrå kostym, kavaj, byxor, ljusblå skorta med röd slips och samtalande med ett antal kvinnor mitt ute i ett majsält.

- Det är vår jordbruksminister som... se nu börjar konstigheterna igen. Precis så var bilden igår kväll.

Ett svagt fiskbensmönster framträdde på skärmen i takt med pactor-signalerna från Johans anläggning. Efter tjugo sekunder upphörde störning för att åter igen sätta igång efter en stund.

- Vad är detta, så har det aldrig gjort förut. Är det Mr Johans TV-antenn?

- Min TV är inte ens påslagen...men vänta ett tag. Igår när Ibrahim körde mig observerade jag en sak här i närheten.

Johan tog Fatima med sig till ett av fönstren och pekade mot några grå byggnader och master på andra sidan havsviken.

- Vad är det? En fabrik? Jag såg flera män uppe i masterna igår som höll på att montera några konstiga pinnar, när vi passerade på vägen intill. Kan vi åka bort och fråga

- Jesus Christ, nej nej nej, det är *National Defence Force*, Costa Negras arme. Ingen vettig människa ifrågasätter vad militären har för sig i det här landet. Dom har orsakat störningar på FM-radion för några år sedan. Mr Johan, glöm av det hela och rör för Guds skull inte i det här. Det är livsfarligt! Det är bättre att acceptera störningarna eller glömma av det hela.

- Kanske bäst att du informerar direktören och övriga gäster om detta så att ingen råkar illa ut.

- Ja, om någon gäst klagar – men vill helst inte prata om det.

När Johan kom tillbaka till rummet och kollade loggen i WorldLink Plus fann han att systemet avverkat ytterligare 148 stationer.

Lördag, 02-nov-2001 kl 1100 lokal tid

Plats: Bahama Islands.

Edward Johnson, alias James Lawson, satt bekvämt tillbakalutad i solstolen på verandan till sin lyxvilla utanför Nassau. Efter att han avslutat en stadig frukost och två koppar kaffe sträckte han sig efter mobiltelefonen, slog ett nummer och hade Harry Dunbar strax efteråt i luren.

- Harry, morrn på dig, det är jag – Eddie. Hör du mig?

- Ja, *go ahead*.

- Som jag nämnde i mitt E-mail igår skaffade Mr Greenlund license och antenn på mindre än två dagar. Jag har just tittat i loggen på PAKRATT-programmet. Har haft en mottagare stående på 14-MHz-bandet – nedre CW-delen. E8CN har varit i luften flera timmar och kontaktat hundratals stationer. Tidigt i morse hittade jag honom igen, nu på motsvarande frekvens på 21-MHz. Samma sak här, massor med QSO och därefter QSY:ade han till PACTOR vilket jag inte kan avlyssna.

- Låter bra Eddie. Snart strömmar dollarna in. Varför låter vi honom inte vara kvar under januari månad också? Vi förlänger bara hans kontrakt.

- Glöm inte av Harry, att det utlovade diplommet gäller bara kontakter under 2001.

- Må så vara, men det måste väl finnas stationer efter nyår som vill ha ett nytt land – 5 band DXCC t ex?

- Vi får se tiden an Harry.

Måndag, 04-nov-2001.

Plats: Hotel Miramar.

Johan var nu uppe i totalt 730 kontakter. Fortsätter detta blir det tusentals kontakter per månad, tänkte Johan. Han hade dessutom kommit underfund med det mest effektiva arbetssättet, viket gick ut på att starta telegrafikontakter på ett band som var öppet och efter att ha avverkat ett femtiotal QSO sedan annonsera QSY till PACTOR. Medan datorn avverkade Pactor-kontakter, kunde Johan inta sina måltider och vila. På natten stod pactor-systemet på 14 eller 10-MHz och håvade in kontakter automatiskt.

Onsdag, 06-nov-2001, kl 0910

Plats: Hotel Miramar.

Efter att ha avverkat ett dussintal stationer på 28 och 21-MHz efter frukosten tog Johan fram sin mobiltelefon och slog telefonnumret till borrh- och sprängfirman Klaus Wicker och begärde av växeltelefonisten att få tala med Patrice Mapulanga. Efter diverse knaster och brum svarade en röst med fransk brytning:

- *Alloh.*

- Patrice Mapulanga?

- *Oui.*

- Jag heter Johan Greenlund och har bara varit här några dagar. Jag fick din adress av Fritz Schumacher utanför Zuerich.

- Aha, du är försäljare. Du kränger pactormodem?

- Nej, jag är radioamatör. Jag vill gärna träffa dig. Då kan jag berätta mera.

- Javisst, *any time* – ikväll. Var bor du?

- Jag bor på Hotel Miramar, men föreslår att vi möts någonstans på 'stan`.

- Känner du till Puerto Negro?

- Nej, men hotellet har gratis transport. Chauffören hittar säkert

- OK, då ses vi vid åttatiden på uteserveringen på restaurang Corniche. Fransk restaurang. Ända stället i stan där Simba-öl serveras.

- Hur känner jag igen dig?

- Jag är svart som en kolsäck, ha ha, och har en *Newsweek* i handen eller på bordet framför mig.

- Vi ses.

Onsdag, 06-nov-2001, kl 2005

Plats: Restaurang Corniche

Patrice satt i ett hörn på uteserveringen och Johan observerade omedelbart tidningen på bordet.

- *Jambo bwana, habari jako?*

- *Mzuri sana. You speak Swahili?*

- Lite grann.

- Roligt att träffas. Vad gör du här och hur känner du firman Schumacher? Jobbar du för Fritz?

- Nej men så här ligger det till.

Det tog Johan dryga tio minuter att förklara bakgrunden till hans uppdrag. Denna gången utlämnade han inga detaljer. Patrice lyssnade noga och avbröt någon enstaka gång för att ställa kompletterande frågor. När han var klar nickade Patrice och sade:

- Din vän Rick har till 90 procent rätt vad det gäller läget i Costa Negra. Jag kan också berätta att Costa Negras arme till stora delar är grupperad längs gränserna till Liberia och Sierra Leone.

Detta p g a de sista tio årens inbördeskonflikter i dessa länder. Detta har haft till följd att gränsen mot Mali och Elfenbenskusten praktiskt taget saknar bevakning. Massor med kriminella tar sig in i Costa Negra, framförallt på nätterna. Inbrott i villor och stölder av lyxbilar har ökat markant sista åren. Det har även hänt att gerillaförband från Liberia illegalt tagit sig igenom Elfenbenskusten och korsat gränsen till det här landet. Det är då vapen och sprängmedel man har varit ute efter. Mitt huvudsakliga jobb hos Wicker är att förhindra stöld av dynamit, stubintrådar och tändhattar. En gång i veckan är jag på militärkommandot för *briefing*. Då får jag reda på situationen vid gränserna, hur många förmodade illegala korsningar som har förekommit, inbrott och våldsdåd i byarna som kan sättas i samband med ”flyktingar” och den politiska situationen i landet.

Du nämnde James Lawson – rådgivare åt Sunoil Prospecting. Kan det vara samma man som nu är PI – *prohibited immigrant* – i Costa Negra. Hur gammal och hur ser han ut?

- Jag gissar han är i fyrtiofem års åldern. Över medellängd. Gråsprängt mörkblont hår och en tangorabatt. Ser f ö ut som en turk och...

- Det är han! Inget tvivel. Hans verkliga namn är Edward Johnson. Efterlyst av lokala polisen och – det skulle inte förvåna mig – även av Interpol! Ingen vet var han uppehåller sig och reser troligen med ett förfalskat pass som han ”köpt” i Liberia.

I det landet kan vem som helst skaffa sig medborgarskap för hundra USdollar. *No questions asked!*

- Jag vet – du menar alltså att Edward Johnson är *wanted*?

- Stämmer. De uppgifter jag fått är att han har förskingrat stora summor när han var anställd hos en israelisk importfirma i det här landet. Smusslade sedan ut pengarna på något vis och tvättade dem i Gibraltar. Pengarna är sedan investerade i någon elektronikfirma i Florida. Sedan vet du tydligen mer än jag.

- OK. Jag börjar begripa nu. Han har tydligen fått jobbet som rådgivare hos Sunoil p g a sina kunskaper om förhållandena i Costa Negra. Det jag gör åt honom är tydligen bara en liten ”*insignificant*” sidoverksamhet.

- Exakt, men det är ingen obetydlig sidohobby du gör. Han räknar nog med en avsevärd ökning av sina produkter med hjälp av din verksamhet. Var så säker på att det kommer att dyka upp helsidesannonser i radiotidningarna att Woodken-radion används i Costa Negra. Bli inte förvånad om Johnson beställer en proffsfotograf för att avbilda dig opererande Woodkenutrustningen. Vet du föresten var han uppehåller sig?

- Han påstår att han bor på Bahamas. Jag har inte hans telefonnummer, bara en E-mail adress och det säger ju inte så mycket.

- Nej det är riktigt

- Hur har du hamnat här?

- Det är en lång historia. Jag är född i Bukavo, östra Zaire. Är uppfostrad och gick i skola på en belgisk missionsstation till 1960 då belgarna flydde dåvarande Congo efter det kaos som uppstod efter självständigheten 30 juni. Mitt stora intresse som pojke var sport; kampsporter såsom karate, judo och boxning. Vid 14 års ålder tog jag värvning i ANC, *Armée National Congolese* där jag blev radiosignalist. I mitten av sextiotalet invaderades östra Congo av Pierre Mulele med sina simbakrigare, som tagit sig över Tanganyikasjön från Tanzania. Dåvarande presidenten Moise Tshombe satte in en bataljon för att återerövra Stanleyville som Muleles simbakrigare ockuperat. Jag var som tonåring först med om massakern i Stanleyville och sedan myteriet mot den congolesiska centralregeringen. Efter några år, närmare bestämt 1968, tog jag och några andra congoleser värvning som legosoldater, elektronisk legosoldat, i den biafranska utbrytarstaten.

- Mapulanga, förlåt att jag avbryter...

- Ja, *go ahead*.

- Stötte du på några nordkoreaner i Congo? Rykten gick att Mobuto rekryterade just nordkoreaner för att träna congolesiska soldater i centralregeringens arme.

- Massor. Dom lärde ut närkamp. Det påstods att dom övade på schäferhundar där man låst munnen med buntband. Hundarna släpptes loss mot "övningsobjektet" som var beväpnad med en bajonett. Målet var att döda hunden genom att sticka kniven i hjärtat eller sprätta upp magen. Nordkoreanerna hjälpte flera regimer i Afrika. Bl a ingick dom som reguljära trupper i Robert Mugabes gerillarörelse när dom kämpade mot Ian Smiths utbrytarstat Rhodesia, numera känt som Zimbabwe.

Men låt mig fortsätta om Biafra-Nigeria konflikten.

Min huvuduppgift vara att hålla radiokontakter åt överste Ojukwo, hemliga sådana, med en rad afrikanska länder som erkänt staten Biafra och stödde den, t ex Zambia, Angola, Elfenbenskusten, Sydafrika etc. Vi hade också radioförbindelser med Portugal, Västtyskland och USA, den senare via en relästation i Asmara, Etiopien. Jag evakueras med ett av vapenplanen – en Super Constellation med inskriptionen "*Merchant of Death*" - till Libreville i Gabon när sammanbrottet för Biafra kom i januari 1970, besegrade av den federala nigerianska armen. I mitten av sjuttioalet lyckades jag avancera till ett välbetalt jobb, ett *security network*, för de vita farmarna i Rhodesia.. Jag projekterade och installerade ett HF SSB radionät för farmarna vilket innebar att hjälp kunde tillkallas om farmen blev utsatt för terroristattacker. Efter 1980, när Mugabe kommit till makten i Zimbabwe, minskade behovet av *security* för de vita farmarna. Många föredrog att flytta till Sydafrika. Jag flyttade tillbaka till Congo till mina föräldrar i Biaro söder om Stanleyville nu omdöpt till Kisangani. Hjälpte min far med farmen några år. I mitten av åttiotalet fick jag reda på att Muzewene, som förde ett gerillakrig i södra Uganda mot president Milton Obote, behövde radiooperatörer. Jag tog mig illegalt genom Rwanda och in i västra Uganda där jag förenade mig med Muzewenes gerillastykor i staden Masaka..

Efter att Entebbe och Kampala hade fallit och Milton Obote gått i landsflykt reste jag tillbaka till Congo. Det här jobbet hittade jag på internet när jag av en tillfällighet var på besök i Kisangani.

- Du nämnde Biafra. Du var alltså där hela 1969?

- Ja det stämmer.

- Var, ungefär?

- Överste Ojukwo förflyttade hela tiden sitt HQ – om man nu kan kalla det sådant. Vi var utspridda över ett större område ute i bushen inte långt från Owerri. Fick återinstallera radiostationen åtskilliga gånger.

- Då har vi trots allt varit ganska nära varandra.

- Hurdå? Förklara.

- Jag var med kyrkans hjälpflygningar till Uli airstrip på nätterna.

- Pilot?

- Nej, radio operatör.

- Berätta.

- Jag jobbade på den portugisiska ön Sao Tome för NordChurch Aid – en sammanslagen organisation av de nordiska kyrkornas hjälporganisation. Min uppgift var att tillsammans med två andra svenska radiooperatörer etablera kontakt, tre gånger varje dag, "fast radiotrafik" till den inringade enklaven Biafra i östra Nigeria. Det började med att jag blev bekant med en amerikanare – Jack Frost som flög som co-pilot med Boeing C-97, Stratofreighter. Han hade

varit radiotelegrafist på ett fraktplan under koreakriget. Han frågade om jag vill följa med in på en nattflygning till Biafra – bara för ”skojs” skull. Ung och dum samtyckte jag. Planet var utrustad med en Collins HF SSB transceiver – 618T – tror jag beteckningen var. Jag fick fritt ”leka” med utrustningen och hade kontakt med en massa radioamatörer – de flesta i USA. Använde min svenska anropssignal följt av ”Aeronautical Mobile”. Lyckades till och med få igenom ett ”phone patch”, radiosamtal, till färdmekanikerns fru i Santa Monica, Californien. Jag blev plötsligt mycket populär. Detta var över Guineabukten när vi var på väg in till Biafra med cirka 15 ton last bestående av stockfish, ägg- och mjölpulver. Så fort vi hade passerat över Nigerias kust nära Port Harcourt var jag tvungen att stänga stationen p g a risk för pejling och interception från den federala nigerianska sidan.

Efter landningen och parkering av planet i en av ramperna i anslutning till landningsbanan brukade det ta en dryg timme att lossa lasten. Allt skedde för hand med ett dussintal biafraner. Som ”lön” för mödan fick arbetarna sopa golvet i planets lastutrymme och koka en slags gröt av det som skyfflats upp. Det rådde ju en fruktansvärd svält i den av det federala Nigeria inringade enklaven.

På hemvägen till Sao Tome frågade kaptenen – Peter Knox – om jag inte kunde kontakta kuststationen i Miami. Peter visade mig ett papper där det framkom att Joint Church Aid USA hade ett avtal med en kuststation i Miami, WOM, och att få utnyttja kuststationen för kommersiella betalsamtal s k *collect call* vilket innebär att mottagaren i Staterna betalar samtalet.

I avtalsdokumentet fanns dessutom alla WOMs sändnings- och lyssningsfrekvenser angivna. Så fort vi säkert lämnat Nigerias kust bakom oss valde jag WOMs parade frekvenser på 12/13 Mc, tryckte in mikrofonkontakten och ropade: WHISKEY OSCAR MIKE this is NOVEMBER 52 915 OVER. Han svarade bums och frågade efter vår position. För säkerhets skull frågade jag Peter om jag fick uppge vårt läge? ”***Just tell him Zero North Zero West***”, vilket ur ”radiosynpunkt” var tillräckligt och stämde ganska bra. Efter ett tiotal sekunder återkom WOM med en fantastisk läsbarhet och styrka. Jag tror jag expederade minst 5 eller sex långa samtal under den dryga timme det tog innan vi landade vid tvåtiden på natten i Sao Tome.

- Vem flög mera in till Uli på nätterna? Jag fick aldrig reda på något av biafranerna. Fick heller aldrig besöka den provisoriska landningsbanan nära Uli.

- Det var flera operatörer som opererade från Sao Tome – Braathen Safe hade en DC-6:a som flögs av danskar och norrmän. Canair Relief använde sig av Super Constellation – tre stycken om jag inte minns fel. Fred Olsen hade en DC-6 eller var det en DC-7. Besättningarna på kärorna var en salig blandning individer. En del var äkta idealister, inget tvivel om den saken, och ville verkligen göra något för den svältande befolkningen i Biafra, men de allra flesta gjorde det för pengarnas skull.

- Hur var det med vapenplanen? Hörde talas om att det levererades mer vapen än mat till airstrippen i Uli

- Ja det är en annan historia. Det gick många rykten om dessa transporter vars plan gick under namnen Grey Ghosts. Vapenplanen, *the gunrunners*, använde sig av samma typ av plan som hjälpsändningarna – Super Constellation. På det viset kunde dom ”gömma” sig bland kyrkans plan. Vapenplanen hade alltid företräde vid landning. Jag kommer speciellt ihåg ett av planen som flögs av en colombiansk skeppare. Han hade låtit måla med stora bokstäver på flygkroppen orden ”*Merchant of Death*” (Dödens köpman). Det påstods också att rekryteringen av piloter till hjälpsändningarna och vapentransporterna sköttes av samma agent i Europa, i Schweiz, om jag inte minns fel. Enligt rykten igen hade en skeppare på ett

vapenplan dubbelt så mycket betalt som en skeppare på matplanen.

- Var du aldrig med om några incidenter – jag menar blev ni aldrig beskjutna av nigerianska plan. Marknadsplatsen i Owerri blev bombad några gånger med fruktansvärda följder. Det var mest kvinnor och barn som strök med. Tror det var en Ilyushin IL-28 , och rykten säger att det var egyptiska eller algeriska piloter som flög kärran. Besättningen hade ”bonus” på sin lön för varje bomb som fälldes och bombaren valde ut ”riskfria” mål. Sällan eller aldrig blev vårt HQ föremål för bombningar. Vi hade ett relativt starkt luftförsvar och det visste säkert fiendepiloterna om.

- Ja det stämmer. ”Uli-flygplatsen”, som i själva verket var ett stycke breddad motorväg med ”fickor” för avlastning, var ständigt trakasserad av nigerianska plan som startade från Calabar. En ryskbyggd IL-28:an gjorde nattliga räder men träffade nästan aldrig startbanan – kanske med avsikt. Ett otrevligare hot var några Mig-17, som vid ett tillfälle avfyrade en raket och träffade en lastbil med rissäckar. Åtta biafraner blev dödade och ett stort antal sårade. Det var en ”onödig” olycka. Vårt plan råkade ha tänt främre strålkastarna alldeles för länge efter landningen och lyste upp hela lastfickan med transportbilen. Migpiloten såg möjligheten att få in en helträff och lyckades – tyvärr. Sedan hade NAF – Nigerian Airforce - en modifierad DC-3. Han brukade dumpa tunnor fyllda med bensin, handgranter och dynamitgubbar genom vänstra dörren. Det blev naturligtvis ingen precision – ”lasten” hamnade långt från banan ute i bushen. Besättningen hade naturligtvis extra betalt för varje fälld ”bomb”. Ibland hörde vi DC-3:an när han på VHF kallade kontrollen i Calabar. Hans anropssignal var: ”*Genocide One*” (Folkmördare Ett).

Största risken var dock själva landningen som gjordes praktiskt taget utan navigationsmedel på marken. Startbanans ljus slogs på efter begäran på VHF-radion från besättningen på planet. Ibland missuppfattades ordern att släcka belysningen vilket Mig-planen utnyttjade för att sikta och försöka träffa banan.

- Hur var det med nigerianska luftvärnet. Blev ni aldrig beskjutna?

- Jo det hände – framförallt efter det vi hade passerat kusten. Eftersom vi flög med släckta lanternor förmodar jag att nigerianerna sköt efter motorljudet. Det var kusligt och samtidigt fascinerande att se spårlyuset komma upp mot planet. Först ser det ut som om någon fimpar en cigarett i motvind – man ser små glödande prickar som långsamt blir större och större tills dom liknar en glödande golfboll som susar förbi.

- Nu erinrar jag mig att ett av transportplanen kraschlandade på banan och blockerade hjälpsändningarna hela natten. Hur var det med det? Var du i Biafra den natten?

- Nej, men jag kommer väl ihåg händelsen. Så här var det: En C-97:a till hörande JCA, Joint Church Aid, USA - även kallad Jesus Christ Airline – som kraschlandade, precis som du sa, under andra inflygningen till Uli. Ryktet säger att dom blivit beskjutna och träffade strax före landning och skadat landningsstället, men den troliga orsaken var nog rent slarv från piloternas sida. Hur som helst – planet kanade halva banan i ett gnistregn. Som genom ett under tog inte kärran eld. Planet blev stående mitt på banan , nu som ett vrak. Besättningen räddade sig ut med ett rep från ett fönster i cockpit. Alla hjälpsändningar stoppades eftersom landning och start var omöjliga att genomföra. Åtskilliga av kyrkans plan blev kvar på avlastningsramperna. Ett stort problem dök upp för ledningsstaben på Sao Tome och mottagarna av hjälpsändningarna inne i Biafra; hur skulle man forsla bort vraket från banan för att hjälpsändningarna skulle kunna återupptas? Biafranerna hade inga grävmaskiner eller tunga traktorer. Under natten lossades det cirka 15 ton matförnödenheterna från det kraschade planet. Men när solen gick upp kom också lösningen – denna gången från himlen! Två Mig-17 ute på rutinspaning observerade C-97:an på banan. Den ena ”miggen” gjorde en elegant

procedursväng – kom tillbaka och avfytrade två raketer mot det kraschade transportplanet. En av raketerna träffade – planet exploderade och började brinna. Vid middagstid återstod bara vrakspillror av planet som lätt kunde undanröjas. Branden hade åstakommit ett stort hål i asfalten som biafranerna snabbt fyllde igen. De plan som blivit kvar föregående natt startade och flög tillbaka till Sao Thome så fort det blivit mörkt. Strax efter började fullastade transportplan landa på den reparerade banan. Luftbron var åter igång – tack vare ”fiendens insatser” på morgonen. Åter igen rykten; varför blåste fiendesidan bort hindret på banan? Om det kraschade planet legat kvar och hjälpsändningarna upphört hade sannolikt de legosoldater som flög för det Federala Nigeria blivit arbetslösa, åtminstone för en tid framåt. Det påstods förresten att legoknektarna som flög Mig-planen och Ilyushin-bombaren och piloterna på vapenplanen för Biafra träffades då och då på ett hotell i Libreville och kom överens om vissa saker som gick ut på att helst skjuta raketer och släppa bomber där de inte åstadkomma för mycket skada. Ingen av sidorna var ju intresserad av att hjälpsändningarna skulle stoppas och man var överens om att så länge luftbron var igång fortsatte lönen för bägge sidor att rulla in på bankkonton i Schweiz, Bahamas etc.

- Kan detta vara sant Johan?

- Ja, jag kan bara referera till vad jag hörde av de andra piloterna på kyrkans plan och den radiotrafik som utväxlades mellan Biafra och Sao Tome.. Krig är alltid en smutsig affär där ett relativt litet antal människor tjänar stora pengar på att miljontals andra människor får utstå fruktansvärda lidande. Skepparen på den kraschade C:97:an – han som inte fick ut ställen – fick sparken.

- OK Johan, du sa att ni hade med er cirka femton ton last varje gång. Gick ni sedan tomma utan last tillbaka till Sao Tome?

- Både ja och nej. Ibland hade vi med oss ett trettiotal barn som skulle evakueras till ett barnsjukhus i Libreville, Gabon. Det handlade om de barn som de katolska läkarna och prästerna trodde hade en rimlig chans att överleva. De stackars utmärglade barnen låg på Trelleborgs blå luftmadrasser. Ögonen var ihåliga och det krulliga håret morotsfärgat - en bristsjukdom - fick jag förklarat av den medföljande nunnan. Vid ankomsten till Sao Tome var ofta tre eller fyra barn döda.

- Hur i fridens namn hamnade du i denna konflikt? Hur blev du rekryterad Johan?

- Det är en lång och en aning sorglig historia. Idag skäms jag över mitt handlande. En del saker ångrar man verkligen.

- Berätta Johan.

Historien går tillbaka till när jag var trettiofyra år och telegrafist på en tankbåt tillhörande Transoilrederierna i Göteborg. Vi låg i hamn en hel vecka i den franska hamnen Boulogne-sur-Mer. På första tvärgatan till kajen låg ett mysigt kafé som serverade, öl, vin och starka drycker. Dessutom kunde man beställa utsökt fransk mat. Ägaren var en tjock butter gubbe med ett smutsigt förkläde. Kunde inte ett ord engelska så det var svårt att göra sig förstådd. Hans dotter däremot – det visade sig senare att det var hans styvdotter – pratade ganska bra engelska med en mjuk fransk brytning. Jag och några andra från besättningen på båten brukade äta vår sena kvällsmiddag varje kväll på baren. Det var en välkommen omväxling till käket ombord.

En kväll – när jag var ensam på kafét – anförtrodde hon sig till mig att styvfadern regelbundet misshandlade henne – speciellt när han druckit. Hon visade mig otäcka blåmärken på överarmarna och skuldrorna. Funderade på att rymma hemifrån. Någon lön för arbetet fick hon inte. Kafét stängde ofta sent på natten. Trots detta fick hon gå upp tidigt – ofta

vid 6-tiden – för att städa och laga mat i bostaden som låg en bit upp på samma gata. Hennes mor hade dött i lunginflammation några år tidigare. Det var efter moderns död som styvfadern började slå henne. Tyckte inte att hon städade huset tillräckligt noggrant och slarvade med matlagning. Hon bönföll att få följa med fartyget – kanske som mässflicka. Jag förklarade att det var omöjligt.

Sista kvällen innan vi skulle gå följande dag kramade hon mig och grät. Samtidigt frågade hon efter min adress. Jag lovade att skriva till henne. Hennes förnamn var Nicole – efternamnet har jag glömt. Vi brevväxlade – kanske två eller tre brev per år. Jag hade nästan glömt av henne när det en vårdag dök upp ett brev avstämplat i Port-de Bouc i södra Frankrike strax väster om Marseille. Det var från Nicole. Hon berättade att hon slutligen flyttat från styvfadern och nu bodde hos sin moster i en villa nära Medelhavet – 150 meter från en härlig sandstrand. Hon föreslog att jag skulle komma ner och hälsa på henne. Hon påpekade samtidigt att hon fortfarande var *libre* – inte gift eller förlovad, ingen boyfriend.

Det var i samma veva som automatisk telefontrafik introducerades i Europa. Jag lyckades faktiskt hitta mosterns telefonnummer med hjälp av den utländska nummerbyrå i Stockholm. Sent en kväll fick jag kontakt med henne och efter en massa övertalningar från Nicols sida lovade jag att komma på ett kort besök.

Jag hittade med hjälp av SJ:s resebyrå i Göteborg en lämplig tågresa Göteborg – Marseille t.o.r via Paris och Lyon.

Sent en kväll steg jag av tåget i Marseille och hittade snart ett litet hotell på Rue de la Caravelle på en smal gränd nära den stora centralstationen.

Det var ganska sent så jag beslöt att istället ringa Nicole någon gång nästa morgon. Efter att ha intagit en stadig middag i hotellets matsal – jag var utsvulten efter den långa tågresan – förflyttade jag mig till baren i rummet bredvid. Tänkte ta ett glas rödvin ”för att varva ner” innan jag la mig för att sova. Strax efter det jag blivit serverad kom det in tre män i baren. Dom satte sig strax intill mig vid bardisken och beställde alla fatöl. Av deras samtal – på engelska - två med typisk irländsk dialekt - den tredje bröt på franska – förstod jag att dom på något vis var inblandade i något projekt i Afrika. När jag hörde ordet radio operator nämnas flera gånger blev jag nyfiken. Jag kunde inte låta bli att presentera mig själv och samtidigt påpeka att jag var en ”radio operator”. En av männen, kanske i trettioårsåldern med dödsskalletatuering på vänster överarm, presenterade sig och berättade samtidigt att dom var kontrakterade av utbrytarstaten Biafra som *military advisers* vilket innebar att dom utbildade rekryter till *Biafran Army*. Just nu var dom på två veckors ledighet, men skulle återvända till Afrika i övermorgon. På tal om radio operatörer så behövdes omgående radiokunniga operatörer på ön Sao Tome för att hålla daglig kortvågsförbindelse med den provisoriska flygplatsen nära byn Uli i Biafra. Rekrytering hanterades av Nordiska Kyrkorådet som hade ett underkontor i Uppsala.

Alla tre männen uppmanade mig att snarast ta kontakt med kontoret i Sverige. Tidigt nästa morgon beställde jag via receptionen ett samtal till nummerupplysningen i Stockholm. Efter en stunds letande av telefonisten hittade hon numret under Lutherhjälpen på Lidingö. Jag begärde ett nytt samtal till Sverige, fick kontakt med en kvinna på Lutherhjälpen,

som i sin tur kopplade mig vidare till en överste Ljungström, pensionerad från svenska flygvapnet. Efter att ha frågat ut mig i cirka 5 minuter blev jag ombedd att snarast ta mig till Stockholm för ytterligare planering såsom, kontraktskrivning, förskott, flygbiljett etc. Jag kunde inte motstå frestelsen.

Jag ringde aldrig Nicole. Samma kväll satt jag på nattåget tillbaka till Sverige. Jag hörde sedan aldrig något från Nicole.

Resten kan du räkna ut själv - behöver inte trötta ut dig med några detaljer.

- Nej, det var ohysat Johan, men jag antar att i den åldern var du lika ung och dum som jag. Vad hände sedan med alla flygare och hjälparbetare efter Biafras kapitulation

- Av oss tre radiokillar på ön Sao Tome återstår bara två – jag och en tio år äldre kompis bosatt i Varberg strax söder om min hemort. Den tredje – Erik – dog i blodcancer för några år sedan. Jack Frost – copiloten på C-97:an – veteranen från koreakriget - förolyckades två år efter kontraktet i Afrika. Kom med hög fart på en motorcykel på landsvägen norr om New Orleans när han försökte värja för en hund som korsade vägbanan. Peter Knox – vår kapten – dog ej heller i sängen. Efter biafrakonflikten blev han och ett gäng piloter som tjänstgjort i Vietnam involverade i en ”nästan” legal smuggling mellan Brownsvill i Texas och Mexico City. Med en gammal DC-4 – köpt eller hyrd? – fraktade dom färgTV-apparater tillverkade i USA till Mexico. Tullen på elektronikgrejor i Mexico var över 100%. Ingen vettig människa köper en färgTV tillverkad i Mexico. Hur som helst - det hela var helt legalt i USA – exportlicenser och andra papper var helt OK. Så fort man passerat gränsen valde man en helt annan destination än den man uppgivit i *flightplanen* – i allmänt en mindre flygplats där tull och immigration var mutade.

En natt flög Peter som passagerare med en DC-4 från McAllen Texas destination Loma Bonita i Mexico. Det var meningen att Peter skulle tränas för ett nytt ”bolag” – Skytrain´s operation. Planet var lastat med 20 000 pounds av fyrstjärnig Couvosier konjak. Strax före landningen krånglade motor nummer tre. Besättning koncentrerade sig för mycket på att få i gång motorn och ouppmärksamheten resulterade i att man flög in i en högspänningsledning. I ett eldhav som syntes flera mil omkring omkom samtliga ombord. Det berättades att man mörklade en tredjedel av Mexico City i flera timmar.

- Låter intressant Johan. Nu börjar vissa pusselbitar falla på plats – händelser jag grubblat på i många år. Tyvärr måste jag kila nu, men jag hoppas att vi kan träffas igen. Behöver du min hjälp har du mitt telefonnummer. Vilket rumsnummer har du föresten på hotellet.

- Rum, eller rättare sagt bungalow nummer 2. Kom förbi en kväll så skall jag visa dig grejorna och så tar vi en bögare.

- Låter förträffligt. Jag dyker upp – var så säker. *Kwaihere bwana*.

- *Kwaihere*

Fredag, 08-nov-2001

Plats: Hotel Miramar

Efter att ha avverkat några telegrafikontakter och startad mailboxen tog Johan fram Thuraya-telefonen och slog direktnumret till Omar Clement på MOFA.

- *Hallo*.

- *Good morning*, Johan Greenlund here.

- O, god morgon Mr. Greenlund. Hoppas allt är OK.

- Ja allt bara bra. Jag tänkte komma över med modemet och övrig utrustning för att demonstrera

pactor och GlobeMail om det passar.

- Javisst, utmärkt. Be isåfall chauffören att köra dig till *Foreign Mission*. Anläggningen ligger i norra utkanten av Puerto Negro. Chauffören vet säkert vad det ligger.

- OK, när passar det?

- När som helst. Låt mig se – klockan är nu strax tio – vad sägs klockan elva vid huvudentren. Jag skall försöka möter dig där. Tag med något slags id-kort eller ditt pass.

- OK jag kommer.

Efter det att Johan avslutat samtalet slog han ett nytt nummer på Thurayatelefonen, denna gång till Schweiz.

- Fritz Schumacher, *Guten morgen*.

- Fritz, *Good morning*, det är Johan.

- Johan, *Gott sei dank*. Var är du?

- Charlie November.

- OK, jag förstår. Allting väl?

- *Jawohl*, jag behöver din hjälp. Jag skall demonstrera GlobeMail för vildarna. Kan du lägga in några *message* till mig – vad som helst?

- OK. Jag förstår. Jag lägger in några hälsningar och sedan ett mail med attachment. Jag väljer instruktionsmanualen för GlobeMail. Passar det?

- Det blir bra. Jag träffade föresten Patrice Mapulanga igår.

- Fint. Det är killen som verkligen kan hjälpa dig om du råkar i svårigheter. Nu lägger jag in några mail och ett instruktionsmanualen som attachment. *Drei und Siebzig*.

Det tog chauffören en dryg halvtimme att komma fram till den väl bevakade grinden till MOFAs Foreign Mission. Två vakter beväpnade med AK-47:or beordrade Johan ut ur bilen samtidigt som chauffören uppmanades att parkera bilen på en mindre parkeringsplats intill vaktkuren.

- Ert ärende min herre?

- Jag skall träffa Omar Clement.

- Vad har ni i ryggsäcken?

- Modem och en bärbar dator.

- Öppna ryggsäcken

Försiktigt lossade Johan ryggsäcken öppnade snörningen och placerade sin bärbara dator och modemmet på ett vingligt bord inne i vaktkuren efter att en av vakterna först avlägsnat fullklottrade papperslappar, ölburkar och cigarettfimpar från bordsskivan.

- Vad innehåller de här grejorna?

- Komponenter nödvändiga för att radion och modemmet med tillhörande dator skall fungera.

- Fungera hur då? Vi släpper...

- Kan jag få slå en signal till Mr Omar Clement på min mobiltelefon. Han väntar...

- Har ni mobiltelefon? Ta fram den och ge mig den. Vet ni inte att det är förbjudet att ha med sig eller bruka mobiltelefon inom detta område?

Johan tog försiktigt fram Thurayatelefonen ur sitt fodral som var fastsytt på vänster hängsle lätt åtkomligt.

- Det var en rejäl "tegelsten", anmärkte en av vakterna.

- Ja, den har några år på nacken. Har inte haft råd att skaffa någon ny. Vill ni nu vara hyggliga och slå en signal till Mr Clement att jag är här. Han väntar mig.

- Här tar vi inga order av besökare. Var god sitt ner här i vaktkuren så hämtar vi Omar Clement. Vad var ert namn igen, Jonaa vad?

Johan tog fram en penna och skrev sitt namn på en kvarglömd papperslapp på bordet.

En av vakterna reste sig upp och lunkade iväg över gården efter att ha slängt ifrån sig automatkarbinen på en järnsäng med en smutsig madrass i ett av rummets hörn. Under sängen observerade Johan 3 fulladdade magasin tillhörande automatkarbinerna. En tjockt lager damm och spindelväv täckte magasinerna. Att förvara magasin full med patroner är ingen bra ide. Efter en tid mattas fjädern ut och kommer inte att pressa upp patronerna i loppet. Många eldavsbrott förorsakas just av "uttröttade" fjädrar. Slappa rutiner tänkte Johan, men inget förvånade honom numera när det gällde Costa Negras myndigheter eller militär.

- Vad har ni i fickorna? frågade den kvarvarande vakten.

- Töm fickorna förresten och lägg innehållet här på bordet!

Johan gjorde som han blivit tillsagd. Upp kom schweizerkniven, några tusenlappar i lokal valuta och fyra endollarsedlar.

- Vet ni inte att det är förbjudet att inneha främmande valuta i det här landet – i synnerhet amerikanska dollar. Alla *foreign exchange* skall växlas till lokal valuta i centralbanken senaste tre dagar efter ankomst.

- Förlåt, men det är ju din julklapp, mumlade Johan och räckte över två sedlar till vakten.

- Min kollega då?

- Tänkte lämna över presenten personligen, men, hur som helst här är din kompis julklapp, sa Johan och räckte över de två sista sedlarna.

Efter drygt tio minuter uppenbarade sig den andra vakten i dörren.

- *Please come with me Mr Greenlund and welcome.*

Det tog Johan drygt en timme att demonstrera Pactor-modemet för Mr Clement. Johan hade förberett besöket genom att ta reda på vilken typ av transceiver som fanns tillgänglig och tagit med en lämplig interconnectionkabel.

Efter att ha kontaktat Gatewayen i Geneve och fått det långa testmeddelandet från Fritz och sänt en kort hälsning som prov till Omar Clements Internet E-mail adress bad Johan att transceivern skulle ställas in på en frekvens på 16-MHz.

- Vad händer nu? Undrade Omar.

- Den här frekvens tillhör UNHCR och jag tänker nu försöka kontakta deras kontor i Baghdad med SITOR. Om jag inte minns fel är deras selcal (id), HCIB (HC Iraq Baghdad).

Efter att Johan knappat in de fyra bokstäverna plus "enter" började modemet "ropa" och en röd lysdiod blinkade i takt med varje sändningspaket.

- Kan ta någon minut innan det "nappar", anmärkte Johan.

- Troligen scannar man fem eller sex olika... där har vi dom. Nu trycker jag på "dollarstecknet" så får vi deras namngivare.

HCR Baghdad Ga+?

- OK, nu avslutar jag kontakten illa kvickt. Vill inte avslöja att vi varit inne på deras kanal. Detta är ju inte riktigt "rumsrent".

- Mr Greenlund, jag är imponerad. Jag ämnar att snarast ta kontakt med fabrikanterna av detta modem så att vi kan evaluera de tekniska specifikationerna. Därefter avser jag att implementera systemet till en början här på MOFA och på 5 av våra ambassader i Europa och Asien för noggrann utvärdering. Hur får jag tag i fabrikanterna för ev offert o s v?

- E-mail adressen gav jag Mr Clement för några dagar sedan så det är bara att begära offert av

Fritz Schumacher i Zuerich.

- Och vem hjälper oss med installation och utbildning av personalen eller operatörerna som skall sköta kommunikationen.

- Tål att tänkas på, jag kan nog skramla fram några namn ur min bekantskapskrets...

- Varför inte Mr. Johan?

- Skall fundera på saken.

- Fundera inte för länge. Tänk på allt jag hjälpt er med. Tack för besök och intressant demonstration. Om ni behöver min hjälp så tveka inte att slå mig en signal.

Torsdag, 22-nov-2001 0930

Plats: Hotel Miramar hotell

Johan höll just på att avsluta sin andra kaffekopp när Fatima från receptionen uppenbarade sig vid hans bord.

- Telefon till Mr Johan. Jag tror det är postkontoret! Du kan ta telefonen vid kyparens disk.

Vad f-n vill du, tänkte Johan.

- Johan Greenlund *speaking*.

- *Good morning* Mr Greenlund. Är 83 er postbox?

- Ja det stämmer.

- Postboxen är översvämmad med färgglada brev och frimärken från USA, Japan – ja hela världen. Vi har lagt de kuvert vi inte fått plats med i en säck som nu också är fylld till hälften. Föreslår att ni snart kommer ner hit till postkontoret och hämtar er post. Det vore kanske bäst att ni hyr en s k *private bag* istället för box eller också får ni vittja er postbox varje dag.

-Tack för hjälpen. Jag kommer och hämtar mina brev så fort jag fått tag på hotellets chaufför.

Det tog inte lång tid att hitta Ibrahim halvliggande i baksätet i hotellets taxi och som vanligt fördjupad i *The Nation*. Väl framme vid postkontoret bad Johan Ibrahim vänta, tog med sig sin sjösäck och gick in på postkontoret.

-Det var hemskt vad min herre tycks vara populär om man får döma av alla ankommande brev, anmärkte en av sorterarna bakom disken.

- Så här mycket inkommande korrespondens har vi aldrig varit med om – inte ens när Brigit Bardot besökte landet strax före *independence*.

Efter att ha hjälpt sorterarna att tömma samtliga brev i sjösäcken och räckt över var sin tiodollarsedel till de båda tjänstemännen, tackade Johan för god service.

- Jag kommer att lämna in den här säcken i eftermiddag så ni kan lägga samtliga brev i den och strunta i box nr 83. Ring mig på hotellet när säcken är nästan fylld.

- Skall bli min herre. *No problem*, sa en av sorterarna och gjorde honnör.

När Johan slängde in den nästan fulla säcken i baksätet spärrade Ibrahim upp ögonen med stor förvåning.

- Vad i h----e Mr Johan. Är alla breven till er?

- Ja, det är svar - offerter på ett byggprojekt i Europa.

Efter att ha tagit med sig sjösäcken in på rummet, låst dörren och dragit för gardinerna började Johan det tidsödande jobbet att öppna kuverten. Samtliga innehöll QSL-kort plus en tio- och femdollarsedel, många enbart en tjugodollarsedel, troligen på grund av brist på växel. Med hjälp av Pactor-programmets automatiska logbook, markerade Johan alla de kontakter som svarat med brev och dollarsedlar. Att pricka av alla Pactor-kontakterna via radion tog hela förmiddagen och en bit in på eftermiddagen med en undantag för en välbehövlig lunch i hotellets matsal.

Efter att ha omvandlat log-filen till ett Word-document med de stationer som skickat direkt-radio-vykort började Johan manuellt lägga in de stationer som svarat på telegrafi-kontakterna i samma Word-document. Vid sjutiden var allt klart och pengarna grovt räknade till strax under niotusen dollar. Efter att ha låst in sedlarna i rummets gästkassaskåp satte sig Johan ner och började författa ett lämpligt e-mail till James Lawson:

TO: jameslawson@fastmail.com
CC:
BCC:
SUBJECT: QSL-cards containing "green stamps"

Attachment: ✉ **callsign.qsl.doc**

Dear Mr. Lawson,

Today, 22-November, received thousands of letters containing radio-postcards and the agreed "fee". Total amount obtained is almost US\$ 9,000!

Keeping the money in a very safe place.

Attached, please find a list of callsigns entitled to receive radio postcards from Costa Negra.

Regards
Johan

Efter att ha avbrutit den automatiska Pactor trafiken på 21-MHz bandet där utrustningen numera stod och "malde in" kontakt efter kontakt valde Johan en lämplig frekvens för att sända sitt e-mail och eventuellt ta emot lagrade meddelande från Geneve. Efter 5 minuter var det hela avklarat och två nya meddelande mottagna – det ena från Johans hustru som undrade hur "jobbet" gick och den vanliga frågan; när kommer du hem? - Philip, personalchefen, har hört av sig några gånger...

Efter avslutad trafik med UNSWIGEN i Geneve valde Johan den överenskomna Pactor-frekvensen på 14-MHz eftersom klockan nu hade blivit nästan åtta på kvällen. Dags för ett glas rödvin med en T-bone stek tänkte Johan, låste omsorgsfullt rummet och styrde kosan mot hotellets resturang

En timme senare:
Johan hade just avslutat huvudrätten och begärt in fruktsalad som lämplig avslutning när Thurayatelefonen ringde.
Slår vad om att det är Lawson tänkte Johan när han lossade telefonen från fodralet på hängslet.
- *Yes, Johan speaking.*
- *Hello Johan, Lawson here. I just got your E-mail. Congratulation, good job.*
- *Yeah, thanks.*
- *Du är väl försiktig med pengarna – jag menar, hur förvarar du sedlarna? Har hotellet någon strongbox?*

- Nej, tyvärr inte. Jag är tvungen att använda mig av kalsongknepet. Förvarar sedlarna längst ner i tvättsäcken med "smutsiga" underkläder. Säcken är inlåst i garderoben.

- Varför har du inte hyrt bankfack. Jag hade det intrycket att du var förutseende för sådana här situationer.

- Litar ej på någon bank här. Det ryktas om att både presidenten och chefen för MOFA har dubbelnycklar till samtliga bankfack i huvudstaden. Om någon utlänning hyr ett fack informerar banken dessa båda personer. Jag har som ytterligare säkerhetsåtgärd riggat ett larm i garderoben. En mikroswitch i dörren aktiverar en GSM mobiltelefon så att min Thurayatelefon avger en serie tonstötter var jag än befinner mig – åtminstone inom stan.

- Genialiskt Mr Greenlund. Jag litar på dig. Ännu en gång – grattis till ett bra jobb. *Goodbye*.

Samma dag.

Så fort Lawson avslutat samtalet med Johan, letade han upp Harry Dunbars nummer i telefonens *phone book*, tryckte på *Yes* och hade Harry i andra ändan efter att ett antal ringsignaler gått fram.

- Harry, hej, det är Eddie.

- OK Eddie, hur går det?

- Bra, till och med mycket bra. Har just kommit tillbaka från Bahamas. Svensken har kört in nästan *ninethousand bucks*. Fick e-mail och snackade sedan med honom direkt i telefon.

- Det var som f-n. Fortsätter det här blir det ju mer pengar än vad vi räknat med. Men ett problem återstår fortfarande – hur i h-----e kommer vi åt stålarna? Inte tänker du väl dela med svensken.

- Nej, nej. Han har ju föresten alldeles för hög lön – pengar han aldrig kommer att kunna utnyttja när vår plan är slutförd. Den dumme f-n berättade föresten hur han förvarar pengarna – i en tvättsäck inlåst i en garderob med ett larm bestående av en mobiltelefon.

- Varför inte bankfack?

- Påstår att myndigheterna har dubbelnycklar till alla bankfack och "kollar" innehållet hos alla utlänningar. Stämmer säkert. Tvättsäcken är kanske inte så dumt. Vem f-n misstänker en säck med nedsmutsade kalsonger? Nu när vi känner till larret är det ju enkelt att skruva bort gångjärnan på dörren, öppna den i "fel" sida och knipa av trådarna till mikroswitchen.

- OK Eddie. Börja förbered – ja du vet vad jag menar. Vi har bara drygt en månad på oss.

- Var är du nu föresten?

- Lägenheten, utanför Orlando.

- Ok, var försiktig. Du vet att många telefoner har nummerpresentation.

- Jag vet, men inte hans mobiltelefon.

- Var inte så säker. Nästa gång du ringer honom använd då din *cellphone*.

- OK chefen, *bye*

Fredag, 23-nov-2001 0915

Plats: Hotel Miramar

Efter att ha intagit sin frukost sökte Johan upp Ibrahim sysselsatt med att tvätta hotellets bil.

- *Morning Sir! Where to?*

- *Morning Ibrahim. Downtown, Barclays bank.*

- *Why not Grindslay, som Massa besökte häromdagen?*

- *No, Barclays it is. Let's go!*

Väl framme vid banken bad Johan chauffören parkera på den skuggiga sidan av gatan.

- Det här kan ta lite tid Ibrahim. *Make yourself comfortable*
- *OK*

Efter att ha sökt upp avdelningen på banken för *Foreign Transfer* överlämnade en ovanligt sur tjänsteman bakom ett dammigt glas ett formulär att fyllas i.

- Det gäller åttatusen dollar, amerikanska, till en bank i Caribbean...
- Läs, uppmanade tjänstemannen och pekade med ett smutsig finger längst ner på blanketten.

Nu upptäckte Johan flera rader finstil text där det stod att speciellt tillstånd fodrades för att exportera mer än motsvarande USD 50. Dessutom måste växlingsnoter eller andra dokument som tydligt visade hur pengarna en gång kommit in i landet visas upp.

Johan tackade surpuppan bakom glasrutan, bad om ytterligare en blankett och väl ute på gatan satte han sig på en uteservering och beställde en kall Stella.

Medan han smuttade på ölen tog han fram sin mobiltelefon, letade upp Omar Clement phoneboken och hade Omar nästan omedelbart i andra ändan.

- *Good morning, Omar, I am Johan.*
- *Oh, good morning Johan, how are you?*
- *I am OK, thanks. I need your help.*

- Jag fick just ett e-mail från min syster att vår mor måste in på ett servicehem snarast. Det kommer att kosta oss en del pengar. Jag måste därför omedelbart överföra en större summa pengar till vårt gemensamma bankkonto.

- Pengar, hur mycket gäller det?
- Omkring åttatusen dollar!
- Jesus Christ, hur har denna summa kommit in i landet?
- Jag hade med mig resevaluta, resecheckar i USD.
- Är dom deklarerade när Mr. Johan gick genom tullen.

- Ja och nej. Jag visade upp dom i tullkontrollen men man var inte intresserad av resecheckar. Fick intrycket att man kunde föra in obegränsat med valuta i denna form.

- Ja det är nog så – typiskt dessa tjänstemän – tillsatta av presidenten – *a useless rotten bunch of illiterate bastards!*

- Kan Mr. Clement hjälpa mig. Jag har med ett formulär från banken där en massa frågor ställs och att det fodras *permission* att föra ut mer än motsvarande USD 500.

- Jag vet inte. Det är ju inte riktigt mitt bord som chef för MOFA.

- Jag har en känsla av att MOFA då och då gör upphandlingar i USA och Europa och då rör det sig nog om betydligt högre summor. Vem godkänner att dessa belopp får föras ut?

- Jo, det är riktigt. MOFA har en egen budget som bara jag är ansvarig för – men Mr. Johan är inte MOFA.

- Riktigt, men Mr. Clement står ju i begrepp att snart inhandla både radiotransceivrar och modem för ert påtänkta diplomatiska nätverk. 8 000 är ju struntsumma och ni behöver snart en tekniker som både installerar och lär upp berörd personal som...

- Ursäkta mig, det gäller alltså 8 000 en enda gång.
- Nej, jag kommer att överföra mera – kanske om en månad, eller strax före jul.
- OK, kom upp på mitt kontor på måndag – ej före klockan tio. Jag skall se vad jag kan göra. Glöm inte att ta med ansökningsblanketten. Jag hör av mig – jag slår en signal.

- *Tack and have a nice weekend!*

Söndag, 25-nov-2001 kl 1100

Plats: Miramar hotel

Efter att ha avverkat några kontakter med telegrafi på 28-MHz och sedan ställt om utrustningen till Factor-teleprinter på samma band och kontrollerat att allt fungerade tog Johan en promenad bort till kafeterian där han beställde en iskall öl.

Amatörtrafiken hade på sista tiden gått ovanligt bra. Kanske det berodde på att vinterkonditionerna började sätta in eller hade ryktet via QST och andra tidskrifter spritt sig att E8CN regelbundet var i gång på vissa fasta frekvenser.

I vilket fall som helst fortsatte kontakterna att ”trilla” in i logboken.

- Snart dags att vittja säcken på postkontoret igen, tänkte Johan.

Samtidigt hade han börjat grubbla över denne James Lawson, alias Edward Johnson. Vad var han egentligen ute efter? Pengar, makt eller vad? Kommer han att fullfölja sina löften att dela med sig av ”radiokontakt-pengarna”? Efterlyst av Interpol? Varför har han inte blivit arresterad för länge sedan? Omöjlig att hitta...

Plötsligt fick Johan en ide. Sista samtalet från Lawson hade låtit annorlunda utan det annars vanliga ekot. Lawson hade uppgivit att han ringt från Bahamas eller hade han inte det? Thurayatelefonen registrerar de sista 10 mottagna och uppringda numren oberoende av vad de kommer ifrån. Det tog inte lång tid att hitta gårdagens samtal från Lawson. Landskoden var en 1:a, USA, och riktnumret började på en fyra, vilket tydde på någonstans i sydöstra USA - kanske Florida. Nu började nyfikenheten på allvar ta över. Inom några sekunder hade Johan fått kontakt med *nummerupplysningen utlandet* i Sverige.

- Hej, kan du tala om vilken stad i USA som har riktnummer 407 och första siffran efter riktnumret en femma?

- Ett ögonblick... Winter Park, Florida

- Tack. Kan du också tala om vem som innehar det här abonnentnumret i samma riktnummerområde?

- Vänta – nej numret är *unlisted* d v s hemligt. Jag är ledsen.

- Tack i alla fall.

Efter att ha funderat ytterligare en stund beslöt Johan att försöka en annan möjlighet, en gammal FN-kompiss från tiden i Thailand i början av 80-talet. Lennart Bergfors var numera anställd som radiooperatör hos Interpol på Kungsholmen. Han borde vara rätte mannen att kunna snoka reda på mer om James Lawson eftersom han var efterlyst.

I sin anteckningsbok fanns Lennarts hemmanummer och ett nummer till jobbet. Johan beslöt att först pröva Lennarts privata telefon. Johan hade tur, efter 4 signaler svarade en välkänd röst med en anstrykning av dalamål.

- Bergfors.

- Johan Greenlund i mörkaste Afrika.

- Johan, va i h----t. Kan du inte hålla dig väck från svartingarna? Kommer du ihåg plåtskjulet i Aranyapratet där vi brukade ta en eller två pilsner på kvällarna?

- Ja, hur kan man glömma Thailand. Lennart, jag behöver din hjälp och det kan resultera att jag hjälper din firma.

- Förklara. Gäller det jobb i något yxland kan jag inte komma ifrån. Får numera ingen tjänstledighet.

- Nej, det gäller att spåra ett telefonnummer eller rättare sagt numrets adress - exakta platsen i Staterna. Om du tar kontakt med kollegerna i Washington så antar jag att det blir lätt som en plätt. Jag har numret här inklusive *area code*.

- Johan, det kan jag inte - hur gärna jag än vill hjälpa dig – det vet du.

- Karlen heter Edward Johnson och går under namnet James Lawson. Enligt uppgift, om jag får tro min källa, är han efterlyst av Interpol. Hans telefonnummer är hemligt, men när han ringde mig igår kom numret upp på displayen på min Thurayatelefon. Jag tror inte han var medveten om att alla inkommande samtal, numren presenteras på denna telefon.

- Hm, vad sa du han hette – jag menar hans riktiga namn.

- Edward Johnson, telefonnummer 407 555 6521. Uppgifter ger gällande att han förskingrat en större summa pengar för en israelisk firma. Det första jag vill ha bekräftat är att han verkligen är efterlyst.

- OK, Johan, jag kan inte lova något men jag skall se vad jag kan göra. Hur når jag dig?

- Tack Lennart. Här är min e-mailadress och mitt mobile nummer. Glöm inte av att det kanske är jag som gör Interpol en tjänst!

- OK, Johan. Du skall få ett besked, det lovar jag, ha det.

- Det samma – hej.

Tisdag, 27-nov-2001, förmiddagen

Plats: Hotel Miramar

Eftersom inte Johan hört något från Omar Clement under hela måndagen, beslöt han att ringa upp Omars direktnummer.

- *Hallo.*

- *Good morning, this is Johan. How are things going?*

- *Oh yes, morning. I am sorry, I was extremely busy yesterday*, men tillståndet att föra ut obegränsat – nästan obegränsat - med pengar är klart och undertecknat av mig men jag har satt som tak 1 miljon USdollar. Nu hoppas jag att Mr. Johan ställer upp den dag vi behöver hjälp med vårt diplomatiska pactor nät.

- Tack, jo när det är aktuellt skall jag se vad jag kan göra. Det räcker att jag håller en intensivkurs i installation och programvaran. När kan jag hämta intyget?

- Kom helst före lunch. *Welcome!*

Det tog Johan en dryg halvtimme att sortera och packa ner alla sedlarna i en stor ryggsäck. När han var klar gick han ut på parkeringen där Ibrahim troget väntade med hotellets bil. Ibrahim hade en timme tidigare fått en förvarning om den förutstående resan.

- *Yes, Mr. Johan, where?*

- *Yachtclub.*

- *Yachtclub?*

- Ja, gör nu exakt som jag säger.

- OK.

När bilen var cirka 100 meter från den stora grinden till yachtklubben beordrade Johan Ibrahim att göra en kvick u-turn och köra in mot centrum av Puerto Negro. Under tiden hade Johan hållit skärpt utkik bakåt och försäkrat sig om att ingen följde efter. Den trånga gränden ner till yachtklubben var nämligen en återvändsgata.

- Nu kör vi till MOFA, Ibrahim.

- OK, inte för att jag begriper vad Massa är efter och jag vet att det lönar sig inte att fråga.

- Rätt tänkt Ibrahim.

Det tog en dryg halvtimme att besöka Omar Clement på MOFA, utväxla de obligatoriska artighetsfraserna hur familjen mår etc och slutligen få det viktiga utförelsetillståndet.

När allt var klart beordrade Johan chauffören, som passat på att ta sig en tupplur, att köra en

sightseeingrunda på stan och sedan till Barclays bank.

- Kan man lita på detta Massa?

- Ja, som vanligt.

Återigen höll Johan utkik bakåt för att förvissa sig om att inget fordon skuggade hotellets bil. När de väl var framme vid bankens parkeringsplats bad han Ibrahim att försöka få en plats så nära ingången som möjligt. Så fort Ibrahim parkerat bilen grep Johan ryggsäcken, stegade kvickt in i bankens vestibul, tog rulltrappan upp till andra våningen där samma surpappa härskade bakom disken till *Money Transfer*.

- *Good morning Sir. I want to transfer some money to my bank account in Cayman. Yes – I got the permission.*

- *Good morning.* Låt mig titta på utförseltillståndet. OK, ser ut att vara i sin ordning. Fyll i det här formuläret. Var noga med clearings- och kontonummer. Under bankens adress bifoga om möjligt också Faxnummer och E-mail. Hur mycket gäller det?

- Omkring åtta tusen amerikanska dollar.

- Inga problem. Hur tänker ni betala?

Johan pekade på sin ryggsäck.

- Med fem, tio och tjugo dollarsedlar. Jag har sorterat pengarna i tre packar.

- *Jesus Christ*, tur att vi har en elektronisk sedelräknare.

Det tog banktjänstemannen en dryg kvart att räkna sedlarna.

- Här finns 8,750 dollar Sir.

- Då överför vi den summan, tack

Fredag 30-nov-2001, kl 0615

Plats: Hotel Miramar

Johan vaknade av att Thurayatelefonen envist började tuta. Va f-n nu då, har jag satt telefonen på ringning – nej det är ju någon som försöker nå mig – måste vara en felringning.

- Hallå

- Ja hallå själv Johan. Här Lennart Bergfors...

- Vet du vad klockan är Lennart?

- Ja – lite över åtta

- Men inte här. Här är klockan kvart över sex. Det här landet ligger en timme efter GMT.

- Ursäkta Johan, det tänkte jag inte på – men hur som helst – jag har en del nyheter om Edward Johnson.

- Go ahead, Lennart. Jag lyssnar.

- Namnet James Lawson är okänt för oss men Edward F. Johnson är efterlyst för – tyvärr har jag tystnadsplikt så jag kan inte uppge mera. Telefonnumret du gav mig är mycket riktigt hemligt, men genom våra samarbetspartner har vi fått fram att numret tillhör James Lawson boende på 511 East Windsor Drive, Winter Park, FL.. Vi har haft våra kollegor som tittat närmare på huset som beskrivs vara en medelstor lyxvilla i slutet av en återvändsgränd. Villan tycks f n inte vara bebodd, inga personer har under de tre sista dyggen observerats gå in eller lämna huset. Om denne James Lawson verkliga namn är Edward F. Johnson har du gjort Interpol en stor tjänst i efterspaningarna. Kan du ge en någorlunda beskrivning på James Lawson? Var och när har du träffat honom?

- London, för ungefär 3 veckor sedan. Ser ut som en turk – gråsprängt mörkblont hår – inget skägg men en tangorabatt modell Clark Gable. Ganska lång och jag gissar han är i fyrtiofem års åldern. Stämmer beskrivningen med er efterlysning?

- Jag är åter igen förhindrad att kommentera detta – jag är ledsen Johan.

- OK Lennart, du skall ha mycket tack för det du har gjort för mig – eller kanske för Interpol.
- Johan, vill du vara hygglig och rapportera till oss nästa gång han ringer och du ser att det är från huset i Winter Park.
- Jag skall tänka på saken. Tack ännu en gång. Hej.
- Hej.

Måndag 10-dec-2001

Plats: Hotel Miramar

Efter att ha hämtat en nästan full säck på postkontoret bad Johan Ibrahim att köra och parkera bilen vid ingången till Barclays bank.

- Igen, Massa?
- Ja.

Den här gången var surpuppan bakom glasrutan på *Money Transfer* förvandlad till idel solsken. Det var tydligt att chefen för MOFA, Omar Clement, hade stor respekt med sig, eller också var man rädd för repressalier om man gick emot säkerhetstjänsten.

- *Welcome Mr. Greenlund. What can I do for you this beautiful morning?*
 - Börja med att räkna de här sedelbuntarna.
 - Skall bli – föresten har Mr. Greenlund egen sedelpress? Varför inte börja trycka hundradollar sedlar istället för de här små valörerna?
 - Nej, jag vill att banken skall få växelpengar.
- Det tog exakt 18 minuter att räkna pengarna den här gången.
- *Seven-thousand eight-hundred and fifty-five*, inte dåligt.
 - OK, jag överför 6,855 – samma konto som förra gången. För resterande tusen dollar vill jag ha i tio hundradollar sedlar.

Tisdag 18-dec-2001

Plats: Hotel Miramar

- Medan Johan intog sin frukost i hotellets matsal såg han hur Fatima i receptionen började vinka åt honom.

- Telefon till Mr. Greenlund. Det är posten.
- Jag vet vad det gäller. Säg att jag kommer så fort jag ätit färdigt.

Den här gången innehöll säcken 14,350 dollar. Johan överförde hela beloppet till sitt konto på Cayman eftersom han f n ej hade behov av mera kontanter.

Samma kväll satte sig Johan ner och skrev ett kort E-mail till James Lawson där han berättade att närmare 31,000 US dollar nu var bärgade och i säkert förvar. Det sista var ju absolut med sanningen överensstämmande. Samtidigt passade Johan på att fråga om det trots allt inte vore klokt att förlänga hans kontrakt med ytterligare en månad d v s hela januari månad ut.

Tisdag 18-dec-2001 kl 1315 lokal tid

Winter Park, FL

- Det var som f-n, mumlade Edward Johnson när han läst igenom Johans E-mail och grep telefonen.
- Harry, det är Eddie. Jag har mer goda nyheter.
- Låt höra Eddie.
- Vår man i Afrika har kört in omkring 31,000 bucks och det bara ökar och ökar. Han föreslår en förlängning på en månad.

- Ja, både ja och nej. Vi måste bärga pengarna och fixa honom strax efter nyår. Det gör ju i och för sig inget om han går i tron att han skall fortsätta. På sätt och vis försäkras vi ju oss om att han inte får för sig att smita med stålarna.

- OK Harry. Jag ringer honom i kväll – nej föresten – det är sent i Costa Negra. Jag slår en signal i morgon. Hej.

- Bye.

Onsdag 19-dec-2001 kl 1620 lokal tid

Plats: Miramar Hotel

Johan hade just kommit ut ur duschen när hans Thurayatelefon pep igång.

- *Good afternoon, Johan here.*

- *Good morning from the Bahamas, Lawson here.* Gratulerar till de intjänade slantarna. Inte dåligt.

Johan kastade en blick på Thurayatelefonens fönster som visade telefonnumret i Winter Park, Florida. Han ljuger som en häst travar tänkte Johan.

- Tackar, men det går som smort. Pactor-programmet klarar det mesta. Behöver inte lyfta ett finger – jag menar det enda jag lyfter är den tunga säcken med ankommande post.

- Ja det måste bli en hel del. Vad jag inte förstår är hur du förvarar alla dessa tusentals fem, tio och tjugodollarsedlar. Får du plats i rummet?

- Inga problem Mr. Lawson. Har en ”kompiss” på National Bank som behöver växel. Jag omvandlar allt till hundradollarsedlar.

- Och allt går i tvättsäcken i garderoben?

- Just det Mr. Lawson.

- *Anyway*, vi har beslutat förlänga ditt kontrakt till januari månads utgång.

- Låter bra. Då förväntar jag mig ett förskott på 15,000 dollar – skall vi säga senast den 25:e.

- Kan vi inte förskottera dig genom att du tar femton tusen i kontanter från radiokontaktvykortet?

- Nix. Av två skäl. Kontanterna skall ju delas upp på tre poster enligt vår överenskommelse i London. För det andra; hur får jag ut pengarna i kontanter. Det fodras tillstånd att föra ut större belopp i utländsk valuta än motsvarande USD 50.

- OK, du vinner igen – som vanligt. Vi sätter in 15,000 den 25:e

- Tack, *and good afternoon from Costa Negra.*

Efter avslutat samtal slog Edward Johnson kvickt Harry Dunbars telefonnummer på sin bärbara.

- Harry, det är Eddie igen. Hur går affärerna?

- Bra, vi har sålt för mer än 6,000 bucks denna månaden. Det är den nya Woodken radion som går åt som smör. Kanske borde vi skicka en proffsfotograf till Costa Negra så vi kunde få in en helsidesannons i alla radiotidningar...

- Harry det går inte. Hör här. Han kommer att köra in minst sextiotusen dollar före årsskiftet och han har just berättat att det inte går att föra ut pengar ur landet. Vi har honom som i en liten ask. Jag har redan gjort upp med två ”uppbördsmän”, Enrico och Fernandez – två exil-kubaner från Miamis undre värld. Bägge mulatter och kommer p g a hudfärgen ej dra någon uppmärksamhet åt sig. Föreslår att dom tar sig in i landet via Mali.

- Och hur tar dom sig ut – jag menar med alla pengarna?

- Lätt som en plätt Harry. Stora delar av gränsen mellan Costa Negra och Mali är så gott som obebakad. Detta p g a att Costa Negras myndigheter koncentrerar sin gränsbevakning mot Liberia och Sierra Leone där konflikter pågår. Väl inne i Mali med pengarna i kontanter är det

bara att beställa en taxi i Bamako och beordra chauffören att köra in i Burkina Faso. Gränsen mellan dessa två länder är helt öppen när det gäller pengar eller varor. Båda länderna tillhör ju den västafrikanska monetära unionen. I Ouagadougou, huvustaden i Burkina Faso, finns den centrala huvudbanken för hela regionen. Där kan man med lätthet överföra vilket belopp som helst till banker i västvärlden.

- Hur blir det med hans kontrakt?

- Jo, jag har förlängt hans kontrakt en månad och lovat att sätta in en månadslön i förskott den 25:e, men det sista kan han titta i månen efter. Han kommer ju aldrig få nytta av pengarna när våra planer går i lås. Synd bara att hans november- och decemberlönen går åt helsicke för oss.

- När hämtar våra ombud pengarna?

- Jag tror det blir lämpligt några dagar före nyår.

Onsdag 19-dec-2001 kl 1015

Plats: Parkeringen Miramar hotel

- *Salaama Ibrahim*. Läget?

- *Aleik Salaam*, Massa. Varthän idag?

- *MOH, Ministry of Health*

- Häsovårdsministeriet?

- *Yes*, du hörde rätt!

- Inget förvånar mig längre Massa, sa chauffören när han samtidigt backade ut från parkeringen

Johans besök varade i nästan två timmar. Under tiden hade Ibrahim hunnit läsa mer än halva *The Nation* och fridfullt somnat in med nackstödet som huvudkudde.

- Tillbaka till hotellet – nej föresten – jag bjuder på en kall dricka på yachtklubben.

- *OK Massa, thanks!*

Fredag 21-dec-2001 0930

Plats: Miramar Hotel

Så fort Johan hade avslutat sin frukost gick han bort till parkeringsplatsen Ibrahim satt som vanligt och läste dagstidningen när Johan efter den vanliga hälsningen satte sig bredvid chauffören.

- Jaha, vad tänker Massa besöka idag. Det är ju en överraskning varje gång jag kör Massa.

- Idag skall vi besöka *Amin Security*, dom som tillverkar stålgrindar och säkerhetsgaller för dörrar och fönster. Vet du var dom håller hus?

- Javisst. Det är i ändan på Seko Thoure Road. Ägs av en libanes eller en arab. Oss emellan sagt Massa – ägaren Mr. Habib Abu Issa - en skum och opålitlig typ.

- Men han gör bra järngrindar?

- Ja, det gör han säkert

Det tog en kvart att köra till den angivna adressen. Verkstad och kundmottagning var inrymda i en röd tegelbyggnad. Johan bad chauffören parkera vid trottoarkanten och steg ur bilen.

- Vänta här så länge. Jag är strax tillbaka.

- OK, Massa.

När Johan efter att ha knackat steg in på kontoret möttes han av ett en liten fet man i fyrtioårsåldern som just höll på att hålla upp te från en kanna som balanserade på en hylla med travar av papper och pärmor.

- Mr Abu Issa?

- *Aiwa* – ja.
- *Salaam Aleikum*
- *Aleikum Salaam. Chai Tea?*
- *Shukran*
- *You speak Arabic?*
- Nej bara några få artighetsfraser.

Efter att ha hållt upp ett glas med te till Johan och erbjudit den enda stolen satte sig Abu Issa på bordskanten efter att först föst undan en trave med papper.

- Och vad har min herre på hjärtat? En ny grind eller dörr till en villa?
- Ingenera. Jag behöver pengar, mirandos.
- Ja vem behöver inte det i dessa dagar.
- Jag erbjuder amerikanska dollar som ni säkert är i behov av.
- Får jag fråga en sak; vem har gett er mitt namn och adress och vem påstår att jag behöver dollar?

Araben var nu märbart irriterad.

- Ni har en bror som jobbar som kypare på Miramar hotell eller hur?
- Jo det stämmer.

Jag fick ett litet gott råd av er bror för drygt en månad sedan. Jag gissar att ni måste importera en hel del svetselektroder och stålvaror. Detta kan ni inte betala i mirandos. Enligt säkra källor kan ni bara handla årligen för ett begränsat belopp av utländsk valuta. Alltså en verkstad av denna storleken med en ansevärd omsättning kan säkert ha nytta av lite extra gröna sedlar.

- Hur mycket gäller det? Abu Issa var åter på gott humör.
- 800, åtta nya, ovikta hundradollar sedlar. Vad bjuder ni?
- 250, det är en bra kurs.
- Ja för er, men inte för mig. Jag vill ha 320.
- 320! Ni är inte klok. Jag kan sträcka mig till 280 – inte ett cent mera.
- Den kursen betalar vilken supermarket eller bensinstation som helst. Vi säger väl 300 - ett lätt belopp att multiplicera med.

- OK – 300. Men hur vet jag att ni inte är en valutaspion utsänd av centralbanken? Det är fängelsestraff för den här typen av affärer.

- Jag kan ställa samma fråga Mr. Abu Issa – hur vet jag att ni inte är anställd av myndigheterna för att få fast svartväxlare. Jag förmodar att belöningen är stor för den medborgare som lyckas snärja en utlänning som fifflar med valuta?

- OK, jag får väl lita på er. 800 dollar sa ni – det blir 240,000 mirandos.

Abu Issa gick fram till ett inmurat kassaskåp som han öppnade med både nyckel och kombinationslås efter att ha stuvat undan en massa tomma kartonger som blockerade kassaskåpet. Ur skåpet plockade han fram 24 stycken sedelbuntar med gummiband runt varje knippe.

- Varje bunt innehåller tiotusen mirandos, sa araben samtidigt som Johan började räkna och stoppa ner sedelbuntarna i sin ryggsäck.

- Stopp – ett ögonblick Mister. Var är de åtta hundra dollarna?
- I gott förvar på mitt hotell.

- Ni tror väl inte att jag är så dum att jag släpper iväg er med mina pengar innan ni betalat?

- Och – ni tror väl inte att jag är så dum att jag betalar utan att ha räknat varje bunt och kontrollerat att det inte ligger vikta tidningspapper i buntarna istället för sedlar. Lyssna nu -och lyssna noga Mr. Abu Issa. Om valutapolisen haffar mig strax utanför på gatan med 240 tusen

kommer dom att med största säkerhet göra en räd hos er och vad hittar dom i utländsk valuta – inget. När jag kommer med de 800 dollarna i morgon och polisen av en händelse kroppsvisiterar mig uppger jag bara att jag är på väg till banken för att legalt överföra beloppet till mitt bankkonto i Europa. Jag har nämligen skriftligt tillstånd att skicka pengar utomlands. Att jag är på väg hit imorgon innan banken öppnat är för att beställa en gallergrind för mitt hus i Gibraltar är inget konstigt.

- OK, Mister främling – det köper jag – men hur vet jag att ni inte sticker med pengarna och ger f-n i att betala i morgon?

- Här är min garanti, sa Johan och tog av sig klockan, inköpt i Dubai för mindre än femtio dollar, och räckte araben.

- En Rollex – inga dåliga grejor.

- Ja den bör vara värd mer än 240 tusen mirandos

- *OK Mister, chai, tea?*

- *Aiwa, why not.*

Efter tre koppar te och med ett löfte att återkomma i morgon skildes Johan och Abu Issa som bästa vänner.

- *Mass salaama.*

- *Mass salaama Mister.*

När Johan kom tillbaka till sitt rum på hotellet satte han sig ner och räknade pengarna i varje sedelbunt som bestod av 100-mirandos sedlar – högsta valutan i landet. Det tog Johan nästan en halvtimme. Allt stämde. Belåtet låste Johan in pengarna i rummets lilla kassaskåp.

Nästa dag fick Ibrahim på nytt köra till Amin Security och efter att Johan överlämnat dollarna och det obligatoriska tedrickandet önskade Abu Issa Johan välkommen att växla mer pengar om behovet skulle uppkomma.

Tisdag 25-dec-2001 kl 1600

Plats: Receptionen, Miramar Hotel

Johan hade just kommit tillbaka till hotellet efter en härlig simtur nere vid yachtklubben när Fatima kom rusande med en papperslapp i handen.

- En viss herre har sökt Mr. Johan två gånger. Det verkade vara brådskande. Här är numret.

- Tack, jag ringer från mitt rum.

Johan behövde bara kasta en blick på lappen för att konstatera att det var Mapulangas privata nummer. Eftersom det var juldagen var han troligen inte i tjänst. Johan grep snabbt sin Thurayatelefon och knappade in numret.

- *Aloo*

- *Hallo, Johan here.*

- *Johan, this urgent. I have to see you right away.*

- OK, restaurant Corniche – vid fyratiden till exempel?

- Passar bra. Vi ses.

När Johan steg ur Ibrahims bil vid restaurangen satt redan Patrice och smuttade på en Primus.

- *Karibu sana (welcome)!*

- Tack, allt bra?

- Ja, allt var bra – t o m igår. Nu får du vara på din vakt.

- Berätta.

- Vid säkerhetsbriefingen i morse rapporterades att två män tagit sig illegalt in i landet från

Mali. Har checkat in på Miramar Hotel – ditt hotell. Signalament: båda i trettiofem till fyrtioårsåldern, halvblod – pratar bra engelska med amerikansk dialekt. Ser ut som livvakter. Är troligen inte från Afrika – snarare från Västindien eller USA.

- Tack för varningen. Skall vara på min vakt. Möjligheten finns att de har en anknytning till Lawson, förlåt Edward Johnson.

I korta ordalag redogjorde Johan för Lawsons bostad i Winter Park och hans bluffande med var han ringde ifrån.

- Vad var det jag sa Johan. Han är efterlyst av Interpol. Om det är han som skickat de två ”gorillorna” kan det vara för att kolla dig. Kanske är han rädd att du smiter med utrustning och pengar?

- Ja, jag tror jag börjar ana vissa saker. *Asante sana* Patrice.

- OK Johan, behöver du min hjälp så tveka inte att kontakta mig.

- Ja, det verkar onekligen som jag skulle behöva din hjälp och då vill jag vara så diskret som möjligt. Min Thurayatelefon som utnyttjar det loka GSM-nätet är inte hundra procentigt säker mot avlyssning. Jag har en enkel plan. Du känner säkert till glassbaren på Lumumba Street – jag tror den heter *Snowwhite Icecream*?

- Javisst. Jag går förbi den nästan varje dag.

- Cirka hundra meter längre ner på gatan i riktning mot hamnen ligger en herrekiperingsaffär vid namn *Rockland Garments*. Om jag av en händelse skulle råka i knipa – eller ana att något farligt är på gång kommer jag att köpa en grönfärgade vaniljeglass och spilla ut det mesta på trottoaren utanför *Rockland Garments*. Chansen att någon vanlig kund skulle köpa en glass och tappa den hundra meter bort är försvinnande liten och de flesta människor undviker att trampa i en sådan plump vilket gör att den brukar vara synlig i åtskilliga timmar.. I vilket fall som helst – om du observerar utspild grön glass utanför herrekiperingsaffären är det en signal att du så fort som möjligt måste komma till mitt hotell. Använd inte telefonen! Om jag inte är på hotellet, bör du ögonblickligen larma Omar Clement på MOFA. Honom litar jag på något så när.

- OK Johan. *Wilco*. Bra sätt att alerta mig.

- Tack ännu en gång Patrice.

- Hej då.

Tisdag 25-dec-2001 1730 lokal tid

Plats: Orlanda, FL

När Harry Dunbar parkerade sin Ford Sierra utanför den grandiosa villan i utkanten av Orlanda hade han ett småleende på läpparna. Affärerna hade sista veckan gått ovanligt bra. Egentligen var hans stora köpcenter Woodken Radio and Electronics stängt idag men Harry hade ändå varit tvungen att packa massor med paket f v b med UPS till kunder i USA och Canada.

Så fort Harry slagit upp ett glas Buweiser vid köksbordet grep han sin trådlösa och knappade in Edwards telefonnummer i villan utanför Orlando.

- *Hallo*.

- Hallå själv Eddie. Harry här. Jag har mycket goda nyheter.

- Låt höra Harry.

- Det gäller vår affär – alltså *Woodken Electronic*. Försäljningen av Woodken transeivern TRX-150 har hittills ökat med 600 procent under december månad.

- Det var som f-n Harry. Det måste vara den reklam och PR vi får genom att E8CN är i luften med en Woodken. radio

- Exakt. Det är just vad beställarna ofta nämner. Jag tror inte vi behöver skicka någon fotograf

till Costa Negra. I radiotidningen QSTs spalt *How's DX* omnämns redan radion som "Costa Negra radion."

- Det här måste firas Harry. Kom över på en drink ikväll så får vi diskutera fortsatta planer.
- Har inte tid Eddie. Måste dra till kontoret tidigt imorgon. Föreslår att jag kommer över på nyårsafton. Då hoppas jag vi har dubbel anledning att fira – ja du vet vad jag menar.
- OK, då säger vi nyårsafton. Hej och skål.

Onsdag 26-dec-2001 0915

Plats: Miramar Hotel

Så fort Johan avslutat sin frukost skyndade han ut till parkeringen där Ibrahim var sysselsatt med att dammsuga bilen.

- *Good morning, I mean Salam Aleik, Ibrahim.*
- *Aleik Salam, Massa*
- Har vi någon A.F.E. här I stan?
- Massa menar *African Farmer Equipment?*
- Just det
- Javisst, ligger I utkanten av staden mot golfbanan.
- Då kör vi dit - kvickt som ögat.

AFE i Puerto Negro visade sig vara ett jättestort köpcentrum för allt som kunde hänföras till trädgårds- och jordbruksutrustningen ej olikt vad man i Sverige kallar "Lantmanna".

Det tog inte många minuter för Johan att plocka till sig vad han behövde – 1 kg gödningsmedel, amoniumnitrat, 1 flaska DIPP ogräsmedel, ett dussin klädnypor, en ask häftstift, ett 9 volts batteri, ett paket stålull och en rulle med fisklina av 0.3mm nylon.

När Johan kom fram till disken för att betala frågade han efter närmaste bensinstation.

- Vi har en pump på baksidan av sädesmagasinet.
- Jag skall bara ha en halv liter diesel. Tänker lysa upp stämningen med några marshaller till nyår.
- Vänta ett tag, sade försäljaren bakom disken samtidigt som han hittade en tom plastflaska bakom några färgburkar och beordrade en medhjälpare att fylla dunken till en fjärdedel.

När Johan kom ut till bilen spärrade Ibrahim förvånat upp ögonen.

- Det må jag säga – vad skall allt detta användas till?
- Jag har kanske inte berättat det – men jag stannar tillsvidare. Tyckte att gräsplätten utanför bungalown behövde litet upplyftning i form av konstgödsel. Sedan tänkte jag försöka få bukt med det envisa ogräset mellan stenarna på terrassen. Nyårsafton tänkte jag att det vore på sin plats med några marshaller. Lätt att göra med tomma konservburkar som man fyller med torr sand och håller några skvättar dieselolja i.

- Det enda som återstår nu är några kraftiga bomber – s k ryska smällare för att skjuta in det nya året. Var köper vi dessa?

- Jag tror att *Safari Hunting and Fishing* säljer sådana grejor. Affären ägs av en Khaled Mustafa, en libanes.

- Då styr vi kosan dit.

Ibrahim hade som vanligt rätt. Efter att ha inhandlat ett halvt dussin smällare – den typen som påminner om en förstorad cigarett med en halv decimeter stubintråd, muttrade Johan:

- Ja då återstår bara ett ärende till. Jag behöver gamla muttrar eller bultar som sänke till min fisklina. Jag skall ut med en engelsman på en fisketur någon av mellandagarna. Tänkte visa honom hur vi bottenmetar från båt uppe i Bohuslän – Sverige alltså.

- Inga problem, jag vet var det finns en bilskrotningsfirma. Där samlar man just sådana rostiga muttrar och skruvar i en tunna. Det är bara att plocka åt sig.

I handskfacket hittade Johan en plastpåse. Han bad Ibrahim vänta medan han gick ut och plockade åt sig ett trettiotal muttrar, ungefär storlek M6, som han lade i plastpåsen

- Nu kör vi till hotellet. Jag bjuder på en kall Cola.

- Tackar.

Så fort Ibrahim parkerat bilen skyndade sig Johan till sin bungalow där han ställde plastpåsen med allt inhandlat i garderoben. Därefter skyndade han sig tillbaka till restaurangens kombinerade bar och matsal där Ibrahim troget väntade på sin utlovade Coca Cola. Själv beställde han en iskall Stella i en halvlitersflaska.

Matsalen som normalt brukade vara tom vid denna tiden mitt på dagen hade två gäster – två allvarliga män i bermudashorts och blommiga kortärmade skjortor som tydligen intog en slags försenad frukost. Båda var mulatter.

Efter att ha druckit upp sin öl gick Johan tvärs över gräsmattan bort till sin bungalow, låste dörren och drog för samtliga gardiner.

Det tog över en halvtimme att arrangera och sätta ihop de inköpta komponenterna på det sätt Johan hade planerat. När han var färdig återstod bara att koppla batteriet, klädnypan med två häststift, och stålullet för att det hela skulle fungera.

- Det får bli när den tiden är mogen, tänkte Johan

Strax efter nio satte sig Johan i den nästan tomma restaurangen. Efter att ha granskat matsedeln bestämde han sig för en *T-bone steak*. I barhörnan observerade Johan de två halvbloden som uppflugna på stolarna smuttade på var sitt glas med skummande fatöl. De tycktes vara helt ointresserade av omgivningen eller Johan. Det är annars vanligt att ”främlingar” brukar vara nyfikna och knyta kontakt med andra ”utländska” gäster i ett land där man inte känner någon.

- Troligen har dom redan identifierat mig, tänkte Johan

Strax före tio betalade männen notan och gick bort till receptionen där Fatima artigt lämnade över nycklarna och önskade god natt.

Så fort Johan avslutat sin middag och gjort upp med kyparen gick han bort till Fatima som halvtittade på en fördummande frågesport på TV.

- Jag bjuder på ett eller två glas rödvin ikväll beaulti!

- Vad nu då, Mr. Johan ? Du har ju knappast ägnat mig en blick på över en månad, än mindre pratat med mig.

- Man måste vara snäll mot sina medmänniskor när ett eländigt år lider mot sitt slut. Vad sägs vid 11-tiden i baren?

- Jag kan lika gärna stänga receptionen nu. Hotellet har nästan inga gäster och de gäster vi har är redan på sin rum.

- Bra. Tag med en flaska Cotes du Rhone och sätt upp den på mig.

Efter att ha bytt de vanliga artighetsfraserna och sett till att Fatima fått i sig två stora glas rödvin var tiden mogen för att pressa ut den information Johan behövde.

- Jag ser att hotellet har fått två nya gäster. Var kommer dom ifrån?

- Enligt vad dom själva uppgivit på den obligatoriska blanketten kom dom med Air Afrique från Nairobi. Bägge har liberianska pass. Allt i sin ordning.

Hm, tänkte Johan. Pass köpta i Monrovia – 100 dollar. Tror inte det här landet utfärdar visum för liberianer eller släpper in någon under rådande förhållanden.

- Har du något namn på dom?

- Varför plötsligt denna nyfikenhet Mr. Johan?
- Alltid bra att veta namn om man vill göra affär med någon. Jag har kanske inte berättat men jag är skinnhandlare – även om jag är på semester just nu. Reser runt i Afrika och köper upp oberoende skinn - antilop, zebra, kudo, dyker etc – som jag säljer till sydeuropeiska souveniraffärer.
- OK. Enligt det ifyllda papperet är det Mr. Tanneron och Mr. Mistrauo, rum 27 och 28. Nöjd?
- Såg du i deras pass om dom erhållit visum för Costa Negra?
- Nej, vi är inte intresserade av sådana detaljer i receptionen på ett hotell. Något mera Mr. CIA?
- Nej, skål föresten.

Onsdag 26-dec-2001 kl 2210

Plats: Miramar Hotel, rum 28

- Ja, det är ingen tvivel Fernandez. Måste vara han som beställde middag med rödvin och nougatglass till efterrätt. Jag smög ner för trappan för en stund sedan och såg att han satt och delade en flaska vin med fläskberget som jobbar i receptionen. Han verkar vara hemmastadd på hotellet. Konstig smak – kan han inte få tag i något bättre kjoltyg?

- Hur vet du att han försöker flörta in sig. Han kanske är ute och fiskar information – om oss t ex?

- Nu får du ge dig. Sluta med din övermisstänksamhet. Hur f-n skall hon veta vem vi är och vårt verkliga ärende. Vi finns ju inte registrerade hos någon gränskontroll – vi existerar helt enkelt inte - och vi försvinner lika spårlöst.

- Ok Enrico, får väl lugna ner mig men helt lugn är jag inte förrän vi har pengarna och fixat honom för gott. Han bor föresten i rum nummer 2 – andra bungalown i raden från havsviken räknat – jag såg när han kom in i eftermiddag och fick nyckeln av receptionisten.

- Har du funderat på någon handlingsplan?

- *Yes Sir!* Vi måste hålla ögonen på när han lämnar området med hotellets bil för att t ex bada eller besöka yachtklubben. Så fort vi vet detta med säkerhet ber vi att få checka ut. När vi skall betala räkningen beklagar du dig att du glömt av lösenordet till det elektroniska kassaskåpet i ditt rum där din plånbok med kontanter och kreditkort ligger inlåsta.

Receptionister brukar alltid ha en s k ”data-köksingång” ett speciellt lösenord som låser upp samtliga rums kassaskåp. Så fort fläskberget lämnar receptionen för att hjälpa dig, passar jag på att sno hans nyckel – går bort och låser upp hans rum och lämnar nyckeln tillbaka innan du och fläskberget är tillbaka. Du får försöka uppehålla henne så mycket som möjligt på rummet.

När du är tillbaka och betalat våra rum lastar vi i vårt bagage i hyrbilen. Det sista vi gör är att jag går bort till hans rum och hämtar säcken medan du håller utkik. Vi öppnar sedan säcken i bilen, bärgar pengarna och kastar tillbaka säcken med smutskläderna i hans rum. Om tiden medger bryter vi sönder låset eller slår ut en ruta så att det hela ser ut som ett vanligt inbrott.

- Tänk om han anmäler inbrottet. Det är ju mist sex timmars körning till gränsen och...

- Tänk nu för f-n efter. Tror du han anmäler att femtio eller sextio tusen dollar är stulna? Det är ju ett brott att inneha mer än 50 dollar odeklarerade, eller tror du han anmäler att några skitiga underkläder försvunnit.

- Nej, du har nog rätt. Planen verkar vattentät. Återstår bara en sak; hur blir vi av med honom – jag menar för gott. Eddie har ju redan betalt oss för den tjänsten också.

- Lugn. Jag har redan tänkt på den saken. Här i Puerto Negro finns det gott om ”flyktingar” från både Liberia och Sierra Leone. Jag har redan kontaktat ett gäng som har som specialitet att hi-jacka bilar – göra sig av med chaufförer och passagerare för att sedan köra över bilen till

Mali och sälja den på svarta marknaden i Bamako. Vi fixar det på nyårsafton då litet pang-pang inte väcker någon uppmärksamhet. Bäst är föresten om vi checkar ut den 31:e, hämtar hans säck och sticker samma kväll. Jag slår vad om att han inte tänker fira nyåret på det här hotellet – han drar säkert till yachtklubben där det är diskotek och damer.

- Hotellets chaufför då?
- Asch, litet ”spill” får man alltid räkna med.
- Jaha, men jag har faktiskt tänkt ut en alternativ plan.
- Vad då? Berätta.
- Tänk om vi kunde få honom att frivilligt lämna ifrån sig pengarna direkt till oss.
- Hur skall det gå till?
- Vi skriver ett brev till honom där vi erbjuder oss att dela pengarna i två delar – 50 procent till honom och 25 procent till var och en av oss.
- Du menar att vi blåser Eddie på konfekten?
- Just det. Du vet lika väl som jag att Eddie är en skurk.
- Hur f-n tror du att vi sedan skall kunna leva ett tryggt liv i Miami. Eddie kommer att jaga oss med blåslampa och...
- Jag vet. Vi flyttar våra operationer till södra Californien. Min bror bor där. Vi försvinner bland hundratusentals av illegala mexikanska emigranter.
- Hur tänker du för hur han skall överlämna hälften av pengarna till oss.
- Jo, jag har tänkt ut en preliminär plan. Jag får bara fundera på hur vi skall locka honom att gå med på vår ”deal”. Vi får erbjuda honom något superbra. Om han sväljer betet arrangerar vi en fälla utanför stan där vi får hjälp av några ”flyktingvänner” från Sierra Leone eller Liberia. Efteråt delar du och jag pengarna ”fifty-fifty”. Vi kan börja ett nytt liv i Californien man! Jag skall verkligen fundera i kväll på hur jag skall formulera brevet.
- OK, gör så, men går det inte är det plan ett som gäller.

Torsdag 27-dec-2001

Plats: Miramar Hotel

Efter frukosten anlätade Johan Ibrahim för en tur till postkontoret. Efter att ha öppnat kuverten och sorterat sedlarna på sitt rum fick Ibrahim på nytt köra honom in till stan för att överföra beloppet hos Barclays bank. Den här gången var summan USD 9,450.

Torsdag 27-dec-2001 kl 1520

Plats: Miramar Hotel, rum 28

Efter att ha vaknat efter en rejäl tupplur sträckte sig Fernandez efter sin GSM-telefon, knappade in ett nummer och tryckte på ”Yes”.

- *Hallo, Lawson speaking.*
- Hej Eddie, det är Fernandez. Vi bor nu båda på samma hotell som Mr. Greenlund.
- Bra. Hur går det?
- Hitills enligt planer. Vår preliminära plan ser ut så här: Vi tror inte han kommer att fira nyåret på detta hotellet utan troligen på yachtklubben eller något annat ”inneställe” på stan. Så fort vi försäkrat oss om att han lämnat sitt rum och hotellet kommer vi att checka ut samtidigt som vi ”lånar” nyckeln till hans rum. En av oss hämtar klädsäcken med stålarna. Vi packar upp säcken i hyrbilen, slänger sedan in säcken i hans rum och arrangerar så att det ser ut som ett inbrott. Därefter ringer jag några liberianer, flyktingar, som har som specialitet att ”organisera” dyra bilar över gränsen till Mali. Dom fixar honom och chauffören. Det hela kommer att se ut som ett lokalt brott.

- Chauffören. Har han hyrbil med driver?
- Nej. Hotellet har en BMW med chaufför som kör gäster inom stan. Han är nästan den ende som utnyttjar den gratis tjänsten. Det verkar som om han etablerat ett kompissförhållande med chauffören. Vi har valt nyårsafton av två orsaker. Ett: Vi är ganska säkra på att han firar nyårsafton någon annan stans. Två: Polis, gränsvakter och myndigheter är säkerligen ”avslappnade” en sådan här kväll. Några pistolskott vid midnatt kommer inte att väcka någon större uppmärksamhet.
- Och er hyrbil?
- Javisst. Jag glömde att säga att så fort vi har hans sedelbuntar sätter vi kurs mot gränsen till Mali och sedan huvudstaden Bamako. Vi återlämnar hyrbilen till Hertz och tar sedan en taxi till nästa land, Burkina Faso, i vars huvudstad vi överför pengarna via den västafrikanska centralbanken till ditt konto. Den tredje flyger vi med Air France från Ouagadougou direkt till Paris och sedan samma kväll vidare till Miami.
- Ja det hela låter ju bra, om nu allt klaffar. Lova att slå mig en signal runt midnatt er tid nyårsafton eller när ni har hans sedlar i gott förvar.
- Skall bli boss, vi hör av oss.

Fredag 28-dec-2001

Den sammanlagda summan av alla dollar som stadigt strömmade in via postsäcken uppgick nu till mer än 55,000 dollar. Antalet fullbordade radiokontakter sista veckan hade ökat markant troligen beroende på att många radioamatörer var lediga under julhelgen.

Johan var nu tvungen att besöka postkontoret och Barclays bank var tredje dag.

När Johan passerade receptionen vid halv ett tiden ropade Fatima bakom disken:

- Brev till Mr Johan.

Fatima lämnade över ett tjockt brunt kuvert med hans namn och rumsnummer på. Brevet var avstämplat dagen innan i Puerto Negro

Efter avslutad lunch tog Johan med sig kuvertet till sitt rum.

Det fanns ingen avsändare på kuvertet. Ej heller var brevet ”överfrankerat”. Johan visste att ett allför högt porto på ett brev kunde tyda på att försändelsen inte vägts på något postkontor. Johan lade kuvertet på bordet och kände försiktigt med händerna på brevet som visade sig vara ett s k bubbelkuvert avsett för ömtåliga saker.

Johan observerade inget läckage (oljefläckar) och kunde inte känna några dolda ledningstrådar. Ett tunt batteri från t ex en Polaroidkassett skulle mycket väl kunna utlösa en dold brevbomb.

Johan lyfte försiktigt upp kuvertet och luktade på det. Om avsändaren planterat en äldre typ av sprängdeg brukade det lukta marsipan eller kokt linolja, men Johan kunde inte känna någondera.

Försiktigt sprättade Johan upp kuvertet på undersidan med hjälp av schweizerkniven. Om kuvertet trots allt var gillrat med tunna trådar, som Johan ej upptäckt, var dessa troligen inbakade där folk av gammal vana alltid öppnade ett kuvert nämligen översidan av fliken. Brevet innehöll ytterligare ett kuvert och inne i ett dubbelvikt karbonpapper låg tusen dollar i till synes nya och ovikta hundradollarsedlar. Karbonpappret var tydligen till för att förhindra att sedlarna inte syntes om någon av en händelse skulle försöka genomlysa kuvertet med en stark hallogenlampa. Det lilla tunna kuvertet var inte igenklistrat och på i högra hörnet var ett firmanamn med logo tryckt – *Costa Negra Domestic Air Service*. Brevet var handskrivit och började med att be om ursäkt att han på detta sätt kontaktade Johan. Därefter berättade avsändaren att han fått adressen av en viss Mr James Lawson som han gjort betydande affärer med för några år sedan. Sedan gick avsändaren rakt på sak genom att berätta att han var i snabbt

behov av pengar – US.Dollar – bara tillfälligt – högst 3 – kanske 4 dagar. Det gällde pengar för att betala reservdelar till en Cessna-182 som nu var *grounded* och som ett gruvbolag chartrat för malmletning. Hela kontraktet och stora summor – ja miljonbelopp i hyrkomster stod nu på spel. Om Johan på detta sätt kunde ”rädda” kontraktet utlovade avsändaren en ränta på 100 procent – dvs om Johan var villig att låna ut tex 70 tusen dollar några dagar skulle han som tack inkassera det dubbla beloppet. Som ett litet förskott på ”räntan” och som bevis på att avsändaren menade allvar ”*överlämnas härmed en liten nyårspresent som bör komma till användning om några dagar*”. Brevet avslutades med att föreslå en mötesplats och en tidpunkt. Om Johan accepterade skulle han slå ett lokalt telefonnummer och fråga efter en viss Mr. Lusamba. När den som svarade förklarade att Mr. Lusamba inte var inne för tillfället skulle Johan be om ursäkt och säga ”*det var inget viktigt – jag ringer efter nyår*”. Detta var signalen att Johan gick med på affären och det föreslagna mötet.

Brevet var undertecknat av ”Chief Executive Manager for CNDAS, Paul Agbekou.

Det här låter ju som ett ”Nigeria-brev” tänkte Johan, men låt oss titta på nyårspresenterna – de tio nya hundradollarsedlarna. Pengarna både kändes och såg vid första anblicken riktiga ut. Johan tog på måfå en ur högen, skruvade av den utbytbara linsen på sin Cannonkamera som i princip kan användas som ett förstoringsglas. Johan höll upp sedeln mot den starka bordslampan samtidigt som han kikade genom kameranlinsen. Det lilla rutmönstret på dollarsedeln blev tydligt synligt så om det var en efterapning hade förfalskaren lyckats här. Nästa steg var att stryka dollarsedeln mot ett svagt fuktat toiletpapper. En ny äkta dollarsedel ger alltid ett obetydligt grönt spår efter sig. Även här klarade sedeln denna test galant. Tredje prov var att skrynkla ihop sedeln och ge akt på hur fort den ”skrynklade upp sig”. För ändamålet plockade Johan fram en ny garanterat äkta dollarsedel från kassaskåpet som han också knycklade ihop. Bingo – sedeln från kuvertet var betydligt långsammare att återfå sin form jämfört med den äkta sedeln. Därefter testade Johan de återstående sedlarna från kuvertet. Samtliga var förfalskade!

Lördag 29-dec-2001

Vid sina dagliga besök i hotellets restaurang och bar observerade Johan att alltid en av halvbloden fanns i lokalen.

- Den troliga orsaken är väl för att hålla ett öga på mig och få fram en lämplig tidpunkt för sina intentioner, tänkte Johan.

Måndag 31-dec-2001 kl 0930

Plats: Miramar Hotel

Så fort Johan avslutat sin frukost bad han Ibrahim att köra till Grindlys bank.

- Grindlys, Massa menar väl Barclays?

- Nej Grindsly

Efter att ha tömt sitt bankfack på kontanter och resecheckar återlämnade Johan nyckeln till servicepersonalen, tackade för den tid som varit och önskade gott nytt år.

- Då kör vi tillbaka till hotellet.

- OK, Massa Johan

Strax efter tre slog Johan en signal till banken på Cayman och konstaterade att några 15 000 dollar ej krediterats hans personkonto.

Nästa samtal som Johan ringde var till Lawson. Med avsikt valde Johan hans hemliga nummer i Winter Park, nära Orlando. Numret tutade upptaget. Därefter slog Johan hans mobilnummer.

Efter ett dussintal signaler svarade Lawson:

- *Just a minut, I am busy – hold on!*

Efter ytterligare 2 minuter.

- *Lawson speaking, good morning.*

- *Johan Greenlund speaking, good morning.*

- Oh, hallå Johan. Hur är det med dig? Allt bra hoppas jag?

- Jo allt bra här med ett undantag. Jag ringde nyss min bank på Cayman. Var är de utlovade femton tusen?

- *Shit Johan.* Det har jag totalt glömt av. Jag sätter in beloppet första vardag. *I am awfully sorry.* Har haft mycket att stå i nu sista dagarna på året.

- OK, Var är du nu?

- Jag är på mitt vanliga residens på Bahamas. Tänker fira nyår här. Vad tänker du fira in det nya året?

Han ljuger igen, tänkte Johan!

- Har inte riktigt bestämt mig. Drar nog in till stan där det är mer liv i luckan

- Då får jag passa på att önska dig ett riktigt gott nytt år och tack för det fina arbete du lagt ner under året!

- Det samma till er Sir.

Johan hade precis tryckt på "off" för att avsluta samtalet när hans mobil ringde.

Det var Patrice Mapulanga.

- Får jag önska dig gott nytt år, Johan.

- Det samma till dig *rafiqi* – vän.

- Vad tänker du göra ikväll – jag menar med tanke på att det är nyårsafton?

- Har inte riktigt bestämt mig. Kanske drar jag in till stan. Jag har ju gratis bil med chaufför.

- Nu vill jag ge dig ett gott råd. Anlita inte hotellets bil ikväll. Vill du någonstans, tag en taxi.

- Varför detta?

- Johan, gör nu som jag säger. Du vet att jag sitter inne med information som jag inte direkt kan avslöja hur jag kommit över den. Tag en taxi till Intercontinentel Hotel. Det ligger ju bara 5 minuters bilväg från ditt hotell. Där brukar vara full baluns en sådan här kväll.

- Patrice. Tusen tack för rådet och gott nytt år. Vi ses.

- Detsamma Johan *and take care. Bye*

Efter samtalets slut plockade Johan fram den lokala telefonkatalogen och letade upp telefonnumret till Intercontinental Hotell i gula sidorna. Snabbt slog han numret och när telefonisten i receptionen svarade bad Johan att få ett bord reserverat, helst på uteserveringen med utsikt över havet.

- Skall bli Sir. Kan jag få namnet. Hur många personer?

- Namnet är Johan och jag kommer ensam. Kan ni också ordna en taxi till Miramar Hotel som plockar upp mig – helst en Osman taxi.

-Skall bli. Hur dags?

- Halv tio blir bra. Jag kommer att invänta taxin utanför hotellets parkeringsplats alldeles brevid souvenirshoppen som säljer afrikanskt träsnide.

- OK, vi ordnar bil. Hela supen med uppträdande och allt kostar 3,500 mirandos. Biljett med ert namn finns i receptionen. Betalas i kassan. Välkommen.

Nästa samtal gick till Sverige och Lennart Bergfors, Interpol. Efter att ha låtit ett antal signaler gå fram på Lennarts hemmanummer provade Johan Interpol på Kungsholmen. Det var Lennart som svarade.

- Hej Lennart och gott nytt år från Afrika. Är det inte litet sniket att jobba en sådan här kväll?

- Hej Johan och det samma. Vad kan en sådan herre vilja på nyårsafton.
 - Det gäller James Lawson, alias Edward Johnson. Har ni, eller era kolleger, hans villa i Florida under uppsikt?
 - Nej, inte just nu, men det är fort fixat. Varför?
 - Jag kan med 90% säkerhet säga att han just nu befinner sig i huset. Vill ni fånga en ful fisk så sätt huset under bevakning.
 - Det var som f-n. Hur vet du detta.
 - När han eller jag ringer via hans mobiltelefon, hörs en tydlig fördröjning plus ett eko när han befinner sig på Bahamas. När jag nyss ringde honom hördes inget eko.
 - OK, jag kontaktar våra kolleger i Orlando på stubben.
 - Klockan är nu här kvart över sju, i Sverige kvart över nio och i Florida 1515. Jag föreslår ett gripande omkring åttatiden, USA-tid . Det är då midnatt här i Costa Negra.
 - Varför inte med en gång?
 - Det finns en chans att han får besök i eftermiddag av en annan skurk. Två flugor i en smäll!
 - Bra. Vi gör som du säger. Föresten, varför har du inte sökt jobb hos oss eller SÄPO?
 - Varför? Jag har ju redan ett bra jobb. Ha det Lennart och gott nytt år!
- Så fort Johan avslutat samtalet började han göra sista förberedelsen i tvättsäcken med batteriet, stålullet, klädnypan med två häftstift och hatten till en kulspetspenna mellan häftstiften vilket kom att bilda en sluten krets så fort hatten avlägsnats. Till sist la han den tunna fisklinan runt ett paket längst ner i säcken och band fast hatten till kulspetspennan i nylonlinan.

Måndag 31-dec-2003 kl 2100

Plats: Baren, Miramar Hotel

Strax efter nio uppenbarade sig Johan i baren, satte sig på en av stolarna och beställde en kall Stella. Vi ett av borden i ett hörn av matsalen observerade Johan ett av halvbloden smuttande på en öl med ett fat jordnötter framför sig.

Från receptionen ropade Fatima tvärs över matsalen:

- *Good evening Mr. Johan, and happy new year!*
- *Same to you Madame.*
- Hur tänker du fira in det nya året – hos oss eller någon annan stans?
- Har nästan bestämt mig. Drar till yachtklubben eller någon annanstans där det är ”håll-i-gång”. Anlitar Ibrahim och tänker bjuda honom på en lätt supe som tack för fin service under det gångna året.
- Varför inte här. Exakt klockan tolv blir det fyrverkerier och strax efter startar vi en barbecue ute på terrassen.
- Skall hålla det i minnet. Kanske kommer jag tillbaka hit efter midnatt. Nu måste jag strax gå. Gott nytt år.

I ögonvrån såg Johan hur halvblodet hade avslutat sin öl och sakta lunkade uppför trapporna till andra våningen.

Samma kväll. kl 2120

Plats: Rum 28, Miramar Hotell

- Sådärja, nu är kusten snart klar. Han har just lämnat hotellet med chauffören – troligen till yachtklubben. Kommer eventuellt tillbaka efter midnatt – tror han.
- OK, Frenandez. Klart att checka ut. Jag tror vi väntar en timme. Jag har allt packat.
- Detsamma med mig Enrico.
- Då kör vi igång enligt planen.

- *Sure thing!*
- Han gick tydligen inte på vårt erbjudande i brevet. Har inte ringt det överenskomna numret.
- Nähä, det ante mig!

Samma kväll, kl 2125

Plats: Parkeringen, Miramar Hotel

Så fort Johan kom ut på parkeringsplatsen sökte han upp Ibrahim som troget väntade i hotellets ljusgrå BMW.

- *Salaam Aleik, Ibrahim and happy new year.*
- *Same to you Massa.*
- Jag behöver dig inte ikväll. Här är 20 dollar för fin limousinservice under det gångna året. Tag nu och lås bilen, promenera hem och fira nyår med din familj.
- Tänk om någon annan på hotellet behöver transport?
- Gör nu som jag säger Ibrahim.

Efter att ha önskat Ibrahim *happy new year* och sett honom låsa bilen och sedan avlägsna sig gick Johan bort till den överenskomna mötesplatsen. Taxin från Intercontinentel anlände endast tre minuter försenad.

- *Mr Johan?*
- *Yes sir*
- *Welcome and hop in!*

Samma kväll. kl 2230

Plats: Receptionen Miramar Hotell

- God afton Madame. Vi tänker checka ut. Vill ni vara vänlig att räkna ut vad vi är skyldiga. Fatima tittade förvånat upp från *Gala*.
- Nu i kväll – nyårsafton?
- Ja.
- OK, det tar lite tid. Jag var helt oförberedd.
- *Take your time madame*. Föresten, jag behöver er hjälp. Det lilla kassaskåpet i mitt rum går inte att öppna – d v s jag har glömt av min PIN-kod. Rum nummer tjugosju.
- Inga problem. Jag följer med er upp på rummet.

Samma kväll. kl 2340

Plats: parkeringen Miramar hotell

Det hade tagit Fatima mer än en halvtimme att räkna ut vad de båda gästerna var skyldiga – mycket beroende på att de båda halvbloden flitigt satt upp mat och dryck på respektive rum. Medan Fernandez bar fram väskorna och packade i bilens koffertutrymme smög sig Enrico bort till Johans rum efter att ha först konstaterat att ingen av de andra gästerna var synliga i trädgården. Försiktigt skruvade han bort de vänstra gångjärnen till garderoben, lossade dörren och klippte av trådarna till microswitchen som var kopplad till en gammal GSM-telefon.

- Genialiskt i sig själv, tänkte Enrico, men inte smart nog när man så lätt kan gå förbi larmet. För säkerhetens skull lossade Enrico också batteriet till mobiltelefonen innan han grep säcken som han tog med sig ut till hyrbilen.

- *Mission accomplished* Mr Fernandez, sa Enrico när han la säcken i framsätet bredvid förarplatsen.

- Låt oss nu få ut pengarna illa kvickt så att jag kan lämna tillbaka säcken i hans rum. Vilken dj--a överraskning när han kommer tillbaka i natt!

- Om han kommer tillbaka ja. Om allt går i lås *kommer han inte tillbaka!*

Båda började nu systematiskt plocka ut smutstvätten – kalsonger, strumpor och T-shirts i en salig blandning.

- Här har vi det broder, sa Fernando, när ett stort bylte knutet som ett paket med tunn nylontråd framträdde under alla kläder.

- Slit bort tråden för f-n – vad nu då – här osar något bränt. Det...

Explosionen var öronbedövande. Det är otroligt vad en lagom blandning av konstgödsel, ogräsmedel, socker och dieselolja antänt av en vanlig nyårsmällare kan åstadkomma. Samtliga rutor i bilen blåstes ut av tryckvågen samtidigt som en skur av muttrar, ej olik en spränggranat, trasade sönder Fernandez ansikte på samma gång som han slungades mot den öppna bildörren av explosionen. Fernandez var död innan hans kropp blev liggande utanför bilens högersida. Enrico, som vid öppnandet av säcken suttit på förarplatsen, träffades av ett dussintal muttrar som genomborrade hans högra sida och bröstorg, men den troliga dödsorsaken var två muttrar som med stor kraft trängt in i halsen och skurit av stora halspulsådern. Hans huvud, relativt oskadat, föll ner mellan ekrarna på ratten.

Samma kväll. kl 2345

Plats. Uteserveringen på Continental hotel

Johan hade just beställt in efterrätten, glass i chokladsås, då en kraftig smäll hördes som tycktes komma från Miramar hotel.

- Ha-ha, var väl en vilde som inte hade koll på sin klocka när han tände på, anmärkte en amerikanare vid bordet bredvid.

Johan ropade åt sig en kypare och bad denne beställa en taxi. Notan var redan förbetald genom biljettköpet.

- Taxi finns utanför stora entren, svarade kyparen.

Det tog Johan knappt en minut att hitta en ledig taxi.

Färden till Miramar tog bara fem minuter.

- Det var en rejäl nyårsbomb som small borta på det hotellet – en aning för tidigt, anmärkte chauffören.

När taxin var cirka 200 m från hotellet syntes ”blå-blink” från Miramars parkeringsplats.

- Kör upp på parkeringen, beordrade Johan chauffören.
- Ser ut som en olycka Massa
- Stanna vid polisbilen.

Johan steg ur taxin efter att ha betalat chauffören och gick fram till den nu totalförstörda bilen. Två ambulansförare höll just på att forsla bort en av kropparna på en bår.

- Vad har hänt här?, frågade Johan en av polismännen som var i färd med att anteckna bilens registreringsnummer.

- Vet ännu ej. Det här ser ju ut som Jerusalem eller Beirut – men jag tror inte det rör sig om självmordsbombare. Verkar snarare som de två herrarna handskats ovarsamt med fyrverkeripjäser som av någon anledning antänts.

När Johan några minuter senare passerade genom receptionen satt Fatima och grät och vinkade Johan till sig.

- Något förfärligt har hänt Mr. Johan. Våra två gäster har sprängts sig själva i luften.
- Hur vet du att det var självmord. Polisen tror att det rör sig om en olyckshändelse med nyårsraketer och smällare. Jag skall bara in på mitt rum. Jag bjuder senare på ett glas rödvin för att fira in det nya året.

Tisdag 01-jan-2002 kl 0015

Plats: Miramar hotell

När Johan kom in på rummet fann han garderoben uppbruten och klädsäcken borta. Fö var inget annat stulet av hans tillhörigheter. Raskt plockade han fram mobiltelefonen och slog en signal till Lennart som han visste var i tjänst i natt.

- Interpol, god morgon

- Lennart, det är Johan. Gott nytt år. Om tio minuter är det precis lagom att gripa James Lawson i villan i Winter Park utanför Orlando. OK?

- Bra Johan, vi har villan praktiskt taget omringad av den lokala polisen och FBI.

- Fint, sätt igång och lycka till. Hej.

Nästa samtal Johan knappade in gick direkt till Lawsons hemliga nummer i Winter Park. Efter endast en signal svarade Lawson.

- *Hallo.*

Johan beslöt att till en början inte ge ett knyst ifrån sig.

- *Hallo, is that you Enrico? Speak up, please!*

Nu var tiden mogen tänkte Johan.

- *No Mr. Edward Johnson. This is Mr. Johan Greenlund phoning from Africa and wishing you a happy new year*

Det blev till en början alldeles tyst på linjen. Troligen fick Edward Johnson en rejäl chock när han hörde sitt riktiga namn nämnas av Johan.

- Hallå Johan och gott nytt år även om klockan bara är lite över åtta här. Hur i h---e har du fått reda på mitt riktiga namn?

- Lång historia. Men först till vesäntliga saker. Dina två *henchmen* – Enrico och Fernandez – glöm av dem. De är båda döda.

- *Va? What are you taking about? You are bluffing Mr. Greenlund.*

- Det får ni gärna tro men sanningen är att dom sprängde sig själva i luften inuti en hyrbil från Mali. Handskades troligen ovarsamt med ett stort paket med nyårsraketer och smällare. Innan dess var dom inne och stal min tvättsäck.

- Tvättsäcken med alla dollarna?

- Nej säcken innehöll bara gamla kläder!

- Men var är pengarna – det var ju nästan sextio tusen dollar?

- Alldeles riktigt Mr. Lawson – förlåt Mr. Johnson. Pengarna i gott förvar, överförda via lokalbanken till mitt konto på Cayman.

- *Look Mr. Greenlund, we can still make a deal.* Vi delar pengarna. Jag sätter dessutom in 15,000 för januari på ditt konto.

- Det kan jag inte gå med på.

- Då är ni en tjuv.

- Nej. Jag kommer inte att behålla ”radiokontakt-pengarna” själv. Jag kommer i dagarna överföra beloppet till Costa Negras hälsovårdsministerie. Har redan varit i kontakt med ministern som säger att pengarna i så fall kommer att användas till en landsomfattande kampanj för att utrota polio.

- *You are a f---n stupid idiot Mr. Greenlund.* Men varför – jag fattar inte varför. *Why, Mr. Greenlund?*

- Mr. Johnson, ni har gjort tre stora misstag. För det första; för att jag är radiotelegrafist och radioamatör antog ni att jag är en *stupid* fackidiot som bara kan 24 morsetecken och snickra ihop konstiga radioapparater och saknar insikt om affärer, intriger m m.

För det andra; ni har totalt ignorerat att jag tillbringat mer än tio år i Afrika och är väl förtrogen med olika länders system, byråkrati och bestämmelser plus att jag har många vänner bland den svarta befolkningen som villigt ställer upp på min sida när jag råkar i svårigheter.

Den tredje stora blundern ni begått eller rättare sagt missat är att jag inte är någon vän av vare sig radiotävlingar eller snabba kontakter där bara standardrapporter utväxlas. Innan jag kontrakterades hade ni grundligt snokat reda på nästan allt jag gjort i mitt fullvuxna liv vilka *missions*, länder och organisationer som jag arbetat för som radiokommunikatör, min roll som radio operatör i Biafrakonflikten, rebellerna i Angola, det vietnamesiska flyktinglägret i Cambodja, men totalt missat min avsky för allt var tävlingar....

- För sista gången Johan – *we can still make a deal*. Jag kan skaka fram fler lönande kontrakt. Vi kan bägge bli stormrika.

- Vad skall ni med pengar till - i finkan Mr. Johnson.

- Va f-n menar ni?

- Tag en titt ut genom fönstret, Mr. Johnson. Er villa är omringad av poliser. Dom kommer att slå till vilken minut som helst nu. Ni blir en fin nyårsgåva för FBI som får fast en efterlyst skurk strax före det nya året. *Goodbye Mr. Johnson*.

Tisdag 01-jan-2002 1015

Plats: Miramar hotel

Johan hade just kommit in på rummet efter en sen frukost när Thurayatelefonen ringde.

- *Johan good morning*.

- *Hello Johan. Patrice here*.

- Hej och god fortsättning.

- Det samma till dig Johan. Det var en rejäl smäll utanför ditt hotel igår.

- Ja – det kan man säga. Hördes ända bort till Continental Hotel.

- För din information – polisens *forensic team* håller just nu på att rota bland söndertrasade tygrester som tycks komma från en säck med underkläder. Verkar som fyrverkeriet, eller vad det nu var som exploderade låg säcken.

- Jaha.

- Obduktionen av kropparna visar att dödsorsaken var rostiga muttrar som punkterat huvudet på den ena och vitala organ på den andre. Jag vill bara varna dig att polisen som f n kontrolleras av *the Office of the President* inte är att leka med.

- OK.

- Behöver du hjälp får du höra av dig.

- Tack Patrice. Jag skall tänka på saken.

Det tog inte många minuter för Johan att besluta sig. Han visste mycket väl att det bara var en tidsfråga innan detektiverna skulle hitta rester av kortkalsonger med märket *Eiser* med en påsydd lapp *Made in Sweden*. Här gällde det att handla snabbt och framförallt så att ingen i omgivningen märkte att han var på väg att lämna landet.

Som en första åtgärd ringde han upp Air Afrique och fick bekräftat att det var gott om plats på nästa flight med avgång 0540 onsdag morgon. Johan plockade upp sin *business class* returbiljett och gav flickan på flygbolaget alla detaljer.

- Kan ni komma ner på vårt kontor och få den nödvändiga *stickern* på biljetten?

Johan visste att det innebar en stor risk att besöka flygbolaget – en handling som entydigt pekade på att han tänkte lämna landet.

- Går det inte att ordna i morgon när jag checkar in, undrade Johan. Jag är extremt upptagen idag med sammanträde bl a på MOFA.

Johan hoppades att bluffen skulle gå hem!

- OK, jag förstår. Jag ringer ut till flickorna på incheckningen i kväll – men ni måste då vara ute vid flygplatsen i mycket god tid – minst två timmar före avgång i morgon bittida.

- Inga problem, skall bli. Tack för god service.

Nästa handling var att betala hotellräkningen t o m avresedagen. Med avsikt hade Johan undvikit att betala för december månad. Den uteblivna betalningen kunde nu på sätt och vis lösa problemet med att göra rätt för sig de två dagarna i januari utan att Fatima fattade att han faktiskt tänkte checka ut.

Johan öppnade kassaskåpet och grep resten av de mirandos han nyligen växlat till sig och gick tvärs över trädgården till receptionen.

- Hallo Fatima, jag har en känsla av att jag inte betalt för december månad.

Fatima konsulterade excelprogrammet i receptionens dator.

- Det är riktigt – men ingen brådska Mr. Johan, men vill du betala nu så har vi inget emot det.

- Räkna ut vad jag er skyldig för rummet, restaurangen och baren för december – nej föresten ta till och med andre januari. Jag har alldeles för mycket kontanter liggande.

- Som ni vill. Ett ögonblick.

Det tog fem minuter för Fatima att räkna fram beloppet. Fatima räckte över ett antal bar- och restaurangkvitton som Johan signerat för kontroll.

- OK, det stämmer säkert. Hur mycket är jag skyldig?

Efter det att Johan betalt konstaterade han att han hade precis lagom kontanter i lokal valuta kvar för att täcka nödvändiga utgifter i samband med avresan – *airport tax*, frukost på flygplatsen etc.

- Ses vi i baren ikväll efter elva Johan?

- Nej inte ikväll. Är bortbjuden, men kanske i morgon.

- Ha en trevlig kväll Johan!

Efter att ha packat ner sina tillhörigheter på rummet – det mesta fick plats i den gröna packväskan – styrde han stegen mot parkeringsplatsen där Ibrahim troget sin vana tog en välbehövlig siesta efter lunchen.

- *Salaama Ibrahim.*

- *Good afternoon Massa.*

- Idag har jag inget speciellt för mig, men jag är sugen på en riktigt härlig glass.

- Det finns en bra glassservering på Lumumba street.

- Då kör vi dit.

Lumumba street är en av de mest trafikerade gatorna i Puerto Negro. Nyårsdagen var inget undantag. Efter att Ibrahim passerat Snowwhite Icecream två gånger beslöt han att dubbelparkera och föreslog Johan att besöka glassbaren medan han väntade med motorn på tomgång.

- Bra förslag Ibrahim. Vilken sort vill du ha?

- Tackar Massa. Jag tar isåfall en chokladstrut.

Johan slingrade sig igenom parkerade bilar och ställde sig i kön. Väl framme vid expediten beställde han en grön vaniljglass åt sig själv och en chokladglass åt Ibrahim.

Försiktigt bar han bort de båda strutarna till den parkerade bilen.

- Varsågod Ibrahim och god fortsättning. Jag passar på att ta en titt i herrekiperingsaffären

strax här intill. Behöver en snygg skjorta för ev partyn.

- Inga problem Massa. Jag väntar här medan jag avnjuter struten.

Utänför Rockland Garments snubblade Johan på en gatsten som av någon anledning var en halv centimeter högre än de övriga. I fallet råkade han spilla ut den gröna vaniljglassen. Ägaren till herrekiperingen – en indier - hjälpte honom på fötter och anmärkte:

- Synd på så härlig glass Sir!
- Inga problem - jag köper en ny!

Efter att ha intagit en något försenad middag i hotellets matsal återvände Johan till sin bungalow. I ryggsäcken hade han redan packat ner det allra nödvändigaste för en hemresa. Den kombinerade sändar/mottagaren, kraftaggregatet och teleprinter-modemet var isärtagna och var i säkert förvar i den gröna FN-kofferten.

Vid niotiden knackade någon försynt på dörren. Det var inte helt oväntat Patrice.

- Tid att ge sig av förstår jag? Såg ditt "message" på Lumumba Street.
- Ja, bäst att ta det säkra för det osäkra.

- OK, Johan. Jag har en bil som väntar en bit från utgången till parkeringen. Ingen ser att du lämnar området. Antar att du gjort rätt för dig – betalat hotellet alltså? Du bor hos mig i natt.

- *Ndio*, svar ja, Patrice. Packad och klar. Radioutrustningen ligger i den gröna väskan på rummet. Kommunikationsutrustningen är redan donerad till Hälsovårdsministeriet. Du kan slå dem en signal i övermorgon att dom kan hämta väskan. Då hoppas jag var ute ur landet.

Det tog drygt tjugo minuter att nå Patrice tvårumslägenhet.

- Hungrig?
- *Hapana*, nej. Åt en utsökt middag på Miramar.
- En avskedsdrink eller sängfösare?
- *Why not*. Tackar.

Medan Patrice hämtade två iskalla enlitersflaskor av märket Primus passade Johan på att packa upp sin sovsäck och breda ut den på den jättelika hörnsoffan.

- Nå, hur tänker du ta dig ut ur landet Johan?

- Jag är bokad med Air Afriques flight imorgon till Abidjan via Ougadougou. Från Abidjan med Air France direkt till Paris och sedan med SAS till Göteborg. Blir en lång dag.

- OK. Hur dags skall vi vara på flygplatsen.

- Planet avgår 0640. Jag måste vara vid incheckningsdisken vid halv femtiden eftersom jag saknar stickers på min biljett.

- Det innebär att vi måste gå upp tidigt och lämna här vid fyrtiden.
- Ja, tyvärr.
- Inga problem Johan. Skål föresten.

Onsdag 02-jan-2001

kl. 0315

Patrice vaknade med ett ryck av ilska telefonsignaler.

- Hello.
 - Ja, det stämmer. Det är min bil.
 - Kommer strax ner – skall bara dra på mig ett par byxor.
- Johan var nu helt klarvaken.
- Vem var det Patrice?

- Asch, portvakten. Någon har backat på min lilla Renault på parkeringsplatsen. Dom vill att jag kommer ner besiktigar skadorna och får adress och telefon av den som förorsakade skadorna. Jag kommer strax...

- Patrice – det är en fälla. Gå inte! Det är mig dom är ute efter. Vi måste sticka härifrån illa kvickt – på något sätt. Har du någon plan?

- Ja – jag har firmabilen – en landrover Defender parkerad på andra sidan gatan. Om vi går genom källaren så finns det en dörr som vätter mot gatan där landrovern står. Vi måste bara smyga förbi en lekplats för barn för att inte synas från parkeringen där min Renault står.

- Jag är redo. Har all min packning i ryggsäcken. Let's go.

I samma ögonblick som Patrice låste ytterdörren började telefonen ringa på nytt.

- Lika bra att inte svara, mumlade Patrice. Dom tror väl att jag är på väg ner till min Renault.

Det tog drygt 7 minuter att ta sig igenom källargången och smyga sig genom lekplatsen. Som tur var det bläcksvart ute. Ingen måne uppe. Försiktigt äntrade Patrice och Johan upp i landrovern utan att slamra med dörrarna. Vi kan inte starta bilen nu. Det skulle höras bort till parkeringen. Vi måste vänta ett tag. Jag vet att vid halv fyrtiden kommer sobbilen – en stor truck som saknar ljuddämpare. Då hörs inte vår bil och då passar vi på att sticka. Klockan halv fyra hördes mycket riktigt sobbilen utan ljuddämpare. Patrice startade försiktigt landrovern och la in tvåan för att glida iväg tystare och använde dessutom bara parkeringsljuset.

Det tog Patrice tjugo minuter att komma ut på huvudvägen till flygplatsen. Johan påpekade att vägen till flygplatsen som följde kusten och mangroveträskan fanns en roadblock när Johan första gången färdades med taxi från flygplatsen. Vägspärren var bemannad av regeringssoldater den gången – som tur var, sa Johan.

- Jamen, med det måste ha varit under dygnets ljusa timmar, genmålde Patrice.

- Riktigt, men i mörkret kan en sådan blockering vara ohälsosam...

- Don't worry my friend. De flesta Afrikaner har en panisk rädsla för mörker. Dessutom avskyr dom att jobba på kvällar och nätter när man kan spendera tiden på ett betydligt trevligare sätt – barer, nattklubbar, kvinnor etc

- Hoppas du har rätt Patrice – vad gör vi annars om vi inte kan ta oss fram till flygplatsen?

- Inga problem Mzungo – jag har alltid en plan B.

- Som går ut på vad?

- Alternativ slingrig grusväg.

Efter en stund syntes ett fordon med sina halvljus i backspegeln. Patrice som höll en lugn och jämn hastighet sällan överstigande 70 km i timmen saktade ytterligare in farten. Den bakomvarande bilen var tvungen att minska hastigheten samtidigt som föraren ilsket blinkade med helljuset som ett tecken på att han ville köra om.

Patrice manövrerade försiktigt sin bil in vid sidan av vägen vid en mötesplats.

Bilen bakom, som visade sig vara en VW-buss, passerade, accelererade förbi med gruset sprutande från bakhjulen.

- Vi har tur, mumlade Patrice. Om det till äventyrs skulle finnas en vägspärr kommer minibussen först tvingas att stanna och vi har möjlighet att göra en snabb u-turn och undvika spärren. Passagerarna i fordonet var troligen personal på flygplatsen som avlöser nattpasset.

Patrice släckte strålkastarna och slog istället på parkeringsljuset i landrovern samtidigt som han ökade farten tills han såg VW-bussens bakljus.

- Jag tänker hålla mig diskret på det här avståndet till bussen, mumlade Patrice. Efter cirka 20 minuter indikerade bussens bromsljus att föraren gjort en häftig inbromsning.
- Det ante mig mumlade Patrice. En vägspärr vid den här tiden på dygnet kan nästan bara betyda en sak; plundrare och rövare. Tur att jag är beredd på alternativ B.
- Vilket innebär?
- Jo vi vänder... Ett ögonblick.
Samtidigt som Patrice pratade bromsade han in fordonet häftigt och gjorde en perfekt u-sväng och ökade farten.
- Jag är tvungen att köra tillbaka några kilometer tills jag hittar en avtagsväg till höger. Det är en smal grusväg som så småningom leder oss till en normalt obevakad gränsövergång till Mali.
- Men hur kommer jag vidare - jag har ju en flygbiljett avsedd att resa från flygplatsen i Puerto Negro, undrade Johan
- Inga problem. Malis huvudstad, Bamako, har en stor internationell flygplats. Där kan du säkert omboka din biljett.
- Hyggligt av dig Patrice, men den här omvägen kostar ju dig en hel del i bensin.
- Ja, det är sant Johan, men nu har jag plötsligt ett litet "ärende" till Bamako. En av mina många flickvänner har en damfrisörska i centrum av staden. Börjar med att ta en tupplur i hennes breda dubbelsäng medan hon jobbar. Sedan ikväll blir det nog ingen direkt tupplur när vi är två i sängen!

Johan landade med Lufthansa vid 21-tiden.på Landvetter flygplats. Eftersom han inte hade något incheckat bagage slapp han att köa framför transportbandet och var snabbt igenom tullen med sin ryggsäck.

Från Bryssel hade han förvarnat hustrun om sin ankomst som nu troget väntade vid utgången.

- Hej, vad solbränd du är. Var har du varit så länge?
- Afrika.
- Vad har du gjort där?
- Semestrat. Fotograferat fjärilar i Luangwa Valley.
- Det tror jag inte ett smack på. Försök med något bättre.

Trafiken sniglade sig fram i ösregnet på boråsvägen ner till E6:an. Otåliga långtradare körde om och lämnade skurar av saltblandat vatten efter sig som sörjade ner vindrutan. Torkarbladen gick med högsta hastighet.

- Sånt här slapp du i Afrika, eller hur?
- Ja, på sätt och vis men mycket mera vatten – dock utan salt – med mötande trafik utan varken hel eller halvljus.
- Föresten, någon ringde och frågade efter dig förra veckan. Pratade bra engelska och gav sitt telefonnummer. Visste inte när du skulle komma hem men lovade honom att du ringer så snart du är hemma.
- Kommer du ihåg landsnumret?
- Nej, men jag har hela numret på en lapp vid telefonhyllan.

Johan vaknade tidigt. Hustrun sov fortfarande. Efter att startat kaffebryggaren smög sig

Johan in i hallen där telefon var placerad. Bredvid låg lappen med numret. Det startade med 20...

Det ante mig tänkte Johan – Egypten. Måste vara Khalid Shams, IT-ansvarig för EMRO, Eastern Mediterranean Regional Office for WHO i Cairo. Får väl slå honom en signal efter frukosten.

-Brrrrrr Brrrrrr - - Brrrrrr Brrrrrr - - Brrrrrr Brrrrrr - - Hello!

- Khalid ?

- Aiwa

- Salam Aleikum, Grenlund här. Du hade ringt.

- Aleikum Salam rafiq! Bra att jag fick tag i dig. Vi skall göra en radioinstallation i norra Iraq. Det blir med PACTOR-systemet, e-mail över kortvåg mellan Dahuk, Erbil och Suleimaniya. Jag skickar en PTA – Prepaid Ticket Advice – som du hämtar på Goteborg Airport på fredag. Du flyger med Sabena via Rom till Amman, Jordanien...

- Stopp ett tag Khalid. Jag kom hem igår kväll strax före midnatt. Har varit borta i flera månader. Jag får nog tacka nej den här gången. Kan inte med att lägga in om tjänstledighet så här tätt inpå. Kanske nekar personalchefen den...

- Fel Mr Grenlund. Dom kan aldrig vägra ledighet när det gäller ett FN-uppdrag. Jag ämnar reservera ett rum på Orchid Hotel i Amman. Du flyger som sagt vad från Göteborg 0915 fredag morgon och är efter ett stopp-over i Rom framme i Amman kl 2230. Själv flyger jag med Egypt Air från Cairo samma dag och anländer Amman vid middagstid. Har en del att syssla med på WHO's FN-kontor i Amman. Vi ses i matsalen vid frukosten på lördag morgon. Jag kommer att beställa kurirbil till Baghdad. En 13 timmars bilresa på sexfilig motorväg genom ett vackert ökenlandskap.

- Ja vet, MMFD!

- Vadå MMFD?

- Miles and Miles of F---n Desert! Jag har gjort resan 4 gånger.

- Men vi bryter för sen lunch i Karbala. Jag har föresten sett till att du får ett rejält lönepåslag. Kan du neka till 8500 US Dollar i månaden – skattefritt?

- Dollarn står lågt nu gentemot svenska kronan – bara cirka 8 kronor.

- Sluta och tramsa nu. Ja eller nej?

- OK Khalid, jag ger mig. Du vinner. Vi ses vid frukosten på lördag.

=====&&&&&&&&=====

Enrico, Fernandez – två exil-kubaner alias Mr. Tanneron & Mr. Mistrauo
Lennart Bergfors, INTERPOL
James Lawson, alias Edward Johnson
Harry Dunbar
EX.president Ndege Kibundo
President Patrick Chitembo
Kiringundi river
Fritz Schumacher
Patrice Mapulanga, Klaus Wicker AG
Omar Clement, MOFA
Emanuel Kone, Assistance Telecom
Ibrahim, chaufför Hotel Miramar
Rickard Williams, Sunoil Prospecting
GlobeMail
WorldLink Plus
USD 1 = Mirandos 275